

КАТРИН ТЕЙЛЪР

Именцето
Дарингам

НАСЛЕДСТВОТО

РОМАН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ХЕРМЕС

КАТРИН ТЕЙЛЪР НАСЛЕДСТВОТО

Превод: Емилия Драганова

chitanka.info

Съдбоносна среща, дълго пазена тайна и един неочакван наследник...

Спокойният живот на богатата фамилия Камдън в имението Дарингам, в живописната Източна Англия, внезапно е нарушен. Баронетът Ралф Камдън получава писмо от американския бизнесмен Бен Стърлинг. Той твърди, че е негов син от краткотрайния му брак с Джейн Стърлинг, и предявява претенции към наследството.

Бен остава сирак на дванадесет години и се заклева да отмъсти за униженията, на които е била подложена майка му. Вече зрял мъж и собственик на просперираща софтуерна компания, той решава да научи повече за потеклото си. След проучванията на частен детектив заминава за Англия, за да се срещне очи в очи с членовете на фамилията. По пътя обаче претърпява инцидент и загубва паметта си.

Ветеринарната лекарка Кейт, която е силно привързана към семейство Камдън, му помага да се възстанови. Благодарение на нея той си създава съвсем различна представа за имението Дарингам и обитателите му. Но точно когато осъзнава, че е влюбен в Кейт, Бен си възвръща паметта...

*На Розмари и Брайън. Никъде в Източна Англия не е
толкова хубаво както при вас.
И на Мартин. Завинаги.*

ПРОЛОГ

В стаята беше тихо, като се изключеше силното тиктакане на стоящия часовник в ъгъла, а то още повече изнервяше и бездруго притеснената Кейт. Откакто се помнеше, масивният корпус с позлатения циферблат и тежките топузи беше в библиотеката на Дарингам Хол и ако изобщо го беше чувала, бе възприемала монотонния, вдъхващ сигурност звук по-скоро като успокояващ. Но не и днес. Понеже с всяко движение на минутната стрелка приближаваше мигът, от който толкова се боеше.

— Не би трябвало да съм тук.

Повтори на глас онова, което си мислеше през цялото време; едва удържаше импулса си да стане от дивана и да си тръгне. Само дето не беше толкова просто. В момента вече абсолютно нищо не беше просто.

Неуверено погледна към Ралф Камдън, който седеше в едно от креслата и бе потънал толкова дълбоко в мисли, че от няколко минути не беше продумвал. За секунда-две Кейт реши, че не я е чул, обаче той вдигна глава към нея.

На петдесет и няколко години би могъл да ѝ бъде баща и в живота на Кейт имаше периоди, в които ѝ се искаше да е така. Като малка копнееше да бъде част от семейството му и да живее в Дарингам Хол, мястото, което винаги се бе доближавало най-много до представата ѝ за дом. Тук се беше чувствала желана, а не само търпяна. Затова и бе разтворила сърцето си за семейство Камдън и се беше привързала толкова дълбоко към тях. И това никога нямаше да се промени.

Точно там беше и проблемът.

Кейт преглътна, понеже Ралф не реагира на забележката ѝ, а само се вгледа в нея с присъщото си спокойно изражение.

Навремето го обичаше именно заради този му маниер. Винаги се държеше възпитано и никога не избухваше, във всеки случай Кейт беше повече от сигурна, че нито веднъж не го беше чула да крещи и да ругае както вуйна ѝ Нанси. Не, Ралф Камдън си оставаше неизменно

любезен и внушаваше стабилност — а това беше истинска благодат за момиче, принудено ежедневно да чувства, че не е желано. Нищо чудно, че във фантазиите на Кейт често бе изпълнявал ролята на идеалния баща.

Но не беше такъв, сега вече го знаеше. Не беше герой, а спокойният му маниер прикриваше факта, че му липсват сила и способност да наложи волята си. Ако притежаваше тези две качества, онова, което през изминалите седмици извади от релси всички и застраши бъдещето на Дарингам Хол, може би нямаше да се случи. А тя сега нямаше да седи до него, защото мястото ѝ изобщо не беше тук.

— На Бен няма да му се понрави, че съм тук — сподели отново опасението си Кейт и безпомощно сви рамене. — Пък и всичко това съвсем не ме засяга.

Боже мой, нима Ралф не го разбираше?

Той въздъхна, обаче не отстъпи.

— Засяга те, Кейт. Засяга всички ни. Пък и... — За секунда-две се поколеба, после продължи с треперлив глас: — ... може би ще успееш да убедиш Бен по-добре от мен. — По бледото му лице пробягна едва доловима усмивка. — Той те чувства най-близка от всички ни и според мен държи много на теб.

Кейт усети как гърлото ѝ се стегна и за момент си пожела казаното да е истина. Само че доколко беше вероятно след събитията от последните дни?

— И аз така си мислех. Но той... — Млъкна, защото се потропа. Миг по-късно вратата се отвори и в рамката изникна Къркби. Всъщност дори я запълни с широките си леко прегърбени рамене. Черният костюм седеше опънат върху мускулестите му мишници, които въобще не подхождаха на иконом. По-скоро на професионален боксьор — какъвто се говореше, че е бил навремето. Обаче за Къркби се носеха множество слухове и Кейт вече беше престанала да вярва на всеки от тях. Харесваше снажния мъж и разбираше дълбоката му преданост към семейство Камдън. Това беше нещо, което и двамата споделяха.

— Мистър Стърлинг дойде — обяви Къркби и Кейт неволно си пое въздух, щом той отстъпи встрани, за да направи път на Бен, който влезе със сериозно лице.

Беше от малцината, които, застанали до Къркби, не изглеждаха дребни, но не затова нямаше начин да остане незабелязан. Причината бе в самоуверената му походка и изражението в буреносно сивите му очи. Кейт нямаше никакъв шанс да избяга от тях, още от самото начало, а ето че и сега тялото ѝ пак я предаде: усети как я побиха тръпки и пулсът ѝ се ускори.

Когато погледите им се срещнаха, Бен се поколеба за миг-два и Кейт прочете изненадата на лицето му. Не я беше очаквал тук и за секунда ѝ се стори, че се готви да каже нещо. Ала след това чертите му пак се вкамениха и се превърнаха в сурова маска, зад която не допускаше никого. Мълчаливо се приближи до къта за сядане в средата на помещението и застана пред тях, докато Кейт се изправи с омекнали колене. Същото стори и Ралф.

— Бен.

Изрече името предпазливо, все едно не беше напълно сигурен дали има право да го използва.

Нямаше.

— За вас съм мистър Стърлинг. — Дълбокият глас на Бен прозвуча хладно, но Кейт го познаваше твърде добре, за да долови сподадения в него гняв. — И така ще си остане. — С иронично повдигнати вежди се огледа наоколо, сетне отново фиксира Ралф. — А къде е брат ви? Днес нямате ли нужда от юридическа помощ?

— Не.

По лицето на Ралф личеше, че го мъчи някаква мисъл, а когато се обърна за малко към Кейт, тя забеляза тревогата в погледа му. Фактът, че този път не беше привлякъл и Тимъти, криеше риск, и двамата го знаеха. Но това бе единственият начин евентуално да разубедят Бен.

Докато Ралф напрегнато търсеше подходящите думи, Кейт отново констатира колко малко си приличат двамата мъже. Освен тъмнорусата коса като че ли нямаша друго общо.

Ралф се прокашля и рече:

— Аз... имам предложение. Или по-точно: молба.

Кейт се помъчи да се подготви психически. Тъй като ако откажеше — а това според нея бе доста вероятно — Бен поставяше под заплаха не само Дарингам Хол, но и всичко важно в живота ѝ. И тогава тя трябваше, не, тогава щеше да го намрази.

А ако приемеше?

Кейт преглътна с усилие, докато наблюдаваше Бен, и си даде сметка, че тогава май щеше да се забърка в много по-големи неприятности.

1.

Четири седмици по-рано

— Надявам се, че не говориш сериозно!

Бен се усмихна, долавяйки ужаса в гласа на Питър, който прозвуча леко изкривено през високоговорителя в наетия ягуар. Навън се задаваше лятна буря и валеше като из ведро, което очевидно смущаваше сигнала. Е, все пак се беше свързал с офиса на *Стърлинг & Адамс нетуъркс* в далечния Ню Йорк, където Питър в момента сто на сто седеше пред компютъра. Всъщност Питър вечно седеше пред компютъра и за да го измъкнеш оттам, се изискваше солидна доза умение да убеждаваш. Или привеждане на факти — което Бен по принцип предпочиташе. Ето защо не се впечатли от реакцията на Питър, още повече че така или иначе я очакваше.

— Е, Пит, не го превръщай в драма, става ли? Просто ще се проточи малко по-дълго, отколкото предполагам.

— Само че не го бяхме планирали така, по дяволите! — изруга Питър. — Трябваше да останеш в Англия три дни, не цяла седмица. И тъкмо когато си мислех, че всичко най-сетне е приключило, удължаваш пътуването с цял един шибан ден. Утре като нищо може да ми заявиш, че си решил да се преселиш на този дъждовен остров.

— По-скоро ще се обеса — отвърна сърдито Бен и в следващия миг се ядоса на приказките си.

Не беше нужно Пит да знае за бурята в душата му, предизвикана от престоя тук. Но тъй като съзнанието му бе изцяло ангажирано с предизвестеното закъснение на Бен, приятелят му не реагира на казаното.

— Дано осъзнаваш, че *трябва* да си тук най-късно в понеделник следобед. В противен случай ще бъда принуден да ръководя срещата със Станфорд и хората му. А ти не би желал това, нали?

Бен се засмя.

— Не и ако има начин да се избегне.

Питър беше компютърен гений и най-вече благодарение на изключителните му способности на програмист тяхната на времето гаражна фирмичка се беше развила до процъфтяваща и вече радваща се и на международно признание софтуерна компания. Но колкото го биваше да борава с числа и кодове за достъп, платформи и графики, толкова пък не го биваше да общува с хора. Ето защо още отначало се бяха споразумели за стриктно разделение на задълженията: Бен беше лицето на *Стърлинг & Адамс нетуъркс* и представляваше фирмата пред външния свят, докато Питър бе поел цялата техническа дейност. Което обаче не променяше факта, че двамата бяха равноправни управители и Питър трябваше да го замества в Ню Йорк, докато Бен беше тук, в Англия. Не беше идеалният вариант, но друг нямаше. Тъй като Бен не беше сигурен дали до вдругиден наистина ще се върне в Ню Йорк. Това зависеше от развоя на събитията в следващите часове.

— В случай че не успея, просто изпрати Сиена. Сигурен съм, че ще се заеме с желание.

Питър изсумтя.

— Положително. Само дето не зная как ще го приеме Станфорд, ако отбием номера и му пратим твоята асистентка. Наясно си, че той признава единствено теб. Няма да сключим договора, ако отсъстваш от срещата. — Направи пауза, явно изчаквайки уверението на Бен, че ще бъде там. След като не го получи, въздъхна дълбоко и с недвусмислен укор. — Сериозно, Бен, не те разбирам. Открай време подготвяш тази сделка, а сега, когато сме на финалната права, чисто и просто няма да дойдеш? — В гласа му се долови неверие. — Не мога да си представя, че личните ти работи там са чак толкова важни. Или греша?

Бен се намръщи, защото знаеше, че Питър е прав — ако се забавеше, щеше да изложи на риск сделката със Станфорд. Обаче нещата тук бяха по-належащи. Първо трябваше да уреди тях.

— Грещиш — възрази на приятеля си. — И затова не съм сигурен още колко ще се проточи.

Чу сърдито ръмжене в отсрещния край на линията, но Питър не продължи да дълбае, а затвори след промърмореното „Е, тогава бъди така добър да побързаш“ и лаконичното „До скоро“ — заради което Бен толкова го харесваше. Вероятно близкото му приятелство с десет години по-възрастния от него американец се бе зародило именно по тази причина. Питър уважаваше факта, че Бен не е от хората, които

обичат да излагат на показ живота си — понеже и той беше от същото тесто. А в този случай Бен му беше особено благодарен, тъй като нещата тук засягаха единствено него...

Порив на насрещния вятър блъсна ягуара с такава сила, че Бен едва не излетя от тясното шосе. След като отново овладя автомобила, вдигна изненадан поглед към небето. Чак сега осъзна, че времето е на път да се влоши още по-драстично. Облачният покров, който и допреди малко бе плътен и потискащ, сега беше потъмнял застрашително, а дъждът плющеше толкова яростно по предното стъкло, че чистачките направо изнемогнаха. Освен това мълниите и гръмотевиците се редуваха във все по-бърз ритъм — очевидно Бен караше директно към околото на лятна буря.

Той стисна още по-здраво волана. А не пишеше ли в специално купения пътеводител, че Източна Англия е най-слънчевата част от острова? Е, днес явно не е, рече си и установи, че това всъщност напълно го устройва. Времето категорично пасваше на емоционалното му състояние в момента, понеже колкото по-наближаваше целта си, толкова по-ясно усещаше как в душата му също се надига буря.

Надали оставаше много път, потвърди го указателната табела, покрай която току-що мина: още две мили до Салтърс Енд, селото в непосредствена близост до стария замък, където отиваше.

В този час на съботната вечер обитателите на Дарингам Хол навярно бяха седнали на трапезата. Ако имаше късмет, вече бяха получили писмото на нюйоркския му адвокат и може би точно сега умуваха какви последствия щеше да има за тях написаното в него. Вероятно щяха да се усъмнят в думите му и положително да си помислят, че нещата все някак ще се уредят. Бен се усмихна язвително. Само че жестоко се лъжеха. Бе прекарал последните дни в подробни проучвания и сега щеше да конфронтира изисканото семейство Камдън с резултата от тях. Лично. Лице в лице.

Не го беше планирал така, поначало всичко трябваше да се движи от адвоката му. Бен възнамеряваше да остане в сянка и да се наслади на триумфа си от разстояние. Но преди броени часове, когато вече беше на летището, за да се върне в Ню Йорк, внезапно реши, че това не е достатъчно. Испита непреодолима потребност да застане лично пред семейството. Искаше да ги погледне в очите, щом разберяха кой е и какво ще направи. Затова и отиде не на гишето за

чекиране, а в агенцията за коли под наем, откъдето взе най-скъпия автомобил, с който разполагаха в момента. Ако ще е, да е — още от първата минута тези хора трябваше да разберат с кого си имаха работа.

Образът на майка му изплува пред вътрешния взор на Бен, както неведнъж през последните дни. Видя я в леглото ѝ: бледа и немощна, белязана от рака и отчаяна от това, че оставя сам-самичък едва дванадесетгодишния си син. Смъртта ѝ се вряза толкова болезнено и изгарящо в паметта му, че той дълго отбягваше спомена. Ала миналото нито за миг не разхлаби хватката си и продължи да разяжда подсъзнанието му, така че днес, вече тридесет и четири годишен, Бен най-сетне трябваше да си изясни нещата.

Затова възложи на лондонски частен детектив да потърси отговорите, които майка му не му беше дала навремето. Не след дълго пристигнаха първите резултати от проучването и Бен толкова се вбеси, че адвокатът му незабавно изпрати от негово име писмо в Източна Англия. Доказателствата, доставени в Ню Йорк с куриер, обаче му се сториха изненадващо неубедителни. Така че на бърза ръка отлетя за Англия, за да се погрижи собственоръчно за всичко.

Светкавица проряза небето, последва я силен гръм, и Бен, сподавил ругатнята си, отново се съсредоточи върху пътя. Явно бурята вече беше директно над него. В душата му полека-лека се прокрадна чувството, че цялата тази проклета страна се е съюзила срещу него. Не стига, че беше уморително непрекъснато да внимава да не поеме по дясната лента на шосето, ами и вече съжаляваше, задето бе наел толкова голяма и широка кола. Маневрите с ягуар по южноанглийските пътища, които сякаш се стесняваха с всяка изминала минута, май не бяха кой знае колко приятни даже в хубаво време. А сега си бяха направо стресиращи. За капак по всичко личеше, че навигацията внезапно е спряла да работи. Бен нямаше представа дали причината бе в забравената от бога местност, през която караше в момента, или пътата джаджа просто се беше повредила, но бордовият компютър от няколко минути показваше „offroad“, а на екрана на навигационната система точката, която би следвало да е ягуарът, се движеше в черно пространство. Никакъв сигнал. И естествено точно сега шосето пред него се разклоняваше.

Бен спря и посегна към смартфона си, за да включи навигационното приложение, надявайки се, че то ще проработи по-

добре. Нищо подобно. По-точно казано, целият телефон остана глух и ням, което изобщо не беше за чудене, понеже Бен се сети, че батерията беше много слаба още докато разговаряше с Питър.

Е, страхотно, няма що, промърмори полугласно и хвърли апарата на седалката, после се вторачи с раздражение в разклонението зад дъждовната завеса. Нямахше никаква идея кой беше верният път, но тъй като търпението не беше от силните му страни, постъпи така, както неизменно постъпваше в подобни ситуации: взе решение. Наляво. Натам щеше да поеме. Пък ако се окажеше, че е сгрешил, в крайна сметка винаги можеше да обърне.

След половин миля обаче му стана ясно колко сложна може да се окаже дори елементарната маневра за обръщане. Шосето мутира в нещо като асфалтиран и обрамчен с гъст трънак полски път. Едва-едва имаше място само за едно превозно средство и ако сега някой се появеше насреща му, той трябваше да се върне на заден ход до самото начало на отсечката — перспектива, която не подобряваше настроението му. Скапаната Анг...

— Мамка му!

Наби спирачки, за да не закачи малката жълта кола, която най-неочаквано изникна на пътя пред него. Ягуарът поднесе и се позаклати, но Бен успя да спре, преди да удари задницата на другата кола.

Миг-два поседя като вцепенен зад волана и почака пулсът му да се успокои. След това мозъкът му отново заработи и той си даде сметка, че другата кола не се движеше, а беше спряла. Затова и насмалко да я отнесе. Тъй като някакъв идиот на квадрат очевидно бе паркирал тук.

Вече се канеше да даде на шофьора да се разбере, когато на светлината от фаровете мярна трима души на задната седалка в другата кола. Млади жени, ако виждаше добре, едната с крещящо лилава коса. И трите го погледнаха през стъклото и взеха разпалено да обсъждат нещо. Може би бяха закъсали тук, защото бяха претърпели авария и имаха нужда от помощ?

Бен слезе от ягуара, като не си направи труда да си облече сакото. Валеше толкова силно, че ризата му моментално подгизна и още един кат дрехи нямаше да промени нещата. С две-три крачки се приближи до вратата на шофьора.

— Ехо!

Почука на прозореца, зад който сега ясно различи шофьорката, млада жена с изрусена коса. Заедно с чернокосата на съседната седалка ставаха общо пет, всички съвсем млади, най-много на двадесет, прецени Бен. Нямаха обаче вид на изпаднали в беда, по-скоро бяха изнервени от появата му, понеже изрусената го фиксира с враждебен поглед, преди да свали стъклото с няколко сантиметра.

— К'во искаш бе, дъртак такъв?

Арогантният ѝ въпрос бе почти заглушен от следващия гръмотевичен тътен, затова Бен се наведе към нея — и смръщи чело. Не беше стопроцентово сигурен, но май видя около носа ѝ следи от бял прах. Пък и изглеждаше някак... превъзбудена. Надрусана.

Лицето му потъмня, щом си даде сметка, че сигурно затова бяха спрели на уединения път. Бяха смъркали кокаин и не искаха да ги безпокоят. Не беше ясно дали бяха решили, че в тази буря никой няма да мине оттук — или бяха взели решението под въздействие на наркотика.

Във всеки случай идеята не беше добра. Като по-млад, Бен бе допускал достатъчно грешки, за да го знае. В крайна сметка обаче това не го засягаше. Важно бе само едно нещо.

— Бихте ли продължили? Така преграждате шосето.

— Тъй ли? Ами ако не го направя?

Блондинката пак прозвуча агресивно, измери го с провокативен поглед и Бен полека-лека изгуби търпение. Не стига, че заради глупавата повреда на джипиеса не можеше да каже със сигурност дали е на прав път, но и беше мокър до кости и принуден да се разправя с инатливи, надрусани тийнейджъри. Това вече беше прекалено. Наистина.

Избърса лицето си от дъждовната вода и сложи длан върху покрива на колата.

— Ако искате, може и да си останете тук — каза без следа от учтивост и посрещна погледа на шофьорката с ледено изражение.

При други обстоятелства би пуснал в ход чара си, защото при жените целта често се постигаше по-бързо с усмивка. Само дето в случая нямаше никакво желание за усмивки, затова посочи отбивката, която забеляза на няколко метра по-нататък.

— Но тогава спрете колата си ей там и ме пуснете да мина. Бързам.

Най-късно при тези думи нийоркските му служители биха изпълнили казаното — понеже го познаваха достатъчно добре, за да знаят кога чашата е преляла. Блондинката обаче явно не се трогна. Обърна се към другите в колата и им каза полугласно нещо, което Бен не може да чуе заради плющящия дъжд. Сетне блъсна с все сила вратата навън, така че той се принуди да отскочи бързо встрани, за да не бъде ударен, и слезе от колата. Другата врата също се отвори и миг по-късно и петте момичета му препречиха пътя.

— Ей, човек не може да дръпне едно козче на спокойствие! Т'ва шосе да не е само за теб и за луксозната ти таратайка, скапаняк такъв!

Изрусената направи крачка към Бен, но той не отстъпи. Какво си въобразяваше тая хлапачка — че ще го уплаши ли?

— Искам просто да мина — повтори и издържа погледа на младата жена, която вече бе застанала точно срещу него. И тя беше вир-вода, но като че ли изобщо не го усещаше, пък и приятелките й очевидно пет пари не даваха, че дрехите им — евтини, силно впити боклуци — бяха залепнали за телата им. Вместо това всички бяха вперили очи в него и никоя не се усмихваше.

Бен въздъхна вътрешно. Ей богу, с всяка изминала минута положението ставаше все по-неприятно.

— Вижте какво, наистина не търся скандали — рече и въпреки раздражението се постара да запази спокойствие.

Нима тези момичета не можеха да проявят малко разум и чисто и просто да го оставят да продължи по пътя си?

Изрусената се обърна към приятелките си, сякаш за да се презастрахова. След това насочи доволния си, едва ли не триумфален поглед отново към Бен.

— Ти може и да не търсиш, тъпако. За разлика от нас — заяви и с такава сила заби юмрук в стомаха му, че той не може да си поеме дъх от изненада.

2.

Тоби вдигна глава и изръмжа — тихичко и гърлено, сякаш навън бе дочул нещо, събудило подозрението му, а коленичилата до него Кейт неволно се усмихна. Нямаше представа какво би могло да привлече вниманието на еърдейл териера — навън от доста време насам бушуваше лятна буря, а трясъкът на гръмотевиците и тракането на прозоречните капаци, блъскани от вятъра, бяха прекалено силни за слуха на Кейт и заглушаваха всички други шумове. Но самият факт, че Тоби реагира, беше вече добър знак.

— Жизнените му сили май се завръщат.

Кейт се изправи и се усмихна на Аманда Арчър, която седеше в кресло досами кучешката постелка пред камината.

— Мисля, че скоро ще се съвземе.

— Сигурна ли сте?

Старата дама като че ли още не можеше да повярва, защото погледът ѝ бе все още угрижен. Кейт я разбираше: преди няколко часа, когато дойде да прегледа Тоби, го завари в плачевно състояние. Веднага забеляза симптомите на отравяне, така че трябваше да вземе незабавни мерки, за да го спаси. За щастие той се повлия добре от лечението и категорично прескочи трапа.

— Да, абсолютно съм сигурна — увери я Кейт и още веднъж се наведе над териера, който пак се беше изтегнал върху постелката, за да го погали по къдравата козина. — Нали, хубавецо? Напълно ще се възстановиш.

Едрото куче помахна сдържано с опашка и се опита да близне ръката ѝ, което тя изтълкува като още един добър знак.

И Аманда явно най-сетне повярва, че най-лошото се е разминало, защото цялата засия. Ала само за миг. След това отново започна да се упреква.

— Не биваше да купувам този нов вид тор — каза и с несъзнателно движение прибра зад ухото си кичур от прошарената си

коса. — Но кой да предположи, че в днешно време даже оборският тор е пълен с химия!

— Нямало е как да знаете — успокой я Кейт, докато прибираше инструментите и лекарствата си в чантата. — А и нали всичко се размина.

— Да, обаче само благодарение на вас! — рече сериозно старата дама. — Ако не бяхте дошли толкова бързо... — Очите ѝ плувнаха в сълзи и Кейт стисна утешително ръката ѝ.

— Та това е в реда на нещата.

— Не е така — настоя Аманда. — Днес е събота, а вие въпреки това дойдохте... Никога няма да го забравя. Имаме късмет, че се върнахте в Салтърс Енд. Знаех си, че Тоби ще се оправи, щом вие го лекувате. Никога не се отказвате.

Кейт се зарадва на комплимента, макар да не смяташе, че е направила нещо изключително. В края на краищата нали точно затова беше станала ветеринарен лекар. Кое то не беше никак лесно, понеже си извоюва следването въпреки изричното несъгласие на вуйна си и бе принудена да го финансира сам-сама. Дни като днешния обаче ѝ показваха, че усилията са си заслужавали.

А колкото до завръщането си, не беше вземала по-лесно решение. Независимо че не всички спомени, свързани със Салтърс Енд, бяха приятни, чувстваше, че мястото ѝ е тук. Природата и хората ѝ бяха легнали на сърце и я даряваха със сигурност. Затова и се откъсна неохотно от тях, когато замина да следва, и веднага се възползва от предложението на стария селски доктор да започне работа в неговия кабинет.

Очите на Аманда още бяха насълзени.

— Просто не знаете какво означава това за мен — продума с треперещ глас. — Нямам си никого, освен Тоби.

Не продължи, но Кейт прочете по лицето ѝ, че и до ден-днешен не беше превъзмогнала напълно смъртта на мъжа си. В началото на миналата година Джон Арчър, дългогодишен пазач на ловния парк в Дарингам Хол, бе починал внезапно от сърдечен инфаркт. Оттогава Аманда обитаваше къщата, останала неизползвана от новия пазач — той предпочиташе да живее по-близо до селото. Досега Кейт не се беше запитвала колко ли още време ще изкара безпроблемно тук в гората старата дама. Макар и на седемдесет и няколко години, беше

държелива, само дето страдаше от артрит на коленните стави, което в някои дни затрудняваше придвижването ѝ. Затова рано или късно със сигурност щеше да прибегне до чужда помощ.

— Дъщеря ви не може ли да идва и да ви помага?

Аманда сви рамене.

— Оттук до Кент е много път. Но когато може, ми гостува с внучката. — И се усмихна. — Не ме гледайте така, Кейт. Още не съм безпомощна баба. Наистина — добави и Кейт кимна.

Разбираше желанието на Аманда да остане в къщата, в която бе живяла толкова години с мъжа си. Положително беше пълна със спомени, които не искаше да изгуби. А когато дойдеше денят, в който вече нямаше да се справя сама, винаги можеше да се премести в селото. Доста къщи бяха собственост на семейство Камдън и те със сигурност не биха изоставили вдовицата на стария си служител.

— Добре, тогава утре сутринта пак ще намина да видя Тоби — каза Кейт. — Само за всеки случай...

Зад прозореца проблесна светкавица, последвана от оглушителен гръм, който разтресе цялата къща и стресна двете жени.

— Струва ми се, че не бива да излизате сега — рече задъхано Аманда. — Останете тук, докато бурята премине.

Кейт погледна часовника си.

— Много любезно от ваша страна, но не мога. Трябва да се отбия и в Дарингам Хол.

И то спешно, защото кобилата на Анна, племенницата на Ралф Камдън, щеше да роди съвсем скоро и Кейт всъщност трябваше да я прегледа още следобед. Не успя заради Тоби, но в конюшната сто на сто я чакаха.

— Обаче ще ви помогна да затворим набързо капаците.

— Няма нужда. Винаги ги оставям отворени — възрази Аманда и Кейт сбърчи чело, понеже идеята не ѝ хареса.

— Така ще бъде по-безопасно — настоя тя, имайки предвид не само бурята. Напоследък в района бяха станали цяла серия от кражби с взлом. Тъй като къщите и жилищата бяха направо опустошени, полицията допускаше, че престъпниците са склонни към насилие. Досега собствениците бяха отсъствали по време на обирите, но човек никога не знаеше.

Сякаш за да потвърди опасенията ѝ, Тоби внезапно пак вдигна глава и изръмжа, този път по-продължително и по-силно, преди да се отпусне изтощен на възглавницата си и отново да затвори очи. Кейт беше почти сигурна, че би изтичал до вратата, стига да не беше толкова отпаднал, и това подкрепи решението ѝ да обезопаси доколкото може къщата, преди да си тръгне. Тоби още известно време щеше да остане извън строя като пазач.

Ето защо отиде в антрето, сложи си обувките и якето и прекрачи прага, преди Аманда да ѝ попречи.

Навън я посрещнаха толкова силен вятър и плющящ дъжд, че Кейт буквално се залепи за стената, за да затвори капациите, които бяха стари и заяждаха. Все някак успя и след като хлопна и последния, с облекчение чу как Аманда ги зарези отвътре.

За да се скрие от лошото време, Кейт побърза да свие зад ъгъла на постройката — и се вцепени, когато в проблясъка на поредната светкавица зърна приведена тъмна фигура, която се прокрадваше към къщата.

* * *

Бен едва успя да отвори очи. По всяка вероятност беше припаднал за малко, защото когато се надигна със стон, установи, че е лежал в крайпътните храсти. И че е сам. От момичетата нямаше и следа, колата им също бе изчезнала — както и ягуарът, бяха взели и него.

Шокът от случилото се полека-лека се уталожи в съзнанието му. Умът му направо не побираше безцеремонността и жестокосърдечията, с които го бяха нападнали младите жени. Неочаквано и петте вкупом го бяха обсипали с порой от юмруци и ритници. Можеше да се каже, че извади късмет, тъй като един от първите удари го уцели лошо в главата и го повали на земята. Иначе бог знае кога щяха да спрат побоя. Нямаше никаква представа кое ги бе накарало да офейкат, но ето че се бяха махнали оттук — а той самият беше пострадал доста сериозно.

Предпазливо попипа сцепената си кървяща устна и изстена, защото от движението го прониза болка в ребрата. Повечето удари бяха

попаднали в гръдната област, затова и му беше трудно да диша, когато се изправи. Левият крак също му правеше номера, нещо не беше наред с коляното.

За миг просто постоя, без да помръдне, вторачен в полята и гората зад дъждовната пелена. След това изруга здравата, за да даде воля на отчаянието си, че наскре крайно неприятна лятна буря се е озовал на някакво забравено от бога английско шосе и е останал без кола. Но това не беше най-големият му проблем. В ягуара бяха всичките му вещи: куфар, мобилен телефон, пари, паспорт — както и копията на документите, които възнамеряваше да покаже на семейство Камдън. Всичко беше заминало. Всичко.

И сега какво? Вбесен на себе си заради проявеното високомерие и напълно погрешната оценка на опасността, Бен огледа района, осветяван от бързата поредица мълнии. Мразеше да е безпомощен и беше решен час по-скоро да промени това състояние. За целта трябваше да намери най-близкото село или поне някой чифлик, откъдето да се обади в полицията. Момичетата надали бяха стигнали далеч с екстравагантната кола под наем — това поне беше утешително.

Само че не се виждаше нищо, освен поля от дясната страна на пътя и гора от лявата. Или пък...?

Бен присви очи и се взря в полумрака, който след блясъка на мълниите му се стори почти черен. Насред гъстата гора като че ли мярна светлинка. Ако имаше късмет, бяха прозорци на къща, която май не беше много далеч.

Възвърнал решителността си, се махна от шосето и пое през гората. Едва сега почувства колко е зле, защото при всяка крачка изпитваше болка и трябваше да върви леко приведен, за да може изобщо да се движи. Лошото време допълваше картинката: под листния покрив не валеше толкова силно, затова пък дърветата се огъваха с пукот под напора на вятъра и Бен едва успяваше да избегне откъртените големи клони, които току се стоварваха пред него.

Бързаше, доколкото му стигаха силите и колкото по приближаваше светлинката, толкова повече се засилваше оптимизмът му, че действително върви към къща. И в един момент я видя: малка двуетажна вила, обградена от няколко бараки и разположена наскре полянка. Светлината, идваща от прозорците, сега беше по-слаба отпреди, защото някой бе затворил капациите, но силуетът на къщата

ясно си личеше. А и в последните метри се натъкна на павирана пътека, което улесни придвижването му.

Макар да не разбираше как човек може да издържи в такъв пущинак, никое място досега не му се беше струвало по-примамливо. Куцайки, отмина ландроувъра, паркиран пред вилата, и се насочи към вратата. Само още няколко крачки и щеше да си отдъхне. Явно късметът не го беше изоставил напъл...

— Стой на място! — извика внезапно нечий глас.

Бен се сепна от изненада и се изправи в цял ръст. Обърна се, но в полумрака заради бурята и дъжда, който тук на поляната отново се изливаше като из ведро, не успя да различи добре фигурата отядно, затова направи крачка към нея и твърде късно видя, че е вдигнала застрашително ръка.

— Ей, какво...?

Нещо тежко се стовари странично върху главата му и потоци всичко наоколо в непрогледна тъмнина.

3.

— О, господи!

Ужасена, Кейт пусна цепеницата от ръката си и се вгледа в мъжа, когото бе повалила на земята. Лежеше пред пътната врата, която Аманда отвори в същия миг — навярно защото бе чула изтрополяването на падналото тяло.

— Кейт, всичко на... О!

Уплашено погледна към изгубилия съзнание мъж в краката си и това извади Кейт от шокото състояние. Бързо коленичи до мъжа и провери пулса му. Беше жив. Слава богу!

— Ехо? Чувате ли ме?

Предпазливо го дръпна за рамото, но мъжът не реагира. Продължаваше да е в несвяст, което всъщност не беше никак чудно, в края на краищата го беше халосала доста здраво. От раната под тъмнорусата му коса се процеждаше кръв и Кейт усети надигаща се в гърдите ѝ паника.

— Кой е този? — попита Аманда, все още видимо шокирана.

Кейт вдигна очи към старата дама.

— Помислих го за крадец — промълви с плачевен глас, защото сега, след като върху стъпалата падна лъч светлина от антрето, ясно видя, че е сгрешила. Мъжът не беше въоръжен, пък и изобщо не приличаше на човек, планирал обир. Ризата му беше подгизнала от дъжда, тъмният панталон кален, не носеше и сако. Нямахме абсолютно нищо друго, освен дрехите на гърба си, а половината от лицето му, която се виждаше, бе отекла под окото и на брадичката — като от юмручни удари. Догадката се потвърждаваше и от кървящата му сцепена устна. Кое то всъщност можеше да означава само едно: мъжът бе дошъл да помоли Аманда за помощ, не да ѝ навреди. Затова и вървеше прегърбен. Понеже беше ранен, а не защото искаше да се промъкне до къщата.

Кейт прехапа отчаяно устни. Но как би могла да предположи! Извика му да спре, пък той тръгна към нея. Ударът беше плод на

рефлекс, инстинктивна реакция срещу евентуална заплаха. Просто искаше да защити Аманда — и вместо това рани тежко невинен човек. Може би имаше мозъчен кръвоизлив. Или фрактура на черепа. И щеше да умре...

За секунда страхът едва не взе връх, но после Кейт се овладя и си каза, че моментът определено не е подходящ за самобичуване. Нервно затърси телефона в джобовете си и изстена, като се сети, че го е оставила в ландроувъра.

— Обадете се на спешна помощ — нареди на Аманда и последва старата дама в къщата, за да вземе лекарската си чанта. Сетне се върна при мъжа и пак го прегледа, този път по-щателно. Пулсът беше силен, дишането нормално, а зениците реагираха на светлина, това бе допълнителен добър признак. Само дето още не бе дошъл на себе си и не реагираше на думите ѝ, което сериозно я притесни.

— В момента няма как да стигнат дотук! — Аманда бе застанала на прага, видът ѝ издаваше колко е разстроена от новината. — Явно много пътища са блокирани от бурята и спасителните отряди не могат да ги разчистят. Но ще се постараят да дойдат час по-скоро.

Над тях отново се разнесе гръм и Кейт едва сега осъзна, че е подценила ситуацията. Това не беше безобидна лятна буря, а истински ураган. Медицинските хеликоптери със сигурност не можеха да летят в такова време и дори да можеха, в гората нямаше площадка за кацане. Следователно трябваше да дойде линейка, а пътят от Кингс Лин дотук отнемаше поне половин час, и то при нормални условия. Значи щеше да мине доста време, докато стигнеха до тях. Така че им оставаше само един вариант.

— Трябва да го внесем вътре.

Знаеше, че е рисковано да се мести пациент с травма на главата. Но каква алтернатива имаха? Не можеха да го оставят на дъжда до идването на санитарите.

— Помогнете ми — обърна се към Аманда и я инструктира да придържа здраво главата на мъжа, за да се избегнат резки движения. Внимателно го обърнаха по гръб, а Аманда го измери със скептичен поглед.

— И как ще го вкараме в къщата?

Резонен въпрос, защото нямаше да е лесно. Мъжът беше висок, според Кейт около метър и деветдесет. Освен това бе широкоплещест,

а под мократа му риза се очертаваше мускулесто тяло. С други думи: не и такъв, че крехко създание като нея да го вдигне безпроблемно. Само че от умуването полза никаква — трябваше поне да се опита.

— Все ще се справя — рече, за да вдъхне кураж и на себе си.

В края на краищата кравите и конете, с които обикновено имаше работа, тежаха много повече от мъжа. Така че решително пъхна ръце под мишниците на ранения и склочи пръсти върху гърдите му. После си пое дълбоко въздух и го задърпа.

Беше тежък, много по-тежък, отколкото си мислеше, но страхът сякаш я окрили и някак си успя да го довлече до пътната врата.

— Може ли да го сложим да легне някъде?

Имаше предвид канапето, обаче Аманда предложи нещо по-добро.

— Да го пренесем в стаята на внучката ми. Малката прекара последната си ваканция тук, затова пригодих стария кабинет за детска. Има и легло.

Кейт не се поколеба, а последва Аманда с тежкия си товар. Стаята бе в дъното на коридора, обзаведена в типично момичешки стил, със завеси на цветя и кувертюра в розово и бяло. Силите бързо я напускаха, гърбът ѝ протестираше с болка, обаче смогна да домъкне мъжа дотам. Вдигането му на леглото се оказа поредното предизвикателство, но и то беше преодоляно, след като тя чисто и просто се отпусна на дюшека заедно с него, а след това лекичко се изсули изпод тялото на мъжа и качи краката му върху постелята.

Останала без дъх, Кейт го намести в правилната поза и отново провери жизнените му показатели. Нямаше промяна. А може би пропускам нещо, помисли си със свито сърце и се опита да запази спокойствие, докато оглеждаше щателно раната на главата. Цицината се напипваше отчетливо под кожата, но самата рана за щастие не бе дълбока. Вече хващаше коричка, затова Кейт само я почисти внимателно и реши да не слага превръзка.

— Трябва да сваля мокрите дрехи — констатира след това и разкопча ризата му.

Когато я разгърна обаче, се вцепени от ужас. Тялото на мъжа до кръста бе осеяно с големи хематоми. Или беше паднал някъде и се беше ударил зле, или действително беше пребит. Кейт сметна второто за по-вероятно и усети нов прилив на угризения. Господи, защо го

удари, вместо да попита какво търси? Само че когато изникна изневиделица пред нея, ѝ се стори адски заплашителен и я хвана страх, че с Аманда няма да се справят с него.

Внимателно, за да не му причини болка, Кейт съблече мократа риза. Повече се затрудни с панталона, но все някак успя, а след това събу и обувките, и чорапите му. Слипа остави, защото не беше толкова мокър — и защото просто не можа да преодолее вътрешната си съпротива. И бездруго се чувстваше достатъчно неловко да съблича непознат мъж, пък и всяко нещо си имаше граници. Притеснена, набързо метна отгоре му одеялото, което ѝ подаде Аманда.

Тъй като нямаше какво повече да направи за момента, Кейт се отпусна на ръба на леглото и едва сега усети колко силно ѝ треперят ръцете. В гърлото ѝ бе заседнала буца, бореше се с непреодолимото желание да заплаче. Не, сега не биваше да рухва, дори само заради Аманда. Така че се насили и сподави сълзите си.

— Ще остана, докато дойде линейката — каза, без да откъсва очи от неподвижните черти на непознатия. За пръв път го оглеждаше по-подробно.

Според нея бе най-много тридесет и пет годишен, имаше хубаво лице въпреки следите от побоя. И все пак бе някак сурово, може би защото беше изсечено, с издадена брадичка и високи скули. Тъмнорусата му коса беше гъста и въздълга, а тъй като току-що го беше видяла и кажи-речи гол, вече знаеше, че е с атлетично мускулесто тяло. По всяка вероятност обаче не се занимаваше с физически труд, ризата и панталонът му бяха твърде изискани. Кейт допусна, че е по-скоро бизнесмен, който редовно спортува и поддържа формата си. Всъщност изобщо няма вид на човек, който позволява да го пребият, рече си, докато оправяше одеялото.

— Познавате ли този мъж?

Аманда наруши тишината с неочаквания си въпрос и откъсна Кейт от разсъжденията ѝ. Тя поклати глава. Наистина нещо в него ѝ се струваше смътно познато, но беше сигурна, че не го е срещала досега. Иначе би се сетила.

— И аз не го познавам. Мисля, че не е тукашен — каза старата дама и пак замълча замислено. — Мога ли да помогна с още нещо?

— Не — въздъхна Кейт. — Остава ни само да чакаме и да се надяваме, че линейката скоро ще дойде.

Само че бурята като че ли се развихри още по-необуздано и вятърът продължи да блъска с все сила затворените капаци, така че сама не повярва на думите си. За пореден път улови китката на мъжа, за да премери пулса му. Просто се чувстваше по-добре, когато вършеше нещо, а и с Аманда май беше така.

— Е, тогава ще взема да запаря чай — обяви старата дама и изчезна в кухнята.

Кейт въздъхна и пусна ръката на мъжа, след като се увери, че сърцето му бие равномерно и няма причина за безпокойство. После се наведе и унесена в мисли, прокара пръсти по мократа му коса — ала в един момент се усети и уплашено дръпна ръката си. Беше несъзнателен жест, за който не си беше дала сметка — в края на краищата нали често успокояваше така и четириногите си пациенти.

Само дето този тук не е куче, напомни си и се усмихна накриво. Дали пък животът на неомъжена ветеринарна лекарка вече не се отразяваше на социалното ѝ поведение? Приятелката ѝ Айви постоянно ѝ го натякваше и твърдеше, че предпочитала компанията на животни пред тази на хората. И донякъде имаше право, защото къщичката ѝ в Салтърс Енд междувременно се бе превърнала в местен приют за животни. Кой откъдето намереше някое бездомниче — куче или котка, дори ранен горски обитател — го носеше на Кейт, понеже всички знаеха, че сърце не ѝ дава да откаже на нуждаещо се от помощ животно. Обичаше да се грижи за пациентите си, нерядко се налагаше да им търси и нов дом, а това отнемаше време и другите неща оставаха на заден план. Това не я притесняваше, но виж, фактът, че току-що изпита потребност да погали абсолютно непознат мъж, бе наистина озадачаващ. Във всеки случай живо си представяше какво би казала Айви, ако ѝ разкажеше.

От друга страна... Кейт леко наклони глава. Надали щеше да навреди, ако мъжът усетеше, че не е сам. Може би това би му помогнало да се свести. Водена от тази мисъл, тя отново протегна ръка и махна косата от челото му, погали го по бузата, малко грапава на допир.

— Който и да си, трябва да се събудиш, чуваш ли? — промълви тихо и продължи да го гали лекичко, докато се чудеше при кого ли е отивал, преди да се озове пред къщата на Аманда. Мисълта, че навън някой може би го чака, а тя се е погрижила за това да не стигне до

целта си, пак разпали угриzenia. От тях обаче полза нямаше, можеха да изяснят всичко чак когато той дойдеше на себе си.

4.

— Бенедикт Стърлинг?

Изненадан, Дейвид Камдън вдигна очи от писмото на нюйоркската адвокатска кантора, което баща му преди няколко минути бе тикнал без коментар в ръката му.

— Кой е този? И от къде на къде си позволява да предявява такива претенции?

Баща му, застанал до прозореца гърбом към него, не отговори, затова Дейвид погледна към Тимъти, който се беше облегал на камината. Но и чичо му замълча, очевидно чакаше думата да вземе поголемият му брат, който най-накрая се обърна към тях.

— Дълга история — поясни Ралф и Дейвид се стресна от съкрушеното му изражение. — Но не е изключено да е вярно.

— Не! Това е абсурд! — намеси се лейди Илайза.

Синият салон, в който се намираха в момента, беше нещо като нейна частна дневна и тя както винаги се беше разположила на малкото канапе пред камината. Седеше с изпънат гръб, снежнобялата коса бе прибрана на тила в стегнат кок, което ѝ придаваше строг вид. И това впечатление не лъжеше; лейди Илайза с право беше взела страха на обитателите на Дарингам Хол.

— Този тип е измамник. Господин Никой. Чисто и просто ще игнорираме писмото. Само това липсва, семейство Камдън да се оправдава пред допилял се отнякъде си американец.

Тя вирна сбръчканата си брадичка и на лицето ѝ се изписа арогантното, надменно изражение, до болка познато на Дейвид. Обичаше баба си, но високомерието, което тя често демонстрираше заради аристократичното си потекло, го нервираше, понеже го смяташе за доста демодне и абсолютно излишно.

— А името? — възрази Ралф. — Ако наистина е синът на Джейн Стърлинг, тогава...

— Той лъже, Ралф. Защо да е по-добър от майка си? Нима си забравил как постъпи тя на времето? — сръза го лейди Илайза, от

което той пребледня още повече. Рязко се обърна към прозореца и се загледа в бурята, която вилнееше наоколо.

— Въпреки всичко трябва да проучим нещата. — С тези думи Тимъти наруши възцарилото се мълчание. — Този тип може да ни навреди, дори да е мошеник. Слуховете се разпространяват бързо, знаем го. Така че ще се погрижа да събера съответните документи. — И въздъхна дълбоко. — Сякаш в момента нямам по-важна работа! Луис Бартън пак е пунал жалба срещу нас. Старият твърдоглавец не се отказва и туйто.

— Нашият патологично свадлив съсед е по-важен от това тук? — Дейвид невярващо подаде писмото на чичо си. Все още не схващаше цялата ситуация и опитът на Тимъти да я омаловажи го вбеси. — А как ще постъпим, ако е вярно?

— Обаче не е вярно — настоя лейди Илайза и пак се обърна към Тимъти. — Такива хора трябва да се наказват с презрение, а не да получават трибуна за абсурдните си твърдения.

Изрече го с нетърпящ възражение глас, впила сърдит поглед в по-малкия си син.

Държането на лейди Илайза често беше, меко казано, натоварващо и тъй като бе прословута със своите настроения, децата и внуците обикновено се стараеха да не провокират гнева ѝ. Само че този път Тимъти не отстъпи и не избегна погледа ѝ.

— Опасявам се, че въпросният Стърлинг ще си потърси трибуна, независимо от нашето желание. Нали прочете — заплашва ни със съдебни стъпки. Ако се стигне дотам, трябва да сме подготвени. В края на краищата става въпрос за доста деликатна работа.

Лейди Илайза тръсна глава.

— Изчакай поне да се върне баща ти. Рупърт ще се погрижи за всичко — заяви властно.

Без съмнение смяташе, че съпругът ѝ, който този уикенд беше на лов в Кеймбриджшър, ще я подкрепи.

Дейвид обаче беше кажи-речи сигурен, че дядо му също няма да седи със скръстени ръце. Не и когато във въздуха витаеше такава заплаха. Трябваше да действат, това беше от ясно по-ясно. Ето защо се притече на помощ на чичо си и баща си и погледна умолително лейди Илайза.

— Тимъти е прав, бабо. Не можем да оставим нещата така.

Понякога успяваше да я предума или да я успокои, когато беше нервирана. Радваше се на благоразположението ѝ и затова си позволяваше известни волности — за разлика от трите си братовчедки, а когато отстояваше позицията си в даден спор, тя почти винаги заемаше негова страна. Но в случая привилегированото му положение на единствен внук изобщо не помогна, понеже баба му го стрелна със същия враждебен поглед както и синовете си.

Ала преди лейди Илайза да каже още нещо, баща му застана до Дейвид и сложи ръка на рамото му.

— Разбира се, че няма да ги оставим. Нещата със сигурност ще се изяснят — каза Ралф и за пръв път, откакто бе повикал Дейвид на този разговор, на лицето му се появи усмивка. Само че твърде слаба, за да разсее сенките в погледа му.

Той не вярва на думите си, помисли си Дейвид. Както и Тимъти. И двамата бяха сериозно разтревожени и това го обезсърчаваше още повече. Допреди броени минути светът му все още бе наред — е, поне доколкото можеше да бъде предвид ужасната буря, бушуваща навън. А сега...

Мобилният телефон на Дейвид звънна в джоба му и раздра напрегнатата тишина. Щом го извади и видя кой е, веднага се обади.

— Дейвид? — Гласът на Анна прозвуча развълнувано, а и малко уплашено. — Можеш ли да се върнеш? Мисля, че се започна!

— Ей сега идвам — отвърна той, твърдо решен да изпълни обещанието.

Беше дошъл с нежелание, когато баща му се обади в конюшната и го извика в Синия салон. Тази нощ се очакваше кобилата на братовчедка му да роди първото си жребче и Анна беше много нервна. Беше ѝ обещал да присъства и въпреки че в главата му се гонеха хиляди въпроси, трябваше веднага да тръгне. Тя беше по-важна.

— Жребчето на Лола е на път — съобщи на останалите и се насочи към вратата.

— Ще те държа в течение — извика му Тимъти и Дейвид кимна, преди да излезе от помещението, да мине през просторната музикална зала, която от време на време използваша и за приеми, през трапезарията и да се върне в голямото фоайе. Стъпките му отекваха из високото пространство с изкусно изработено дървено стълбище и филигранни декорации по прозорците, ала този път погледът му не се

спря върху архитектурното великолепие на постройката, което иначе толкова ценеше. Единственото му желание беше да се махне оттук, да се върне в конюшната и да се разсее.

Баща му му дължеше куп обяснения, но отсега беше ясно едно: всичко щеше да се обърне с главата надолу, ако твърденията на този Бенедикт Стърлинг се окажеха истина. Тогава нищо вече нямаше да бъде постарому и тази мисъл бе... твърде обезпокоителна, за да я допусне до съзнанието си.

Дейвид блъсна с рамо тежката входна врата и се затича през проливния дъжд към джипа, иначе каран от шефа на конюшната. Постройките бяха малко по-далече, в дъното на парка, но разстоянието обикновено се вземаше безпроблемно пеша. Само че днес времето наистина беше отвратително, затова Грег настоя да му даде колата. Въпреки че и шофирането се оказа недотам лесно, понеже Дейвид едва удържаше волана от поривите на вятъра. И в крайна сметка цялата работа излезе безсмислена, защото се измокри до кости, докато стигне до бокса, в който неспокойно обикаляше и току удряше с опашка красавицата Лола — рижата кобила на Анна. Козината ѝ блестеше влажна от потта.

Анна, която бе застанала до вратата на бокса и говореше кротко на Лола, се обърна към него, щом го чу да идва.

— Ето те и теб! Грег вика, че му се вижда краят! Водите ѝ вече изтекоха и раждането ще започне, когато си легне!

Усмихна се храбро, обаче Дейвид прочете напрежението в лицето ѝ. Както при повечето червенокоски, кожата ѝ беше по-скоро бледа дори при нормални обстоятелства, сега обаче всяка от многобройните ѝ лунички се тъмнееше отчетливо върху посърналото лице.

— Всичко ще мине добре — обеща Дейвид, понеже добре разбираше тревогата ѝ.

Анна беше с четири години по-малка от него, но единствената му братовчедка, която безрезервно споделяше неговата любов към язденето — а и интереса към историята. Така че още от деца прекарваха много време заедно и Анна до ден-днешен споделяше притесненията си първо с него. Затова и Дейвид знаеше, че още не е превъзмогнала смъртта на коня си Джентри, който преди три години най-неочаквано бе умрял от колики. И какъв ужас би изпитала, ако

нещо се случеше с Лола или с жребчето. Ето защо горещо се надяваше, че думите му ще се потвърдят.

Анна склони глава на рамото му и въздъхна.

— Дано — промълви и отново вдигна очи към него, погледна го въпросително, сякаш усетила, че и неговото съзнание е заето с мисли. — А как минаха нещата при теб? Какво толкова спешно искаха Ралф и Тимъти?

— О, нищо важно — успокои я Дейвид и отмахна мокрия перчем от челото си. Нямаше нужда да тревожи и Анна, тя в момента си имаше други грижи.

Братовчедка му като че ли не остана много доволна от отговора, но тъй като в същия миг Лола изпръхтя и легна на прясната слама в бокса си, допълнителните въпроси му бяха спестени.

— Грег, тя легна! — възкликна развълнувано Анна и лицето на шефа на конюшната, който дотича до бокса, се разтегна в усмивка.

— Това е добре. Сега остава най-много половин час и кончето ще излезе.

— Е, значи идвам тъкмо навреме! — възкликна нечий глас зад тях и когато Дейвид се обърна, видя бързащата към тях Айви.

Синьото ѝ яке, модел на „Барбър“, блестеше от дъжда; блестеше и късата коса в същия риж тон като на по-малката ѝ сестра. Дейвид се зарадва, че я вижда. Беше най-голямата му братовчедка и той не познаваше по-весел и по-прагматичен човек от нея. В компанията ѝ винаги имаше чувството, че нищо не може да се обърка, а точно от това се нуждаеха сега.

Само че Айви не се ухили както обикновено, а се озърна с търсец поглед.

— Кейт още ли не е дошла? Доколкото знам, се канеше да намине и да види Лола.

— Така е — потвърди Анна. — Но никаква я няма. Не си вдига и телефона, звъних ѝ.

— Сигурно не може да стигне до нас — обади се Грег. — Времето е направо кошмарно. Потоците преливат от дъжда, пък и вятърът изкорени маса дървета. — Той поклати глава. — Дано да не ни опропасти цялата реколта.

Това също безпокоеше Дейвид. Лошото време можеше да се отрази катастрофално — най-вече на гроздето, което беряха едва от по-

миналата есен. Ако бурята съсипеше лозята, това щеше ги върне с години.

Мислите на Анна обаче се въртяха единствено около Лола.

— Дали да не се обадим на доктор Сандхърст?

Старият ветеринар, в чийто кабинет Кейт беше от две години, бе съкратил драстично работното си време по здравословни причини. Но тъй като години наред се беше грижил за добитъка в Дарингам Хол и имаше приятелски взаимоотношения със семейство Камдън, според Дейвид би дошъл, ако го помолеха. И все пак хич не му се искаше да го разкарва в тази буря.

— Само в краен случай — отвърна той. — Лола положително ще се справи и без помощ.

— Но какво ли става с Кейт? — Айви смръщи чело и въздъхна. — Изобщо не е в неин стил да не се обади. Дано не ѝ се е случило нищо лошо.

5.

Силен тътен — вероятно гръмотевица — стресна Кейт. Сигурно бе задрямала на стола до леглото.

Веднага посегна към китката на мъжа да премери пак пулса му. Беше все така спокоен и равномерен. После погледна часовника. Вече преваляше полунощ — а бурята навън явно не отслабваше, съдейки по барабаненето на дъжда и воя на вятъра. Кое то навярно означаваше, че никой не можеше да се добере до тях.

Излишно беше да звъни още веднъж на спешна помощ, беше го направила три пъти и получила един и същ отговор: спасителните отряди правят всичко по силите си, но са страшно затруднени от атмосферните условия. Последния път операторката дори добави, че Кейт не е единствената, нуждаеща се от помощ, може би защото се беше поизнервила от настойчивостта ѝ.

Но Кейт просто се побъркваше от бездействието. Затова дори ѝ мина през ума да се обади на вуйчо си Бил, сержант в полицията на Кингс Лин. Само че дори предположението ѝ, че непознатият е бил нападат, да беше вярно, какво можеха да сторят Бил и колегите му? Да разпитат мъж в безсъзнание? Сигурно си имаха достатъчно работа, за да овладеят донякъде хаоса, царящ в момента в половин Норфолк.

С дълбока въздишка Кейт погледна към мъжа. Чакането полека-лека я скапваше, а и след дългия ден беше направо като пребита. Но сърце не ѝ даваше да помоли Аманда да я смени за малко. Старата дама беше трогателна, настоя да остане с Кейт и да дежури заедно с нея. По едно време обаче заспа в двете кресла, от които Кейт ѝ стъкми нещо като легло. В никакъв случай нямаше да я буди — даже ако се наложеше да будува цяла нощ.

За да се пребори с умората си, Кейт стана и се разтърпка, но само в стаята. Така ѝ се искаше да си запари чаша чай, обаче не смееше да остави мъжа сам. Ами ако се свестеше и тя не беше в стаята — или ако внезапно получише гърчове? От това се притесняваше най-много и затова предпочиташе да не го изпуска от очи.

И все пак не ѝ се стоеше без работа, затова отиде до малката сгъваема сушилня, на която Аманда бе окачила дрехите на мъжа, и провери дали вече са изсъхнали. Отдолу бяха още мокри, така че Кейт обърна ризата и панталона наопаки — и се стъписа, когато напипа нещо в джоба. Водена от любопитство, бръкна и извади сгънатата бележка. Беше жълто листче, каквито често се използват в офисите, и на него пишеше:

Бен, обади се на Станфорд. Новият телефонен код е 53285. И къде се е дянала Сиена точно когато ми трябва?

П.

Кейт се вторачи в думите, които нищо не ѝ говореха, но все пак бяха важни. Защото ако мъжът бе получателят на бележката — а тя така предполагаше, иначе какво ще търси в джоба му? — сега знаеше поне името му. И че в живота му има жена на име Сиена.

Приближи се до леглото и приседна на ръба.

— Бен? — попита тихо и го повтори малко по-силно: — Бен?

Мъжът не реагира и Кейт въздъхна дълбоко. Умората, срещу която се бореше през цялото време, отведнъж я надви и тя се отпусна на леглото. Беше малко по-широко от стандартните легла, така че до мъжа имаше място и за нея. Колко приятно беше да се изтегне! Дали пък да не затвори очи само за миг-два? Отначало не посмя, но после клепачите ѝ взеха да натежават. Прозя се едва забележимо. След като съм толкова близо до него, положително ще усетя, ако се събуди, рече си Кейт и за всеки случай сложи длан на гърдите му. Само за момент, обеща си в просъница, докато успокоена се вслушваше в равномерно дишане на мъжа. Само за един микроскопичен момент...

6.

Имаше чувството, че е в бездна и нещо го тласка нагоре. А той не искаше, защото околният мрак бе толкова приятен. Само че то просто се случваше, бавно и неудържимо, и в края на краищата се предаде и с усилие отвори очи, премигна от бледата светлина, разсейваща тъмнината в помещението. Отне му известно време да фокусира погледа си и отначало се зачуди дали наистина вижда добре. След това установи, че ивиците светлина действително падат върху белия чаршаф пред него. И върху жената до него.

Беше млада, може би около двадесет и пет годишна, и лежеше странишком съвсем близо до него. Едната си ръка беше метнала отгоре му, усещаше дланта ѝ върху хълбока си. Сякаш искаше да го задържи.

Бавно, тъй като мозъкът му незнайно защо не работеше на пълни обороти, огледа всеки детайл от лицето ѝ. Кестенявите коси, които го обрамчваха и бяха сякаш поразрошени. Високото чело, дългите извити мигли, тесния прав нос с леко вирнато връхче. Бузите ѝ бяха поруменели, а пълните устни — полуотворени в съня.

Помъчи се да си спомни коя е, обаче нищо не му дойде наум. В главата му цареше странен вакуум, все едно бе замаян от нещо. Да не би пък просто да сънуваше? За да се увери, че не е така, понечи да вдигне ръката си, която бе досами лицето на жената, и да докосне бузата ѝ, която изглеждаше толкова мека и розова. Но щом помръдна, неочаквано го прониза остра болка, от която изстена, и жената се събуди.

Отвори очи и той видя, че са кафяви. Тъмнокафяви. Повторно понечи да помръдне ръката си и повторно изстена от силната болка. Опита се да каже нещо, само че и това не успя, защото устата му беше пресъхнала.

— О, боже мой! — Замъгленият ѝ поглед отпреди секунди изчезна моментално, жената подскочи, впери в него широко отворените си очи. — Вие сте в съзнание! Аманда, той се свести!

Резките ѝ движения разклатиха леглото, това влоши болката, която сякаш отведнъж се разпростря, обхвана всяка фибра от тялото му и го остави без дъх. Главата му бучеше, а блаженото спокойствие, което го обгръщаше досега, отстъпи място на леден шок.

Нищо, абсолютно нищо в тази стая с тапети на розички не му се струваше познато. Какво търсеше тук? И коя бе старицата, която седеше в двете слепени кресла и търкаше сънено очи? Не познаваше нито нея, нито младата жена с къдриците. Или пък...?

— Как се чувствате? Добре ли сте?

Младата жена прекъсна потока на разсъжденията му. Гласът прозвуча любезно, само дето акцентът ѝ бе някак странен. Непривичен. Сега жената коленичи до него и сложи хладната си длан на челото му, което би било приятно, стига да не беше безпощадното пулсиране в черепа му. Чак сега си даде сметка, че е гол, поне от кръста нагоре. Гръдният кош го болеше, брадичката го болеше, всичко го болеше и затрудняваше мисленето му.

— Бил съм и по-добре — едва-едва отговори пресипнало и се помъчи да седне в леглото, но не успя, защото имаше чувството, че ако вдигне главата си, тя ще експлодира.

— Лежете си, контузен сте — каза младата жена и това още повече го обърка.

— Какво... какво се е случило?

— Някой сигурно ви е пребил или може би са ви ограбили. А след това... — Тя се поколеба за миг, но сетне думите сякаш избликнаха от устата ѝ. — ... след това ви ударих с цепеница, когато се приближихте до къщата на Аманда. Беше грешка, просто ви взех за крадец.

— Какво?

Всичко това бе лишено от всякаква логика и разумът му отчаяно се разбунтува срещу кошмара, в който се бе събудил.

— Съжалявам, честно, не съм го искала — продължи жената и той внезапно осъзна, че не сънува. Не, прекалено реални бяха хладните ѝ ръце, които сега лежаха върху гърдите му, явно за да попречат на повторния опит да седне. Тя беше наистина тук... а той не проумяваше абсолютно нищо.

— Вие... сте ме ударили?

Всъщност не му приличаше на луда, но категорично не беше напълно с ума си.

Тя кимна с нещастно изражение.

— И още преди няколко часа повикахме линейка, обаче още не е стигнала до нас заради бурята.

— Буря ли?

Той присви очи, а после примигна по посока на прозореца. Слънцето навярно беше изгряло току-що, защото през затворените капаци се процеждаше бледа светлина. Но навън определено започваше спокойна утрин. Кое то пък означаваше, че май наистина си има работа с луда.

— За какво, по дяволите, говорите?

Тя го погледна уплашено.

— За страшната буря снощи... нищо ли не помните?

Би поклатил глава, ако не го болеше толкова силно, но тя очевидно прочете отговора по празния му поглед.

— Какво си спомняте? Сещате ли се как дойдохте дотук?

Важен въпрос, само че когато подири отговори в съзнанието си, почти веднага се сблъска с празна бяла стена. На нея нямаше нито. Абсолютно нито. Мисли, подкани се сам, ала това само влоши пулсирането под челото му.

— Не — рече, борейки се с чувството на безпомощност, което го заля като студена вълна. — Нямам никаква представа.

Думите му, изглежда, не успокоиха младата жена.

— Положително е от шока. Трябва да си починете, след време със сигурност ще си спомните.

— Не, вие не разбирате...

Отдалеч долетя звучен гонг, явно входен звънец, и излая куче. Младата жена въздъхна с облекчение.

— Това май е линейката. Най-после!

— Аз ще видя — каза старицата, която междувременно беше станала от импровизираната си постеля, и изчезна през вратата с плаха усмивка, насочена към него.

— Санитарите ще ви закарат в болницата на Кингс Лин — поясни му младата жена. — Спешно трябва да ви направят рентгенова снимка. Има ли на кого да съобщя за инцидента? Семейството ви

сигурно вече се тревожи... Ох! — млъкна и го погледна уплашено, защото той беше стиснал грубо китката ѝ.

— Нищо не зная, окей? — заяви по-агресивно, отколкото възнамеряваше. — Не мога да си спомня.

Едва след като го произнесе, осъзна докъде стига забравата, превърнала мозъка му във вакуум, и извъртя глава към прозореца.

Ужасът му отекна в гласа на жената.

— Искате да кажете, че не помните нищо? Дори името си?

Той отново се вгълби в себе си, но празнотата остана. Даже и тази по-важна от всичко друго информация не му дойде наум, а това го скова от адски страх. Погледна жената.

— Вие знаете ли го?

— О, господи! — Тя като че ли изобщо не го чу, вместо това запуши устата си с ръка. — За всичко съм виновна аз! Не биваше да го правя, просто не биваше да ви...

— Знаете ли името ми? — повтори той, защото за него този въпрос бе далеч по-важен от нейното разкаяние.

Тя поклати глава с нещастно изражение.

— Нямахте у себе си паспорт. Нито други документи — отвърна, в следващия миг обаче лицето ѝ се проясни. — Не, почакайте. В джоба на панталона ви намерих бележка. — Наведе се и извади малко листче от нощното шкафче до леглото. — Ето, може би ще се сетите за нещо.

Той прочете ръкописната бележка, но почеркът му беше непознат.

— Бен? — И името нищо не му говореше. — Така ли се казвам?

— Май да — каза жената и за пръв път се усмихна плахо.

В следващия момент се обърна сепнато, защото в стаята влязоха неколцина мъже с яркожълти жилетки, следвани от старицата, която развълнувано сочеше към леглото.

— Ето го — поясни ненужно, понеже мъжете веднага овладяха ситуацията.

Първият носеше тежък ръбест куфар от метал, който остави до леглото. Беше на средна възраст, брадат. С обиграни движения щракна ключалките на куфара.

— Оттук поемаме ние — разпореди се мъжът, а младата жена кимна и се смъкна от леглото, за да му направи място за прегледа.

Санитарите налетяха легналия буквално като оси. Мъжът за нула време се оказа с маншет на мишницата и щипка на пръста и докато двама боравеха с някакви измервателни уреди, брадатият светна с фенерче в окото му и палпира гръдната и коремната област, после му показва поредица от различни на брой пръсти, а той трябваше да казва колко са. Отговаряше механично, но мислеше само за бележката и написаното в нея. Отчаяно се мъчеше да свърже текста с нещо, защото все повече се засилваше чувството, че се сгромолясва в зейнала пропаст. Не усещаше здрава почва под краката си, нямаше за какво да се хване, по какво да се ориентира и това го задушаваше.

— Как се казвате, сър?

Задиша тежко и кръвта забуча в ушите му, тъй като не знаеше отговора. Тъй като не знаеше абсолютно нищо.

— Казва се Бен — отговори вместо него младата жена. Стоеше до прозореца, обхванала с ръце раменете си, все едно й беше студено. Но гласът й прозвуча твърдо, а когато улови погледа й, той отново се почувства по-спокоен, въпреки че тя добави:

— Поне така си мисля.

Бен, рече си, докато се взираше в топлите кафяви очи на жената. Бен беше някакво начало.

Лекарят от „Спешна помощ“, изглежда, се разтревожи от факта, че мъжът не помни нищо, понеже настоя да го откарат в клиниката, нареди на санитарите да го сложат на носилката, която вече бяха вкарали в стаята. Тънкото фолио, с което го завиха, беше приятно затоплящо и той затвори за миг очи от изтощение. Когато отново ги отвори, видя, че вече са вън, пред къщата, която за негово учудване беше насред гора. Качиха носилката през задната врата на линейката.

— Може ли да дойда с вас?

Младата жена застана пред колата и погледна брадатия лекар, който явно се колебаеше.

— Не сте негова близка.

— Не, но... — Тя въздъхна. — Чувствам се отговорна за състоянието му.

Брадатият направи съжалителна гримаса и отвори уста да каже нещо, вероятно да й обясни, че това не е достатъчно основателна причина. Затова мъжът го изпревари.

— Нека да дойде. Моля ви.

Не беше изключено да е виновна за състоянието му. Но успокояващите ѝ ръце щяха да му липсват. Имаше нужда от нея, въпреки че това усещане му се стори някак чуждо и нещо в душата му инстинктивно се разбунтува срещу него. Имаше нужда от нея, за да не превърти. Така че въздъхна с облекчение, когато брадатият кимна и позволи на жената да се качи. Изчака я да закопчее предпазния колан на седалката до носилката и да потеглят. Едва тогава капитулира пред умората, от която клепачите му натежаха. В следващия миг се унесе.

7.

Питър вдигна глава от монитора на един от компютрите си и направи гримаса, когато Сиена Уокър влезе. Преди това бе почукала, както ѝ беше наредил, но и този път не изчака да ѝ отговори, а просто влетя в стаята — макар да знаеше, че той мрази да го смущават по време на работа.

— Какво? — попита враждебно и се опита да прониже с поглед високата блондинка, та поне да ѝ внуши чувство за вина заради нахълтването в неговата светая светих.

Само че погледът му рикошира в невидимата ѝ броня — както винаги. Малко я мразеше, задето бе достатъчно интелигентна, че да прозре номера му с лошото настроение. Номерът минаваше пред всички други, но не и пред нея.

Знаеше, че трябва да се радва — в крайна сметка организаторските способности на Сиена и нейната целеустременост му улесняваха живота. Ако не ѝ се доверяваше сляпо, би се наложило да върши много повече неща, а това хич не му допадаше. И все пак не можа да се усмихне насила — дори само понеже подозираше защо е дошла.

— Време е — каза Сиена и посочи купчината документи, които носеше под мишница. — Хората на Станфорд ще дойдат след няколко минути.

Питър тръсна глава, защото все още се опъваше.

— Не мога, Сиена. Казах ти вече. Ти трябва да отидеш. Ще се справиш много по-добре от мен.

Ненавиждаше такива срещи. Да не говорим пък за Хърб Станфорд, този надут самохвалко.

Сиена обаче остана непреклонна.

— Не става и ти го знаеш. Станфорд очаква за разговор един от съдружниците, а не асистентката.

Това не ѝ се нравеше и Питър го прочете по бръчките на раздразнение в ъгълчетата на устата ѝ. Беше изключително

амбициозна и не се боеше от предизвикателства, затова беше сигурен, че един ден ще напредне много в кариерата си. Но както обикновено знаеше докъде се простират пълномощията ѝ и в този случай беше абсолютно права — в края на краищата точно този бе и неговият аргумент, когато завчера телефонира на Бен. Щом се сети за това, наново усети надигация се гняв. Тоя проклетник наистина го беше оставил на топа на устата — и то заради някаква си смехотворна лична работа в Англия.

— Бен обади ли се? — запита Питър.

Сиена поклати глава и той видя как по лицето ѝ пробягна сянка.

— И за това исках да поговорим. Притеснявам се. Цяла сутрин се опитвам да се свържа с него, но все попадам на гласова поща. А още в събота е напуснал хотела в Лондон, проверих. Къде е и защо не се обажда? Изобщо не е в негов стил.

Понеже не го познаваш, рече си Питър. Не и в действителност. Не и както той познаваше Бен Стърлинг, който можеше да бъде затворен като шибана стрида. Вършеше си работата и предпочиташе да го оставят на спокойствие. Затова Питър махна с ръка в знак на несъгласие и изръмжа:

— Ще се появи.

Колкото и да не му беше по вкуса в този момент, беше се научил да приема странностите на Бен и при мисълта какво би казал приятелят му, ако веднага го обявяха за издирване само защото не вдига телефона си, се захили вътрешно.

Отговорът му обаче явно не удовлетвори Сиена.

— Ами ако му се е случило нещо? Не е невъзможно, нали?

Питър изкара въздуха от дробовете си.

— Отдавна вече щяхме да знаем. Освен това той каза, че трябва да уреди нещо в Англия и че не е сигурен колко време ще му отнеме. Така че щом не се обажда, сто на сто си има причини, повярвай ми.

Сиена издържа погледа му и Питър видя, че е всичко друго, но не и доволна от този отговор. Ала отстъпи.

— Окей — каза и остави документите, които носеше, на бюрото пред него. — Тогава да тръгваме за срещата, шефе. Станфорд не обича да чака.

Питър изгледа с неприязън най-горната папка и мислено прати Бен по дяволите, задето му причинява това. След това се надигна с

дълбока въздишка, взе документите и последва Сиена в конференцията зала.

8.

— Няма обявен за издирване на име Бен, Кейт. В цяла Източна Англия. И никой, който да отговаря на описанието на мъжа. Следователно нашият непознат определено не е тукашен.

Дълбокият глас на Бил Адлър от другата страна на линията звучеше съчувствено, но не и разтревожено и това донякъде ядоса Кейт. Наистина се надяваше, че той ще приеме по-присърце нещата.

Такъв си беше обаче вуйчо й — нищо не можеше да го извади от равновесие. Буквално го видя пред себе си: седнал зад отрупаното с папки бюро в полицейското управление на Кингс Лин, с телефонна слушалка в ръка и разгърнал фолиото със сандвича за втора закуска, който вуйна Нанси му бе приготвила сутринта — докато тя нервничеше пред входа на болницата и се надяваше да получи някаква информация. Много й се искаше да съобщи нещо ново на Бен — наричаше го така, защото по всяка вероятност се казваше Бен и защото според нея трябваше да има име — когато след малко му отидеше на свиждане.

— Нали ти казах, че има лек американски акцент. Не е изключено изобщо да не е англичанин. Затова трябва да разширите търсенето. И да включите пресата. — Поклати глава, понеже умът й не го побираше. — Случи се в събота вечер, а днес е петък. Това са пет пълни дни — все трябва да липсва на някого.

— Всичко се движи по каналния ред, повярвай ми — увери я Бил. — Но бюрокрацията понякога е доста тромава, а ако наистина не е британски гражданин, нещата ще станат по-бавно. Поне досега не е изскочил в нито един от списъците ни с издирвани лица или в съответните картотеки. Вече проверих.

Кейт сбърчи чело.

— Да не го смяташ за престъпник?

— Не е изключено — заяви Бил със самоуверената типично полицейска интонация, която не й беше приятна. — Кейт, нищо не знаем за него, не го забравяй, а фактът, че са го пребили, не означава

непременно, че е невинна жертва. Може да се е забъркал в нещо нередно и накрая да се е скарал със съучастника си. Случва се. Може дори да е в бандата на обирджиите, която още не сме спипали. — В слушалката се чуваха звуци от дъвчене, после Бил се прокашля. — Така че може да си имала пълно право да го удариш.

Кейт стисна по-здраво телефона и се намръщи. Знаеше, че той всъщност иска само да я успокои. Но типично в негов стил ѝ напомни, че мъжът горе в отделението не знаеше кой е заради нея.

— Апропо — продължи вуйчо ѝ, преди да успее да му отговори, — разговарях и с прокурорката. Според нея категорично е било самоотбрана, така че няма от какво да се страхуваш. Освен ако нашият приятел подаде оплакване срещу тебе, но не мога да си го представя, след като така се застъпваш за него. Кое то не си задължена — надявам се, че го знаеш.

Кейт не реагира на забележката. Естествено, съзнаваше, че чисто юридически няма от какво да се опасява. Само че въпросът не беше там. Въпреки всичко трябваше да помогне на мъжа, просто се чувстваше длъжна да го направи според силите си. В края на краищата той нямаше никого, освен нея — поне в момента.

— Кейт, той не е като твоите бездомничета — предупреди я Бил, очевидно правилно изтълкувал мълчанието ѝ. Направи за него много повече от очакваното. Стига толкова!

Но тя не можеше така. Та нали знаеше какво е да се чувстваш изгубен. Сам. Лишен от всичко, което ти е било близко. Така беше с нея, когато на осемгодишна възраст бе застанала пред гроба на родителите си, загинали при автомобилна злополука. Бил, братът на майка ѝ, я взе веднага в дома си и тя отрасна в семейството му — ала нито за миг не го възприе като свое. За това се погрижи вуйна ѝ Нанси, която бе всичко друго, но не и възхитена от перспективата, освен двете си близначки да отглежда и чуждо дете. Кейт беше само търпяна, а дългото работно време и голямата необходимост от хармония на Бил му пречеха да овладее положението. По-късно, след като се запозна с Айви и сестрите ѝ и най-сетне намери в Дарингам Хол нещо като дом, нещата се подобриха. Само че чувството да не знаеш къде ти е мястото, все още ѝ беше добре познато. Затова остана дълго при Бен в деня, в който го докараха в болницата. И затова продължаваше да го навестява и се опитваше да му помогне да възвърне паметта си.

— Ще се успокоя едва когато той възстанови спомените си — заяви категорично на вуйчо си. — А за целта се нуждае от информация за своята самоличност.

Вуйчо ѝ въздъхна.

— След няколко дни сигурно ще знаем повече. Пък дотогава твоят неизвестен Бен може и сам да се сети кой е.

Кейт също се беше вкопчила в тази надежда, въпреки че досега лекарят се изказваше доста мъгляво за продължителността на амнезията. Очевидно последиците от черепна травма бяха напълно непредсказуеми. Те дори нямаха нищо общо с тежестта на травмата и никой не се наемаше да каже кога пациентът ще възстанови паметта си. Често това ставаше само след часове или дни, но понякога минаваха цели седмици или месеци, а в редки случаи вреждането дори бе необратимо. Сега-засега обаче Кейт дори го изтласкваше този вариант от мислите си.

Благодари на Бил и го накара да обещае, че ще се обади веднага щом научи нещо, след това приключи разговора и влезе във фойето на болницата.

Беше вече почти четири. Всъщност трябваше да дойде много рано, обаче в кабинета, който в петък работеше само до обед, днес беше истинска лудница. Затова ѝ се наложи да остане по-дълго, после се отби и в Дарингам Хол да нагледа кончето на Лола. Беше мъжко, родено без никакви усложнения, а преливащата от щастие Анна го кръсти Лъвско сърце. Беше здраво и се развиваше добре, така че нямаше никакви проблеми. Задържа я само започнатият от Айви спор за името, което ѝ се струваше твърде дълго и сложно. Посещението се оказа полезно и за Бен, защото Айви обеща да му набави някои неща. Може би щяха да му потрябват, ако амнезията продължеше по-дълго.

Както винаги, когато застанеше пред вратата на стаята му, тя горещо се помоли Бен да я посрещне със светнали очи — защото си беше спомнил всичко. Досега обаче неизменно го заварваше в леглото, със сериозно и умислено изражение.

Как приемаше факта, че го посещава именно жената, отговорна за състоянието му, Кейт не знаеше. Дума не продумваше за това, ала може би не я упрекуваше само защото бе твърде объркан.

В първите дни спеше по много, но откакто се почувства по-добре, често негодуваше срещу амнезията си. Все караше Кейт да му

повтаря как се е случило всичко, а после преглеждаха и вестниците, които му носеше — предимно американски, понеже тя беше сигурна, че не е англичанин. До този момент обаче нищо не събуждаше спомените му и щом Бен потънеше в отчаяние, тя го разсейваше с разкази за ежедневието си в кабинета или за събитията в селото. Не че помагаше кой знае колко, но поне го отвличаше от мислите му. Да можеше полицията най-сетне да попадне на следа, каза си разстроена Кейт. Бен щеше да я попита и така ѝ се искаше да го окуражи, а не отново да го разочарова. Още веднъж си пое дълбоко дъх и се въоръжи със смелост, сетне отвори вратата и влезе в стаята.

За нейна изненада Бен не беше в леглото, а стоеше до прозореца с гръб към нея и гледаше навън. Освен това беше облечен с ризата и панталона, които Кейт бе изпрала и прибрала в шкафчето в ъгъла на стаята.

Щом я чу да влиза, Бен се обърна към нея и Кейт неволно преглътна. Разбира се, много добре знаеше, че е висок, но досега го беше виждала само легнал. Затова и остана направо поразена, като го зърна прав. И преди го беше смятала за привлекателен, такъв беше дори с тридневна брада и зелено болнично облекло. Облечен и гладко избръснат — комплектът за бръснене, който му набави, явно бе влязъл в употреба — обаче се беше отърсил от безпомощността, която излъчваше досега и на която тя реагираше инстинктивно. Днес изглеждаше по-уверен, но и някак по-мрачен отпреди. По-обаятелен. Кейт усети как сърцето ѝ едва доловимо прескочи. Мигом обаче се овладя и усмихнато тръгна към него.

— Здравейте, Бен — каза и издържа сериозния му поглед. Сивите очи както винаги се взираха изпитателно в нея. Едва когато застана пред него, ъгълчетата на устата му потрепнаха.

— Я, вие пак сте тук — каза. — Не ви ли омръзнаха вече оплакванията ми?

Кейт не свали усмивката от лицето си, докато умуваше какво ли има предвид. Дали искаше да се отърве от нея. Или се радваше, че още не е успял да я прогони? Второто май беше по-вероятно, понеже за миг-два като че ли мярна в погледа му нещо като облекчение.

— Свикнала съм с мрънкащи пациенти — отвърна, свивайки рамене, за да не издаде внезапната си нервност от присъствието му. — Но защо не сте в леглото? Позволяват ли ви вече да ставате?

С този въпрос очевидно засегна някакъв нерв, защото сериозното изражение тутакси се върна на лицето му.

— Позволяват ми дори да ходя, ако имам желание — отговори с дрезгав глас. — Сутринта доктор Стивънс ми събщи, че мозъчното сътресение е отзвучало. Нищо повече не можели да направят за мен, така че щели да ме изпишат. Само дето за съжаление не зная къде да отида. Или вуйчо ви междувременно е открил нещо за мен?

Кейт поклати глава.

— Уви, не. Но разширяват търсенето. Каза, че след няколко дни щял да знае повече.

— Това изобщо не ме топли в момента. — Изсумтя и рязко се обърна, прекоси стаята. После безпомощно вдигна рамене. — Поне нещичко да си спомня! А аз не зная нищо, абсолютно нищо и нямам идея какво ще правя по-нататък.

Кейт се вгледа в повдигнатите му рамене и изведнъж усети буца в гърлото си. Като че ли беше още по-напрегнат от обикновено, напомни ѝ за подивялото куче, за което се грижеше по време на студентската си практика в приют за животни. Мъжкарят непрестанно сновеше напред-назад в клетката си, безспир, защото чисто и просто не можеше да понесе, че е затворен. При първия удобен случай офейка и тя така и не го намери повече. Бен явно се чувстваше по същия начин, само дето нямаше как да избяга.

Трябва да се махне отгук, иначе ще превърти, помисли си Кейт. Но как щяха да постъпят властите с човек без документи и без пари? Вероятно да го тикнат в някое общежитие или в пансион, където пак щеше да седи сам и да си блъска ума — ако изобщо реагираха толкова бързо. Така че на практика имаше само едно решение.

— Ако желаете, може да дойдете у нас.

— У вас ли?

Изглежда я толкова смаяно, че Кейт едва ли не се обиди.

— Имам малка къща в Салтърс Енд, точно до кабинета. Има и стая за гости, където може да останете, докогато се наложи.

Идеята ѝ хрумна напълно спонтанно и не очакваше Бен да се хвърли на врата ѝ от благодарност. Не очакваше обаче и да не обели нито дума и само да се вира в нея.

— Но аз нямам нищо — рече най-накрая. — Нито дрехи, нито пари.

Очевидно му беше неприятно да зависи от друг и Кейт много добре го разбираше. Само че в момента нямаше друг избор.

— Обзалагам се, че имате даже цял куп дрехи — отвърна с усмивка. — Просто не знаем в кой гардероб са закачени. А като гледам панталона и ризата ви, не бих се притеснявала кой знае колко и за парите.

Е, не бяха в идеален вид, но определено не бяха конфекция и вероятно на финала щеше да се окаже, че Бен не живее в глад и нищета.

— А щом се почувствате по-добре, нямам нищо против да ми се отплатите. Пък колкото до неотложния проблем с облеклото, вече го реших. Мои приятели ще ви услужат с някоя и друга дреха.

Тези аргументи също не го убедиха, понеже все още се колебаеше.

— Не се чувствайте задължена. И сам ще се справя.

Мечтай си, рече си Кейт и тръсна глава.

— Не, няма да се справите.

Той се загледа в нея. Продължително.

— Няма — измърмори и отиде до леглото, тръсна се с цялата си тежест върху него. Впери очи пред себе си и Кейт се запита дали не се е държала твърде нахакано. Може би не желаше да живее у жената, виновна за неприятната ситуация, в която се намираше!

Но когато пак я погледна, в очите му не се четеше упрек, нито съпротива. Беше по-скоро... учуден.

— Ами ако съм убиец, Кейт?

Това явно наистина го тревожеше и тя пак се сети за думите на Бил. В действителност не знаеше нищо за Бен, а в погледа му имаше нещо сурово, по-дълбоко и несвързано с амнезията. Нещо, което му беше присъщо, елемент от неговия характер. Но това не плашеше Кейт, а по-скоро я привличаше, и то по доста обезпокоителен начин. Ето защо може би беше по-добре да стои настрана от него. Само че той беше изпаднал в това положение заради нея, така че държеше да му помогне — независимо какво щеше да научи за него.

— И да сте, вече сте забравили всичко — каза и сви рамене, а той за пръв път, откакто го познаваше, се засмя.

Засмя се за кратко, ала лицето му се промени, подмлади се и се разведри, очите засияха. Трябва да се смее по-често, рече си Кейт с

разтуптяно сърце. Или май по-добре не.

— Е? — попита, преди да я е объркал съвсем. — Искате ли да дойдете у нас?

* * *

Бен не знаеше какво да отговори. Но какво ли всъщност знаеше в момента?

Кейт все го наричаше Бен и той полека-лека свикна с името, което може би действително бе неговото. И с чувството, че е мъж без минало.

Тя беше виновна за загубата на паметта му, но не можеше да я намрази за това. Напротив, помисли си и издиша въздуха в гърдите си. Опасно бързо се беше привързал към нея, понеже посещенията ѝ бяха единственото, което го изтръгваше от мъчителните размишления.

Усещаше, че в главата му имаше нещо, което дремеше и чакаше да бъде събудено, но не се поддаваше на опитите му да го извади на бял свят, независимо от усилията. От време на време имаше чувството, че ще полудее, и успяваше да излезе от този омагьосан кръг единствено в присъствието на Кейт. Усмивката и вярата ѝ, че спомените му ще се завърнат, му помагаша да стиска зъби и да не губи надежда.

Вероятно трябваше да ѝ го каже, ала не можеше. Сякаш нещо го въздържаше да прояви слабост и да признае, че се нуждае от някого. И именно това го спираше да тръгне с нея. Не желаше да зависи от друг. За предпочитане беше да бъде сам, така се чувстваше най-добре. В свои води, без да е в състояние да обясни защо.

— Бен? — Кейт не го остави на мира, понеже не ѝ беше отговорил.

Той въздъхна нечуто и се запита: действително ли нямаше друг избор? Казаното от Кейт беше вярно, в момента не можеше да се справи. Поне не задоволително. Нуждаеше се от подкрепа, все едно дали искаше или не. И беше редно да я получи от нея, в края на краищата му беше задължена, защото с цепеницата бе изтрила паметта му. Освен това му действаше благотворно да гледа топлите ѝ кафяви

очи, когато черната дупка в главата му заплашваше да го погълне. Нима наистина искаше да се лиши от това?

— Не — рече и едва по мълчанието на Кейт се усети, че е дал погрешния отговор. — Да, искам да кажа, да. Ще се радвам да дойда.

— О, добре.

Смутеното изражение на Кейт беше в контраст с думите ѝ. Двамата за миг се спогледаха мълчаливо. Може би тя вече съжаляваше за предложението си. Той обаче нямаше да ѝ позволи да бие отбой, понеже внезапно осъзна, че на всяка цена трябва да се махне от тази стая. И то незабавно.

— Е, тръгваме ли? — попита настойчиво и се озърна с крива усмивка. — Вече съм си стегнал багажа.

Репликата му извика усмивка на лицето ѝ, от което незнайно защо му олекна.

— Да. Тръгваме.

9.

— Ето тук е — обясни Кейт, когато сви с ландроувъра си в двора зад ветеринарния кабинет, и погледна някак смутено седналия до нея Бен.

Беше сметнала, че е редно да го настани в стаята за гости, докато сам не решише къде другаде може да отиде. Но когато спря пред малката си къща в съседство с кабинета, се запита дали идеята наистина е добра. Къщата предлагаше достатъчно място за нея и животните ѝ, обаче мисълта да я дели с почти непознат мъж, изведнъж ѝ се стори стряскаща. Е, няма да е задълго, успокои сама себе си и му се усмихна още веднъж, преди да слезе.

През целия път Бен мълча, по някое време задряма и Кейт не го събуди дори докато минаваха покрай Дарингам Хол, макар че ѝ се искаше да му покаже имението. Доктор Стивънс беше подчертал изрично, че пациентът има нужда от много спокойствие — което май невинаги щеше да намери в къщата ѝ. Причината си пролича: силният лай зад входната врата, към която вървяха. А това подсети Кейт за въпрос, който за неин срам още не бе задала на Бен.

— Страх ли ви е от кучета?

Той сви рамене.

— Нямам представа — каза и се усмихна, когато на лицето на Кейт се изписа вина.

Тя се поколеба за още един миг, но нямаше как да избегне срещата, след като Бен щеше да живее при нея. Отключи входната врата, иззад която светкавично изскочи пъстро, изплезило езици и джавкащо кълбо от козина, състоящо се от няколко кучета. В момента бяха четири; малък и изключително енергичен кокер шпаньол на име Джини, стара лабрадорка, която отговаряше на името Лоси, старо мъжко коли без едно око, което Кейт затова бе кръстила Чернобрадко, и джак ръсел териерът Арчи само с три крака, което не му пречеше да изпълнява лъвски скокове. И четирите кучета се завъртяха около краката им и с бурен възторг поздравиха не само Кейт, но и Бен.

— Е? — попита Кейт и вдигна очи към него, докато галеше кучетата. — Всичко наред ли е?

Той се поусмихна.

— Зависи. Колко още има вътре?

— Само две котки. Но те са толкова плашливи, че обикновено изобщо не се показват — отвърна Кейт, преди да се усети, че Бен просто я поднася.

Очевидно наистина нямаше проблем, че домът ѝ приличаше по-скоро на пансион за животни, тъй като не прояви ни най-малък признак на безпокойство. Пък и тя не беше очаквала друго. Бен нямаше вид на страхливец, а по-скоро на човек, който се изправя срещу проблемите и ги решава. Е, не беше свикнал да общува с кучета, Кейт го забеляза по неговата резервираност. Значи вероятно няма домашен любимец, поне не куче, рече си тя и влезе преди него в къщата.

Непосредствено зад входната врата беше най-голямата стая, която ѝ служеше едновременно за дневна, трапезария и кабинет. Кейт се озърна притеснено, защото не беше много сигурна в какво състояние я е оставила сутринта. За щастие нямаше от какво да се срамува. Върху двата сини, вече поизтърбушени дивана пред откритата камина нямаше нито книги, нито списания, на малката маса за хранене до прозореца бе само чашата ѝ за кафе, всичко друго беше отнесла в кухнята, малкият работен кът в ъгъла също изглеждаше по-подреден от друг път. Което впрочем се дължеше само на факта, че компютърът, на който водеше сметките си и в оскъдното свободно време пишеше докторската си дисертация, беше блокирал от някакъв глупав вирус. Затова и го нямаше хаоса от бележки, който обикновено цареше върху бюрото.

По-спокойна заради що-годе обитаемия вид на дома си, тя се обърна енергично — и застина, защото неочаквано се озова току пред широкия гръден кош на Бен. Беше влязъл неусетно след нея и Кейт преглътна, когато вдигна глава и срещна погледа му.

Много съм близо, рече си уплашено и инстинктивно отстъпи назад, насили се да запази усмивката си, докато чакаше пулсът ѝ да се нормализира.

— Аз... стаята за гости е ей там — каза и посочи една от двете врати в дневната.

Някак твърде припряно се отправи към нея, зарадвана, че Бен не може да види пламналите ѝ бузи.

Боже господи, изкарваше я извън равновесие, през цялото време. И ако не се вземеше в ръце, това можеше да се превърне в истински проблем.

Не че нямаше опит с мъжете. Докато следваше в Кеймбридж, не живееше като монахиня и въпреки че така и не откри „истинския“, не се боеше от контакти с противоположния пол и обичаше да флиртува, когато ѝ се удадеше случай.

Само дето Бен не беше мъж, с когото да флиртува. Много скоро щеше да се върне в своя живот, а в него — доколкото можеше да се вярва на бележката в джоба му — присъстваше поне една жена. Нищо не му пречеше да е женен, макар да не носеше халка, и дори да има деца. Следователно ако не искаше да се опари, най-добре беше моментално да забрави, че го счита за много привлекателен.

Което обаче не бе толкова лесно, понеже стаята за гости в дъното на къщата беше малка, побираше единствено легло и гардероб, така че и вътре двамата пак се оказаха доста близо един до друг.

— Е, това е — каза Кейт, за да прикрие нервността си, но не свали поглед от сивите му очи.

— Добре — отвърна Бен и тя за миг забрави да диша, защото той фиксираше нея, а не стаята.

Недей, помисли си. Не ме гледай така...

Кучетата залаяха и отвън се чу добре познат женски глас.

— Кейт?

— Идвам — извика тя и с извинителна усмивка се изниза покрай Бен, зарадвана, че има повод да избяга от стаята, която изведнъж ѝ се стори още по-тясна отпреди.

— Айви! Но какво правиш тук? — поздрави изненадано приятелката си, понеже едва преди броени часове се бяха срещнали в Дарингам Хол. Ала щом видя черния пластмасов чувал, разбра. — Вече си набавила нещата?

Айви кимна и я прегърна.

— Попитах Къркби и той веднага напълни този огромен чувал. Сигурно е напъхал вътре всичко от гардероба си, което не използва в момента. Нали го знаеш какъв е. — Айви се захили. — А тъй като и

бездруго трябваше да дойда в селото, реших да отскоча и да ти донеса дрехите.

— Добре, понеже ми трябва по-спешно, отколкото предполагам.

Кейт се усмихна леко накриво и тъкмо се запита как да ѝ съобщи за новото развитие на събитията, когато Айви внезапно се ококори, защото Бен се върна в дневната.

— Айви, това е Бен, за когото ти разказах. Днес го изписаха от болницата и на първо време ще остане у нас. Бен, моята приятелка Айви Картър-Андрюс — запозна ги Кейт.

— Приятно ми е. — Айви се здрависа с Бен, сетне погледна Кейт. — Нямам много време, а в колата има още нещо, което трябва да ти покажа. Ще излезеш ли за малко?

Кейт кимна и последва приятелката си на двора. Подозираше, че всичко е само претекст, за да поговори с нея насаме. И действително: щом стигнаха до мини купъра, Айви се обърна към нея с възмутена физиономия.

— И ще го пуснеш да живее при теб? Да не си мръднала, Кейт? Тоя тип може да е някой извратен убиец! — изсъска ядно, но поне толкова тихо, че Бен да не я чуе.

Кейт не се сдържа и се усмихна.

— И той изрази същото опасение.

— Изобщо не е смешно, Кейт — настоя Айви. — Той е непознат и може би опасен.

Раздразнена, че приятелката ѝ е втората, приписваща на Бен престъпна кариера, Кейт смръщи чело.

— А не важи ли „невинен до доказване на противното“? — отвърна, за да защити Бен. — Той самият е доста объркан. И то по моя вина. Затова не можех чисто и просто да го нарежа.

Айви остана още миг сериозна и Кейт прочете искрената загриженост в погледа ѝ. После обаче оптимистичната ѝ дружелюбна натура взе връх и тя поклати развеселено глава.

— Ох, и ти с твоите бездомничета! Как ли ще свърши това, Кейт? Въпреки че, като се замисля, бих могла да го окачествя като известен напредък: този път си приютила безпризорен мъж. — В погледа ѝ се върна предишната строгост. — Въпреки всичко обаче това не ми харесва, поне докато не разберем що за птица е.

Кейт въздъхна.

— Но то е само за няколко дни.

— Същото каза и за Чернобрадко и Арчи — припомни й Айви и Кейт направи гримаса, като се сети за двамата си постоянни гости, за които просто не намери дом и затова остави при себе си.

— Е, със сигурност няма да задържа Бен, Айви.

Приятелката й се ухили и я щипна по рамото.

— От твоите уста в божиите уши. — И отвори вратата на автомобила. — Сега трябва да тръгвам, имам да уреждам разни неща за летния празник. Списъкът ми със задачи е дълъг поне два километра.

Кейт отлично си представяше царящата в имението суетня. Летният празник беше традиционен за Дарингам Хол и кулминация на събитията в цялата област, която година след година привличаше тълпи от хора. Но тъй като този път щяха да го използват специално за реклама на новото вино от собствените им лозя, беше изключително важно всичко да мине по мед и масло. Затова и всички работеха под пълна пара по организацията.

— Обади се, ако имаш нужда от помощ.

Айви кимна.

— Не се безпокой, ще се обадя. И кажи на убиеца, че ще го държа под око.

Насочи показалец и среден пръст първо към очите си, а после към Кейт.

— Ще предам — отвърна Кейт през смях и помахна на приятелката си, докато Айви обръщаше минито. След това се върна в къщата.

Завари Бен в дневната. Видът му беше нерешителен, сякаш наистина не беше сигурен какво да прави. И по това досущ приличаше на Кейт.

Тя се прокашля.

— Мисля първо да запаря чай, а вие през това време разгледайте дрехите — обяви Кейт и посочи пластмасовия чувал. Така и двамата си имаха занимание, а останалото сигурно щеше да дойде от само себе си.

Но още преди да стигне до вратата на кухнята, дочу засилващия се шум от двигателя на мини купър и видя през прозореца, че Айви

кара към двора. Миг по-късно тя промуши глава в процепа на вратата и погледна извинително Кейт.

— Съвсем забравих да ти кажа: одеве бях при Тили в „Грите корони“. И нейният компютър се повредил и помолила за помощ племенника си, който бил голям техничар. В понеделник ще дойде от Норич и може да хвърли едно око и на твоя компютър.

— О, супер! Благодаря ти! — възкликна с облекчение Кейт.

Ей това се казваше добра новина. Крайно време беше антиката пак да влезе в употреба.

Айви се обърна към Бен и го измери с поглед.

— До скоро — каза и само който я познаваше, би забелязал, че усмивката ѝ не е толкова лъчезарна както обикновено.

Той кимна.

— И благодаря за дрехите.

— Няма защо. Надявам се скоро да се оправите — отвърна тя и пак изчезна.

Бен извърна глава към малкото бюро в ъгъла.

— Какво му е на компютъра ви?

— Май че е някакъв вирус — въздъхна Кейт. — Зарежда нормално, но после забива и не мога да открия причината.

— Може ли да го погледна?

Бен се приближи до бюрото, сякаш привлечен от магическа сила, седна на стола и включи устройството още преди Кейт да каже и дума.

— Разбирате ли от такива неща? — запита изненадана тя.

Той сбръчка чело, докато чакаше появата на стартовия екран, после сложи пръсти върху клавиатурата, сякаш бе най-естественото нещо на света.

— Мисля, че да.

Натисна комбинация от клавиши, която затъмни екрана. Появи се цяла колона от бели буквени комбинации, която нищо не говореше на Кейт. На Бен обаче очевидно му говореше, понеже с удивителна бързина започна да въвежда сложна поредица от команди.

Впечатлена, Кейт го наблюдава известно време. Изведнъж бе придобил толкова самоуверен вид, все едно плуваше в свои води, така че сигурно имаше нещо общо с компютърното програмиране. Ако извадеха късмет, с помощта на този жокер можеха да открият нещо за

него. Поне е някаква отправна точка, помисли си доволно тя и отиде в кухнята да кипне вода за чая, който искаше да направи.

10.

Дейвид насочи стария си спортен кабриолет към входа на Дарингам Хол и пое плавно по пътя, водещ през обширния, прошарен от групи дървета парк. Големият площад пред замъка беше настлан с чакъл и предоставяше достатъчно място за паркиране на леките коли и автобусите, които всеки втори четвъртък от лятото докарваха туристи да разгледат имението. Групите бяха многобройни, понеже двуцветната фасада, сводестите кули и симетричният градеж превръщаха Дарингам Хол във великолепен образец на английска провинциална резиденция от времето на Джеймс I.

За Дейвид обаче Дарингам Хол бе нещо повече. Много повече. Всеки камък, всяка прозоречна рамка и всяка колона му бяха близки не само защото живееше тук. Миналото го привличаше открай време, затова познаваше всички обрати в променливата история на имението, което бе построено през 1623-а, а в средата на XVIII в. дадено на един от предците им от крал Джордж III — заедно с титлата баронет. Оттогава Дарингам Хол благодарение на земите си беше не само един от важните работодатели в региона, но и центърът, около който се въртеше всичко в семейството на Дейвид. И той бе възпитан със съзнанието, че един ден ще поеме отговорността да го съхрани за идните поколения.

Въпросът беше само дали това все още важеше.

Със стиснати зъби Дейвид настъпи педала на газта, а миг-два по-късно чакълът захрущя под гумите, когато закова колата на площада пред замъка. Но вместо да слезе и да прекрачи прага, той остана да седи зад волана. Искаше му се днес да не беше ходил в кантората на чичо си Тимъти, за да разпита докъде е стигнал в проучванията си за Бенедикт Стърлинг. А още повече му се искаше да го избавят от задължението да уведоми баща си за тях.

— Дейвид!

Възклицанието го накара да хвърли едно око в огледалото за задно виждане. Усмихна се, щом зърна Анна, която вървеше през двора

към колата му. Най-сетне един светъл лъч днес, каза си и слезе от автомобила, забърза към нея. Слънцето, което от няколко дни грееше пак, сякаш кошмарната буря беше само сън, днес сияеше в безоблачното небе, така че Анна заслони очи с длан. Усмивката ѝ беше открита, погледът — любопитен.

— Как мина в Лондон?

— Добре — отговори лаконично Дейвид. Точно за това хич не му се говореше, затова побърза на свой ред да зададе въпрос: — За конюшната ли си тръгнала?

Тя кимна.

— Да. Ще изведа Лола и Лъвско сърце за един час на пасището. Ще ме придружиш ли?

Дейвид си даваше сметка, че баща му го чака да се върне, въпреки това кимна и тръгна след Анна. Новините, които носеше, не бяха добри, тъй че можеха да почакаат още малко.

— Е, изпълни ли днешните си задължения за празника на виното? — поинтересува се той, за да се откъсне от мислите си.

Анна извъртя очи.

— Не го наричай така! Татко ще получи криза, ако те чуе. За него това е и ще си остане летният празник, не иска и да чуе за каквато и да е промяна в програмата.

Дейвид се ухили, макар да не му стана приятно, че бащата на Анна — Джеймс така се противи срещу всичко, свързано с лозарството в Дарингам Хол.

За него Великобритания не беше класическа лозарска страна, а мнението му се споделяше и от други. При това климатът тъкмо в Източна Англия бе достатъчно топъл, пък и в областта имаше вече преуспяващи лозари, които бяха показали, че идеята е осъществима. Джеймс обаче не признаваше нито това, нито аргумента, че тази нова бизнес сфера може да стане още един важен източник на печалба за имението. Смяташе го за смахната приумица и голяма грешка и го изтъкваше при всеки удобен случай. Кое то само по себе си не би било проблем, ако Джеймс не играеше толкова важна роля в управлението на Дарингам Хол. Наистина Ралф, бащата на Дейвид, ръководеше официално имението, следеше финансите и вземаше най-важните решения, но надали щеше да се оправи без помощта на зет си. Джеймс беше превъзходен агроном и се грижеше за всичко: от сеитбата до

жътвата. С нежелание се занимаваше единствено с лозарство, защото чисто и просто не подкрепяше идеята.

— О, ще го убедим — каза Дейвид със заговорническа усмивка.

Но като се сети, че летният празник е най-дребният им проблем, отново стана сериозен и продължи да крачи, вперил поглед пред себе си. Ала щом стигнаха до прохода към градината — алеята зад нея бе най-краткият път пеша до конюшната — Анна внезапно спря и го фиксира с ясните си сини очи.

— Окей, хайде, изплюй камъчето! Какво става?

— Нищо — реагира малко прибързано изненаданият Дейвид.

Анна поклати глава.

— Дейвид, познавам те, откакто се помня. Зная кога нещо те измъчва. През цялото време се държиш толкова странно, още откакто се разрази бурята. Вече започвам наистина да се притеснявам. И така: какво става?

Дейвид затвори за миг очи, едва ли не с облекчение, задето тя толкова добре го разбираше. И изведнъж изпита потребност да ѝ разкаже, и то незабавно, просто трябваше да излее душата си, макар че баба му неколkokратно ги закле да не споменават нищо пред никого. Все някога всички и бездруго щяха да научат, тъй че още сега можеше да се довери на Анна.

— Има ли нещо общо със следването ти? — продължи да подпитва Анна. — Затова ли беше в Лондон?

Той поклати глава и погледна назад към замъка, чиято фасада се червенееше на слънцето. После отвърна:

— Не, бях в кантората на Тимъти.

— И?

Дейвид въздъхна. Мда, беше му по-трудно да го изговори, отколкото си мислеше.

— Получихме писмо от някакъв мъж от Ню Йорк. Казва се Бенедикт Стърлинг и от всичко, което междувременно откри Тимъти, излиза, че не е изключено... да ми е полубрат.

— Какво? — Анна се взря недоумяващо в него. — Но как е възможно?

Дейвид вдигна рамене.

— Татко веднъж вече е бил женен. Съвсем за кратко, за някоя си Джейн Стърлинг. Тогава нямал и двадесет години и бракът бил

анулиран след броени седмици. Или поне така си е мислел. Всичко било уредено от Чарлз Брюстър.

— Приятелят на баба, чиято кантора пое Тимъти ли? — попита Анна.

Дейвид кимна.

— Няколко пъти уверявал татко и баба, че всичко е наред. Само че Тимъти не може да намери удостоверението за анулиране на брака, а и делото май не е регистрирано никъде. Продължава издирването, но ако се докаже противното, бракът е бил валиден — добави с въздишка.

Вече нямаше как да разпитат стария семеен адвокат, тъй като бе починал преди няколко години. Жалко, помисли си Дейвид, отговорът на въпроса как опитен юрист като него е могъл да допусне такава грешка, би бил наистина интригуващ.

— Така че татко през цялото време е бил женен за тази Джейн Стърлинг.

Очите на Анна се разшириха още повече.

— Значи... тогава бракът между майка ти и баща ти е невалиден?

— Не. Малко след раздялата Джейн Стърлинг заминала за Америка и преди двадесет и две години починала там. Така пишеше в писмото, а и Тимъти провери. Следователно е била мъртва година преди родителите ми да се оженят. Обаче... — Дейвид направи пауза. — Жената имала син, въпросния Бенедикт Стърлинг.

Анна схвана.

— И... вуйчо Ралф му е баща?

— Това би доказал стопроцентово само тест за бащинство, но чисто математически е възможно. — Дейвид зарови върха на обувката си в чакъла, с който бе настлана пътеката, подритна няколко камъчета. — И той е по-голям от мене.

— Но това би означавало... — Анна пребледня, а Дейвид кимна намръщено.

— В такъв случай ще наследи титлата баронет след дядо и татко. — *А не аз*, рече си и тръсна глава, защото усети как гърлото му се стегна. С усилие продължи: — Не зная как ще се развият събитията, Анна. Не познаваме този тип и нямаме представа как ще постъпи. Остава ни единствено да чакаме пак да се обади и да се надяваме, че ще се споразумеем с него.

Анна помълча известно време, очевидно стараяйки се да асимилира казаното.

— Може пък да е свестен — продума накрая.

Дейвид изсумтя.

— Съдейки по писмото, със сигурност не е. Заплашва да заведе дело, ако не признаем претенциите му. Помисли си какво ще означава това. Да вземем дори само хорските приказки. Ами ако действително има право на титлата, тогава? Не е изключено да цъфне тук и да предяви и други искания или да се намеси в нашите работи. Всичко това може да има доста неприятни последици.

Анна го погледна, но не му се стори толкова шокирана, колкото бе очаквал. Имението и семейството явно не бяха толкова важни за нея, загрижеността ѝ беше свързана единствено с него.

— А ти как приемаш ситуацията? — попита го тихо.

Дейвид издиша тежко и поклати глава, защото именно за това не му се мислеше. По-лесно беше да разглежда нещата в тяхната цялост, а не евентуалните последствия лично за него. Само че сега вече нямаше как да го отрече: съществуваше реална възможност да не заеме мястото в обществото, което цял живот бе смятал за нещо естествено. И това разклащаше самоувереността му.

— Нямам представа. Всичко ще се промени и толкова.

Сви рамене и преглътна, когато Анна го погали утешително по ръката.

— Не, няма. За момента абсолютно нищо не се е променило — възрази тя. — Ако въпросният Стърлинг наистина се появи, първо ще трябва да се докаже, че е този, за когото се представя. А дори да е вярно, няма начин просто да заеме мястото ти. Не може да те измести, Дейвид. Всички разчитат на теб.

Думите ѝ звучаха убедително и на Дейвид много му се искаше да им повярва. Но макар да не можеше, се почувства малко по-добре и отвърна на усмивката ѝ. След това и двамата се озърнаха, защото още един автомобил влезе във вътрешния двор на Дарингам Хол и спря до винтидж кабриолета на Дейвид.

Дейвид веднага видя, че в сребристия мерцедес е майка му и простена сподавено. Само това ми липсваше, помисли си. Обаче бягството нямаше никакви изгледи за успех, Оливия ги забеляза в мига, в който слезе, и тръгна към тях, ръкомахайки възбудено.

— Дейвид! Добре че те видях! Имам покана за теб! — извика още отдалеч.

Дейвид и Анна се спогледаха, тя повдигна многозначително вежди и се ухили, ала прехапа устни, когато Оливия стигна до тях.

— Ето, миличък! — Подаде на Дейвид бял плик и с ослепителна усмивка пооправи шала, който носеше към лятната си рокля на цветя. — С най-сърдечни поздравии от лорд Уелинг и съпругата му. Другата седмица празнуват сребърна сватба и настояват да присъстваме.

Дейвид реагира с леко измъчена усмивка.

— Предполагам, че и Емили ще бъде там?

— Да, разбира се — увери го майка му. — Толкова е очарователна. Наесен заминава да следва в Кеймбридж, в „Кингс колидж“, също като теб, каква щастлива случайност, нали? — Понеже Дейвид не демонстрира особен ентузиазъм, лицето на Оливия стана сериозно. — Този път ще дойдеш с мен, чуваш ли! Ще проявим груба неучтивост, ако пак откажем поканата на лорд Уелинг.

Не изчака отговора на Дейвид, а още веднъж се усмихна бегло, обърна се и се насочи наперено към входната врата. Дейвид и Анна я изпратиха с поглед.

— Мда, май вече няма начин да се откопчиш — обади се Анна и този път Дейвид не се постара да сподави дълбоката си въздишка.

— Боя се, че няма.

Обичаше майка си, но усилията ѝ да му намери подobaваща партньорка сред дъщерите на аристократични фамилии само го нервираха. Изглежда, направо изпаднаше в паника, че би могъл да се влюби в „нормално“ момиче, и затова непрекъснато му сервираше подходящи кандидатки — към които той обаче не проявяваше никакъв интерес. Сам щеше да си намери партньорка и главното беше да му хареса, независимо от произхода си. В края на краищата така бе постъпил и принц Уилям и даже кралицата нямаше проблем с факта, че съпругата на бъдещия крал е от буржоазно потекло. Затова Дейвид не разбираше мотивите на майка си.

А може би просто нямаше нищо за разбиране. Може би цялото това търсене беше само повод да прекарва повече време по партита и празненства. Отдавна подозираше, че майка му скучае. Животът в провинцията не беше за нея и тя още преди години бе зарязала всякакви амбиции дори само да се преструва, че управлява Дарингам

Хол с многобройните му служители. С това открай време се занимаваше Клер, майката на Анна — и то по-добре, отколкото би се справяла нейната зълва.

Дейвид извади от плика картичката от ръчно изработена хартия и плъзна бегъл поглед по златните букви, после направи физиономия, от която Анна прихна.

— Хайде, не гледай така, все едно идва краят на света. Положително няма да е чак толкова неприятно.

— Ами ела с мен и ще видиш — отвърна той. — Освен всичко така ще имам и оправдание да се отърва от Емили. Колкото и да ми е мъчно.

Анна се усмихна.

— Това надали ще съвпадне с намеренията на вуйна Оливия.

— Няма. Затова пък ще съвпадне с моите.

Двамата си размениха усмивки и Дейвид си представи какво би станало, ако Анна действително го придружеше на празненството. Всъщност нелоша идея, рече си. Тогава щеше да има директна база за сравнение, понеже беше кажи-речи сигурен, че сърцето му би пленила само жена като нея, толкова непринудена, весела и изцяло споделяща неговите разбирания. Досега обаче не бе намерил такава жена.

Сгъна плика и го пъхна в джоба на ризата си.

— Не се бой, няма да ти го причиня — увери той Анна. — Е, отиваме ли при Лола?

Анна тръсна глава.

— Мисля, че баща ти те очаква. Сигурно държи да научи какво ти е казал Тимъти.

Усмивката на Дейвид угасна, когато мисълта за Бенедикт Стърлинг отново се прокрадна в съзнанието му.

— Права си. — Трябваше да отбие тази грижа, макар че предпочиташе да остане с Анна. — Ще се видим ли по-късно?

Анна се усмихна и го поглади по рамото.

— Знаеш къде да ме намериш.

* * *

Анна проследи с поглед Дейвид, който с широки крачки се запъти към входната врата на замъка, и усети как сърцето ѝ се сви. Походката му беше недодялана и някак още хлапашка, а тъмната, почти черна коса, която бе наследил от майка си, чисто визуално го различаваше силно от дядо му и баща му. Ала в него имаше нещо специално, нещо прямо и стабилно — беше просто идеалният бъдещ баронет на Дарингам Хол. Затова и мисълта, че изневиделица се е появил някой, който му оспорва титлата, беше направо... ужасна.

Дарингам Хол се нуждаеше от Дейвид. Той беше възпитан, че един ден ще поеме титлата и управата на имението, и още отсега влагаше цялата си енергия в този ангажимент. Следваше икономика в Кеймбридж и когато си идваше за семестриалната ваканция, работеше заедно с Ралф и бащата на Анна — Джеймс, учеше всичко от а-б. А колкото до произведенията на изкуството, които бяха в замъка, тъй или иначе никой не можеше да се мери с него. Имаше толкова задълбочени познания, че би могъл да изнася лекции, и беше заразил Анна с ентузиазма си още когато бяха малки. И понеже всеки забелязваше неговата всеотдайност, Дейвид беше всеобщ любимец. Хората бяха спокойни, защото знаеха, че един ден ще поеме управлението на Дарингам Хол и имението ще бъде в добри ръце. А сега този натрапник можеше да провали всичко и щом тази история отсега толкова объркваше и измъчваше Дейвид, Анна направо не можеше да си представи какво би станало, ако въпросният Бенедикт Стърлинг действително цъфнеше тук.

Тя рязко се обърна и все така потънала в мисли, пое към конюшната. По всичко личеше, че над Дарингам Хол се надигаше още една буря. И тя май ще нанесе по-сериозни щети от предишната, рече си притеснено девойката, докато отваряше вратата на конюшната.

11.

— Е, как е да живееш с мъж? — Тили се наведе през тезгяха и побутна към Кейт чаша с минерална вода. — Свикна ли вече с него?

Кейт отпи набързо глътка, защото навън беше голяма жега и тя умираше от жажда, но и защото въпросът ѝ бе неприятен. Макар да беше близко до ума, че приятелката ѝ ще разпитва за Бен. Явно цялото село приказваше само за мъжа без памет и че се е настанил точно в нейния дом. А Тили, то се знае, беше от най-любопитните. Но какво можеше да ѝ каже? Беше ли свикнала с него?

В известен смисъл — да, донякъде. Изминала беше седмица и ако изобщо можеше да се говори за това, двамата с Бен действително бяха установили нещо като правила. Бен се стараяше да ѝ е подръка за всекидневните задължения. Грижеше се за кучетата, които го приеха учудващо бързо, и ѝ беше от помощ в домакинството, докато тя работеше в кабинета. Междувременно беше поправил горе-долу всичко, което плачеше за ремонт, включително продънения покрив на бараката. Е, не беше професионалист, но си личеше, но боравеше добре с инструменти и беше много упорит, пробваше, докато откриеше решение. И Кейт на драго сърце му даваше свобода на действие — не само от благодарност, задето някой вършеше неща, до които тя така и не стигаше поради липса на време. Бен просто имаше нужда да се занимава с нещо, за да се отвлеча от мислите си. Така че и двамата имаха полза от уговорката си, а Кейт си каза, че като нищо може да свикне с това да ѝ помагат.

Единственият проблем беше, че той все така я изкарваше извън равновесие. Беше детинско, но сърцето ѝ се разтуптяваше всеки път, когато ѝ подадеше нещо или пръстите им случайно се докоснеха. Или когато на трапезата погледите им се срещнеха за твърде дълъг миг. Кейт не го искаше, не искаше да се поддава на влечението си към него. Ала някак си не съумяваше да го обуздае, макар да беше наясно колко глупави са подобни чувства. Глупави и доста опасни за душевния ѝ мир.

Нямаше представа дали и Бен изпитва същото. В това отношение беше абсолютно непроницаем. Ето защо просто се надяваше, че само тя не е в състояние да овладее хормоните си.

Само че Тили в никакъв случай не биваше да разбере, затова Кейт се усмихна неангажиращо и остави чашата на тезгяха.

— Не се налага да свиквам с Бен — каза. — Нали няма да остане дълго у нас.

Тили повдигна вежди, сякаш се усъмни в думите ѝ.

Беше значително по-възрастна от Кейт, повече от двадесет години, с бързи крачки вървеше към петдесетте, въпреки това бе една от най-близките ѝ приятелки. Навремето бе работила като гувернантка у семейство Камдън и за да не скучаят трите момичета, редовно ги водеше в селото да си играят с други деца. Така се срещнаха и сдружиха двете с Айви и в един момент Кейт взе да прекарва в Дарингам Хол повече време, отколкото у вуйна си, а Тили ѝ стана нещо като втора майка. Отдавна беше напуснала работа като детегледачка и сега въртеше „Трите корони“, най-голямата от трите кръчми в Салтърс Енд, но с Кейт си бяха все така близки. Затова и Тили не се подлъга, а само се ухили до уши.

— Хайде, хайде, кажи си. Той ти харесва — изрече с дяволита нотка в гласа и Кейт усети, че бузите ѝ пламнаха: нещо, което не ѝ се беше случвало отдавна.

— Май да — призна едва доловимо, за да не чуе Бен, който в задната стая се занимаваше с компютъра на Тили.

— Но въпреки това няма да започна връзка с него. В момента, в който възвърне паметта си, ще си отиде.

Тези думи трябваше да повтаря непрекъснато и на себе си, за да не ги забрави.

Тили пак стана сериозна.

— А той междувременно сети ли се нещо за миналото си?

Кейт поклати глава.

— Според лекаря от Кингс Лин блокажът вероятно ще отшуми чак когато види нещо познато. Само че тук очевидно няма нищо такова, което потвърждава тезата ми, че не е англичанин. Достатъчно е да го чуеш, за да разбереш. — Отпи още една глътка вода, после въздъхна. — Също така смятам, че професията му е свързана с компютри. Наистина разбира от програмиране и се обзалагам, че ще

оправи и твоя. За жалост това не е следа, която може да послужи на полицаите. Няма твърде в издирването на самоличността му и...

Кейт млъкна и сърцето ѝ прескочи, защото в същия момент вратата на задната стая се отвори и Бен се върна при тях в голямото помещение. Облечен бе с тениската и джинсите, които му купи в Кингс Лин, когато ходиха на контролен преглед в болницата. Някои от дрехите на Къркби му бяха по мярка, но изглеждаше някак комично в тях. Затова Кейт му набави неща, които според нея му стояха добре. И въпреки че отначало протестира, Бен вече ги предпочиташе, а другите дрехи носеше само докато работеше в къщата. Което обаче имаше и минус: сега ѝ се струваше още по-привлекателен отпреди.

— Готово — обяви той и седна до Кейт. — Не беше бог знае колко сложно. Мисля, че вече всичко е наред.

— О, благодаря! Вие сте гений! — възкликна екзалтирано Тили и подаде и на него чаша минерална вода. — Или предпочитате друго? Бира или вино? Имам още една бутилка от първата реколта на Дарингам Хол.

Бен се усмихна и направи отрицателен жест.

— Не. Времето е само за вода.

— Тогава поне хапнете нещо за сметка на заведението — настоя Тили. — Мога набързо да ви приготвя сандвич. И на теб, Кейт.

— Много мило — съгласи се Кейт, след като Бен кимна, а Тили изчезна в кухнята и ги остави сами.

Кейт се загледа в Бен и установи, че има много доволен вид. Похвалата му се отрази добре, помисли си, зарадвана, заедно го беше помолила да хвърли едно око и на компютъра на Тили, понеже племенникът ѝ не се справи с проблема.

— Предполагам, че след като славата ви на компютърен гений се разнесе, няма да се отървете от заявки — рече тя. — В цялата околност няма човек, който наистина да разбира от компютри.

Бен повдигна вежди.

— Искате да кажете, че мога да го превърна в професия, ако не си спомня кой съм?

В усмивката му прозираше горчивина и Кейт тутакси съжали за думите си. Машинално сложи длан върху неговата.

— Скоро ще възстановите паметта си. Сто на сто — отвърна и преглътна, защото изведнъж се запита дали очаква този миг с радост,

или със страх.

Не беше в състояние да разсъждава трезво, когато той я изпиваше с очи както сега, и идеята да го докосне също не беше добра, затова дръпна припряно ръката си. Тили, която в същия момент се върна от кухнята с две чинии, обаче видя всичко и многозначително повдигна вежди, от което бузите на Кейт отново пламнаха.

Не, очакваше мига с радост, категорично. Той трябваше час по-скоро да си спомни и да си тръгне — преди да е затънала безвъзвратно в този емоционален хаос по негова вина.

— Ето ги и сандвичите, заповядайте — каза Тили и им поднесе чинните, а Кейт мислено ѝ благодари, понеже в този миг имаше нужда точно от разведряване на обстановката.

— Е, симпатяги, как ще прекарате остатъка от деня? — запита Тили и се ухили, с което сега пък не помогна кой знае колко на Кейт.

— По-късно трябва да прегледам бийгъла на Лайла Бартън — заяви тя. — Пак имал храносмилателни проблеми, които явно не търпят отлагане до приемния час в понеделник.

Извъртя очи при мисълта за разглезената дъщеря на Луис Бартън, която одева бе изпаднала в истерия по телефона. А състоянието на кучето със сигурност се дължеше на това, че собственичката му — както винаги и противно на всякакъв здрав разум — го тъпчеше с неподходяща храна. И Кейт бе принудена да прекара почивния си съботен следобед в поредните обяснения.

— Поне настоях да дойде в кабинета, а не да се разкар... — добави с кисела усмивка, прекъсната от звъна на мобилния ѝ телефон, който бе до нея на тезгяха.

Обади се и се заслуша в събеседника си, който я убеждаваше нещо с развълнуван глас.

— Ще дойда възможно най-бързо — обеща Кейт и приключи разговора със сподавена ругатня. След това се смъкна от високата табуретка. — Мда, Лайла май ще трябва все пак да прояви търпение. Спешен случай в Дарингам Хол.

Бен отпусна сандвича, който тъкмо се канеше да ухапе, и отвори уста, но Тили го изпревари с въпроса:

— Какво се е случило?

— Една от кравите се отели и има усложнения — поясни Кейт и погледна със съжаление към чинията си. — Тили, може ли да ми

опаковаш сандвича?

— То се знае, сладурче — усмихна се приятелката ѝ и точно понечи да тръгне към кухнята заедно с чинията, когато Бен ѝ протегна и своята.

— И двата сандвича, моля — изрече с категоричен глас и погледна Кейт. — И аз идвам.

Тя се намръщи. Наистина ѝ трябваше време да свикне с повелителния тон, който понякога държеше Бен. Той не се усещаше, говореше като човек, свикнал да раздава заповеди, без да очаква възражения. И това бе част от същността му: не искаше позволение, преди да направи нещо, и Кейт отлично си представяше, че не е лесен противник, ако някой имаше намерения, различни от неговите. В случая обаче тя нямаше нито време, нито желание да спори с него.

— Нямам нищо против — каза, но след като Тили им даде сандвичите и двамата се запътиха към вратата, все пак го предупреди: — Само че гледката не е за слаби нерви.

Бен изсумтя, докато ѝ държеше вратата отворена, понеже очевидно сметна за крайно нелепо предположението, че няма да прояви достатъчно твърдост в подобна ситуация.

— Не се страхувайте, няма да припадна.

— Няма да сте първият, който я подценява — възрази Кейт. — Семейство Камдън стопанисва Дарингам Хол от поколения насам и е логично да си мислим, че всичко, свързано със селското стопанство, е в кръвта им. Обаче при първото раждане на теленце, при което не всичко вървеше като по вода, вуйчото на Айви — Ралф, чисто и просто...

Бен я хвана за мишницата и я принуди да спре.

— Как се казват тези хора? — попита и сивите му очи буквално се впиха в нейните.

— Камдън — отвърна задъхано Кейт. — Защо? Името говори ли ви нещо?

* * *

Бен се взря в очите на Кейт и се помъчи да задържи чувството, което го беше завладяло за миг-два. Ала то бе мимолетен проблясък,

светкавица, твърде смътно, за да го превърне в мисъл. И ето че сега пак бе изправен пред бялата стена, която, независимо от настойчивите опити, не го допускаше в собственото му съзнание.

— Не — промълви разстроен, борейки се с пламналия безсилен гняв, който заплашваше да го смаже. — Така си помислих. Но... не, нищо.

Едва тогава се усети, че е стиснал мишницата на Кейт и уплашено я пусна.

— Съжалявам — измърмори, защото сигурно ѝ бе причинил болка. Тя обаче само го погледна.

— Виждате ли? Това положително е добър знак. Навярно спомените ви полека-лека се завръщат.

— Дано — отвърна дрезгаво Бен и възелът от напрежение в гърдите му се стегна още повече.

Кейт пак му се усмихна окуражително — какво друго можеше да каже, та нали нещо не се беше променило — после излезе от кръчмата. А той направи онова, което неизменно правеше тези дни: последва я. Отвън се спря и плъзна поглед по мястото, където го бе запратила съдбата.

Салтърс Енд не беше голямо село, а повечето ниски къщички изглеждаха добре поддържани въпреки почтената си възраст. Доста от фасадите бяха облицовани с големи речни камъни, което им придаваше неподражаем вид. Според Кейт това бе типично за Норфолк, също като старата църква от сив камък — сърцето на селото. Дългият овален пазарен площад, който се намираше точно пред нея и на който бяха в момента, беше обграден от цяла редица магазинчета и бутици, от чийто асортимент се възползваха не само местните жители, но и многобройни туристи. И Бен отлично разбираше кое привлича тълпите от посетители. Морето беше толкова близо, че въздухът бе напоен със свеж аромат на сол, а времето след онази нощ, в която разправяха, че вилняла силна буря, беше без изключение слънчево. Хубаво беше тук. Идилично. Спокойно. И абсолютно чуждо за него.

Нямаше представа откъде го знаеше, а усещането може би се дължеше на амнезията. Инстинктът обаче му казваше, че това не е неговият свят. Мястото му не беше тук, чувстваше се като чужд елемент, макар че тукашните хора полагаха големи усилия да не им личи. Бяха приветливи, но само — сигурен беше — защото не искаха

да разсърдят Кейт. Тя се радваше на обичта им, почти всички я познаваха и всеки срещнат я поздравяваше сърдечно.

Пък и как да не я харесаш, помисли се Бен и я изгледа изкосо, докато вървяха към ландроувъра. Беше толкова отзивчива, интересуваше се от хората и ги изслушваше, когато споделяха грижите си — също като него, докато лежеше в болницата. И работеше усилено, влагаше много енергия в лечението на всеки от четириногите си пациенти и по възможност помагаше на хората. Той самият бе най-добрият пример за това.

Само че тази бе само едната ѝ страна, която показваше на другите. Тъй като ако се вгледаше по-внимателно, а през последните дни той имаше достатъчно възможности, човек неизменно откриваше в очите ѝ някаква тъга, сянка, която я съпътстваше и придаваше на погледа ѝ онази дълбочина, която му бе допаднала още в началото. Тъгата събуждаше нещо в душата му, нещо, което му бе познато, без да знае защо.

Може би и затова тя го привличаше толкова силно. А може би просто прекарваше твърде много време с нея. Във всеки случай през последните дни се замисляше подозрително често колко секси е Кейт Хъкли по джинси. И какво би почувствал, ако я прегърнеше и целунеше тези сочни устни, от които понякога направо не можеше да откъсне очи. Това бавно, но сигурно подлагаше самообладанието му на доста суров тест и ако тя продължаваше да го гледа така, както правеше неведнъж — така, сякаш през главата ѝ минаваха подобни мисли — тогава не можеше да гарантира за себе си. А пък дори не беше сигурен дали тя е неговият тип!

Бен поклати сърдито глава и се качи отпред в колата, затръшна вратата.

Кейт, която седеше зад волана и тъкмо бе запалила двигателя, го погледна с изненада.

— Всичко наред ли е?

Той кимна, въпреки че не беше истина, и се опита да се усмихне, обаче не му се получи.

— Разкажете ми за семейство Камдън — помоли я, за да се разсее от мислите си, а и защото това действително го интересуваше. — Що за хора са?

12.

— Вижте какво, тук нещо не е наред. — Питър усети прилив на гняв, докато фиксираше полицейската служителка. Боже господи, вече почти четвърт час седеше срещу нея, но тя, изглежда, изобщо не схващаше ситуацията. — Не може да се каже, че съдружникът ми ни уведомява за всяка своя крачка, но пък и не изчезва просто ей така. Във всеки случай поне не за толкова дълго. Освен това неговата, имам предвид, нашата асистентка днес намери в пощата фактура за доплащане от лондонска фирма за коли под наем. Явно автомобилът, взет от Бен, не е бил върнат в уречения час.

Това според Питър бе крайно обезпокоително, както и фактът, че междувременно бяха изминали почти две седмици, без да се чуят с Бен.

— А не е ли възможно чисто и просто да я е задържал и в момента да се разхожда с нея из Европа? — Полицайката, атлетична жена около четиридесетте с огромен бюст, напирал да изскочи от униформената ѝ риза, изглеждаше крайно отегчена. Все едно вече стотици пъти бе чувала историята за изчезналия бизнесмен. — Искам само да кажа... понеже току-що споменахте, че приятелят ви няма навика да ви съобщава добросъвестно къде се намира в момента и за колко време.

— Не се изразих така — протестира Питър. — Освен това колата междувременно се е появила в покрайнините на Лондон, с празен резервоар и щети по нея.

Сиена изкопчи тази информация в продължителен разговор с фирмата за коли под наем, след като писмото пристигна в офиса, и това за нея бе последното доказателство, че нещо се е случило с Бен. Още от онзи понеделник преди две седмици, когато Бен не се върна, както се бяха уговорили, Сиена взе да съчинява всевъзможни ужасяващи сценарии. Той самият отначало не приемаше сериозно опасенията ѝ. Сега обаче бе принуден да се съгласи, че причината да не се обади, твърде вероятно не се криеше в опърничавия му характер.

— Нещо му се е случило, иначе щеше да върне колата.

Полицайката тракаше на компютъра си и като че ли изобщо не го слушаше. Което само по себе си не беше особено трудно при моментното ниво на шума в 13-о управление на централен Манхатън. До почти всяко бюро седеше човек, който разговаряше с офицер от полицията, а неописуемият августовски зной, тегнещ над града, допълнително нажежаваше обстановката. Само че Питър не беше сигурен дали жената не го игнорира така неучтиво по други причини, затова се наведе към нея и я фиксира с поглед.

— Е, сега вече може ли да подам заявление за издирване?

Жената, сержант Бейл, както прочете върху табелката на униформата ѝ, въздъхна и вдигна очи от екрана на компютъра си.

— Естествено, че можете. Но точно в момента виждам, че приятелят ви има досие при нас. Делата на непълнолетните нарушители са засекретени и нямам достъп до тях, обаче, както личи, не е света вода ненапита.

И го изглежда многозначително, от което Питър се вбеси.

— Какво означава това?

— Че има множество основания, заради които зрял мъж може внезапно да потъне вдън земя — отвърна полицайката. — Не е зле да проверите дали заедно с вашия съдружник не са изчезнали и пари от банковите ви сметки.

Питър се вторачи недоумяващо в нея и изведнъж за пореден път осъзна защо предпочита да си няма работа с хора.

— А вие по-добре проверете дали към задълженията ви спада и да скалпват абсурдни теории. Или може би все пак ще приемете заявлението за издирване, преди да съм си поговорил с вашия началник.

Заплахата очевидно я активизира поне за кратко, понеже събра бележките, които си беше водила.

— Е, добре де. Това са просто вероятности, почерпени от опита ми — оправда се полицайката.

И без допълнителен коментар с подчертано служебен тон му зададе още няколко въпроса за Бен и вписа информацията в съответния формуляр.

Въпреки това, когато двадесет минути по-късно отново застана пред охраната, Питър не можа да се отърси от тягостното чувство.

Досега не беше обявявал някого за безследно изчезнал и може би просто бе попаднал на служителка, лишена от каквито и да било илюзии. Но като се сети за уморените очи на сержант Бейл и за навалищата в управлението, реши да се заеме лично с издирването на Бен. Само дето не притежаваше организаторски талант, поне не и за нещо извън програмирането. И откъде да започне? Лондон беше голям, да не говорим за Англия, а без отправна точка Бен беше нещо като игла в копа сено.

Няма значение, рече си Питър и решително закрачи към офиса, който бе на три пресечки от управлението. Все нещо щеше да му хрумне и с помощта на Сиена щеше да го открие. Понеже се притесняваше за приятеля си. Най-вече затова. Но и понеже внезапно усети, че му липсва нещо много важно. Чисто и просто се нуждаеше от Бен. Като предпазен щит и връзка със свят, който така и не бе проумял — за разлика от Бен, който винаги знаеше точно как да постъпи и се грижеше за всичко. Без него Питър с всеки изминал ден излизаше малко по малко от релси и чувството не беше никак приятно. Беше даже доста скапващо. Ето защо за момента изтласка от съзнанието си мисълта, че нещо му се е случило. Не, той щеше да върне приятеля си в Ню Йорк — дори да се наложеше да преобърне всеки камък в проклетата Англия.

13.

— Теленцето е в неправилна позиция. Затова не излиза.

Кейт поклати глава и погали кравата по треперещите хълбоци. Животното беше вече силно изтощено и ако не се намесеше, нещата може би щяха да приключат фатално не само за теленцето. Всъщност всичко беше рутинна работа и ако беше тук, шефът на конюшнията със сигурност отдавна би взел мерки. Само че Грег и Джеймс, бащата на Айви, бяха заминали за пазара на добитък край Норич, а общият работник явно бе преценил изцяло погрешно ситуацията. Кейт го погледна с упрек.

— Трябваше да се обадиш по-рано, Кевин. Проявил си небрежност.

Младежът, който работеше отскоро в Дарингам Хол, наведе разкаяно глава.

— Знам. Ама... отначало всичко си изглеждаше съвсем нормално и си помислих, че не остава още много.

Беше блед като платно и Кейт съжали за острите си думи. Беше направил фала само поради недостатъчния си опит. И щеше да си има достатъчно ядове, ако нещо се объркаше.

— Добре, добре. Мисля, че ще се справим. Но ще ми трябва помощ.

И погледна изпитателно Кевин. Беше свикнал с физически труд, но като цяло изглеждаше по-скоро слаботелесен, особено в сравнение с Бен, който се беше облегал на решетката на бокса и не само го превъзхождаше по ръст, но и бе значително по-широкоплещест. Ето защо Кейт възпря Кевин, който понечи да влезе при нея в бокса, и вместо него посочи Бен.

— Не, той ми трябва. — Обърна се към Бен и в очите ѝ не се четеше молба. Случаят бе наистина спешен. — Ей там отсреща е закачена още една гумена престилка. Сложете я и елате тук.

Бен като че ли се изненада, обаче изпълни нарежданията ѝ и тя въздъхна с облекчение. Сега трябваше да действат бързо. С обиграни

движения Кейт метна въже около предните копита на теленцето, които вече се показваха, и омота единия му край около тояга. С нейна помощ щяха да издърпат малкото навън. Тикна я в ръцете на Бен, който вече беше препасал дългата престилка.

— Щом кажа, дърпайте въжето. Ще се помъча да обърна теленцето.

Бен кимна и се приготви, а Кейт нахлузи на дясната си ръка дълга пластмасова ръкавица и внимателно я пъхна в родовия канал, за да напипа къде точно е малкото.

— Сега — нареди на Бен, когато по матката усети, че кравата пак има контракции, и той задърпа тоягата, докато тя се опитваше да обърне главата на теленцето в нормална позиция. Обаче не успя.

— По дяволите!

Кейт съзнаваше, че времето им изтичаше. За друга интервенция беше вече късно, ако искаха да спасят малкото, трябваше да го извадят час по-скоро. Затова продължи да действа едва ли не ожесточено, напътстваше Бен кога да дърпа, теглеше и тя, помагаше му, колкото можеше. И в един момент нещата най-сетне потръгнаха. Сантиметър по сантиметър измъкнаха краката от родовия канал и накрая видяха муцуната, след нея и половината глава.

— Сега вече трябва да излезе — каза Кейт и застана до Бен, хвана тоягата. — Хайде, двамата заедно!

Дишаше дълбоко и следеше за следващата контракция, после започна да дърпа заедно с Бен, показва му, че трябва да променят посоката и да теглят не напред, а надолу. Всичко това им костваше неимоверни физически усилия, но най-после плешките на теленцето минаха през родовия канал и малкото се изсули навън толкова внезапно, че събори Кейт и Бен и двамата се озоваха върху сламата на пода в бокса.

Кейт тутакси се окопоти и пропълзя до теленцето, обтри го със слама, за да стимулира дишането му.

— Живо е! Успяхме! — възкликна и почувства прилив на безкрайно облекчение, което я опияни.

Грейнала от щастие, се обърна към Бен, който бе коленичил плътно зад нея. И той не можеше да си поеме дъх, но отвърна на сияйната ѝ усмивка и за миг-два сякаш на света бяха само той и тя, и теленцето, на чието спасение се радваха.

Ала след това целият свят сякаш замря и Кейт не можа да откъсне поглед от Бен, потъна в сивите му очи. Блясъкът им я привличаше, а когато той вдигна ръка и нежно отмахна кичур от лицето ѝ, дишането ѝ се затрудни, но вече не от физическите усилия.

— Не, ти успя — изрече тихо той и в гласа му се долови възхищение и нещо друго, дрезгаво, от което по гърба ѝ пробягнаха тръпки на възбуда. Върховете на пръстите му все още докосваха бузата ѝ, а Кейт бе като парализирана, само се взираше в него, видя как погледът му се плъзна по устните ѝ, които бяха досами неговите...

— Благодаря, мис Хъкли! Беше направо страхотно!

Кевин беше коленичил до двамата и обтриваше теленцето със слама, защото Кейт беше спряла — което отново я запрати в реалността. С пламнали бузи възобнови работата си, прегледа и обгрижи първо теленцето, сетне и кравата, която лежеше в бокса и си почиваше след трудното раждане.

— Още е много слаба. Трябва да я държиш под око — нареди на Кевин, щом приключи и свали дългата ръкавица и мръсната престилка. Полагаше огромни усилия да изглежда спокойна и да не издава превъзбудата си, ала фактът, че усещаше върху себе си погледа на застаналия до нея Бен, ѝ пречеше.

Боже господи, та тя насмалко да го целуне. Или да му позволи да я целуне, защото беше кажи-речи сигурна, че Бен би го направил, ако бяха насаме. Кожата ѝ все още тръпнеше на мястото, където я бе докоснал с върховете на пръстите си, а предусещането за устните му върху нейните така подкоси краката ѝ, че Кейт подири убежище при умивалника в дъното на пътеката. Изми ръцете си, направо ги протри, сякаш така щеше да се избави и от онова, което изненадващо се загнезди в главата ѝ. Само че то, чувството, което я разтреперваше цялата, не изчезна и ситуацията се влоши още повече, когато Бен изникна до нея.

Отдръпна се встрани, за да му направи място пред умивалника, и изсуши ръцете си, докато той миеше своите.

— Благодаря — рече и подаде на Бен кърпата, вторачена в гърдите му, за да не го гледа в очите. — Без твоята помощ нямаше да успея.

Той не отвърна, затова тя все пак вдигна глава — и затаи дъх, когато погледите им се срещнаха.

Пред отворената врата отекнаха стъпки и миг по-късно в обора влязоха Джеймс и Грег. По сериозните им физиономии личеше, че вече знаят какво се е случило.

— Дойдохме възможно най-бързо — каза Джеймс и погледна Кейт със смесица от надежда и притеснение. — Добре ли мина?

Кейт кимна и му описа трудното раждане, докато вървяха към бокса, за да му покаже теленцето.

— Здрав бик ще порасне. Добре че не го загубихме — рече Джеймс и фиксира укорително все още бледия като платно Кевин.

Кейт обаче беше сигурна, че младежът не е застрашен от неприятни последици. Джеймс с неговата яркочервена коса и дълбок, едва ли не боботещ глас би могъл да мине за холерик, но в действителност беше слънчев човек — също като дъщеря си Айви, която по нрав приличаше на него. Вероятно би реагирал по-различно, ако с теленцето беше станало нещо — но всичко бе приключило добре, затова и лицето на Джеймс почти веднага се проясни и той доволно плесна с ръце.

— Тъй, а сега мисля да идем вкъщи при Клер и да вдигнем наздравица за юначето — обяви с широка усмивка. — След преживяния страх имаме нужда от нещо по-силничко от чай, нали?

Поканата включваше и Кевин, и Грег, обаче помощникът явно искаше да поправи грешката си и настоя да остане и да наглежда кравата и теленцето. Грег също я отклони с мотива, че имал още цял куп работа след пътуването до Норич.

— Но вие двамата идвате с мен! — Джеймс не прие отказа на Кейт и Бен и малко по-късно тримата тръгнаха през парка към замъка.

Джеймс досега не се беше срещал очи в очи с Бен, но, естествено, знаеше историята за това как се е озовал в дома на Кейт, затова си спести личните въпроси. Освен това дори само фактът, че е помогнал при раждането на теленцето, бе достатъчен, за да го причисли към приятелите си и да го третира като такъв. А тъй като Бен прояви интерес и взе да го разпитва за работата в имението, между двамата мъже бързо се завърза оживен разговор.

Кейт вървеше мълчаливо редом с тях и се опитваше да не мисли за желанието, което прочете в очите на Бен в обора, преди Джеймс и Грег да ги прекъснат. Или за това какво щеше да се случи следващия

път, когато останеше насаме с него. Я се стегни, рече си предупредително. Не и с Бен. И през ум да не ти минава даже.

Когато заобиколиха голямата група от дървета, специално посадени, за да закриват стопанските постройки, и замъкът се появи пред тях в цялото си великолепиe, Бен забави крачка. На лицето му се изписа такова изумление, че Кейт неволно се усмихна. Понеже и тя се почувства така, когато за пръв път застана на това място. Обрамчен със симетричен жив плет и с цветни лехи, Дарингам Хол представляваше внушителна гледка.

Не беше голям като близкия Сандрингам или други величествени резиденции на аристократични фамилии, ала не по-малко красив, особено сега, когато фасадата от червен камък сякаш пламтеше, озарена от ниското следобедно слънце. Кейт бе обикнала замъка от първия миг и никога нямаше да забрави усещането, когато я посрещнаха с отворени обятия в огромните красиви помещения.

Влязоха през голямата тераса и продължиха до просторната кухня, която в делнични дни служеше и за трапезария, а там с топла усмивка ги посрещна Клер, майката на Айви. Беше тъмноруса като братята си Ралф и Тимъти; късата прическа и спортните дрехи, които предпочиташе, ѝ придаваха младежки вид. Беше заредена с енергия и не ѝ личеше, че е почти петдесетгодишна и има три пораснали дъщери.

— Кейт! Каква приятна изненада! — възкликна Клер и се поколеба само миг-два, когато погледът ѝ падна върху госта на Кейт. — А вие сигурно сте Бен, нали? Радвам се да се запозная с вас, аз съм Клер.

Здрависа се с него, след това посочи голямата дървена маса, която бе сърцето на кухнята.

— Но моля ви, седнете, тъкмо се канех да направя чай!

— Нуждаем се от нещо по-силно, скъпа. Имаме повод да празнуваме — заяви Джеймс, който вече се беше настанил начело на масата, и разказа на жена си какво се е случило.

— О, имам точно каквото трябва — рече Клер и извади от съседния килер зелена бутилка пенливо вино. След като гръмна тапата, напълни четири високи чаши за шампанско.

— От първата ни реколта — какво по-подходящо, за да се чукнем за новото ни теленце?

И засияла от щастие, вдигна чашата си. Кейт и Бен я последваха, само Джеймс сви недоволно устни.

— Уиски например — рече сухо и стана под неодобрителния поглед на жена си, за да си налее малцово уиски от бутилката, която бе върху бюфета в ъгъла на помещението.

След това вдигна тост.

— За най-добрата ветеринарна лекарка на света и нейния помощник! — Пресуши чашата на екс и намигна на Кейт. — Според мен трябва да кръстим теленцето Бен.

Кейт погледна уплашено към Бен, тъй като не беше сигурна как ще приеме това предложение. Та нали не бяха сигурни дали това е истинското му име. Той обаче явно го сметна за мил жест, защото се усмихна, макар да не каза нищо.

— Впрочем къде е Меган? — поинтересува се Джеймс. Кейт тъкмо се питаше същото, понеже по това време винаги заварваха готвачката в кухнята — беше изцяло отдадена на професията си, грижеше се да бъдат нахранени не само членовете на семейството, но и служителите. А точно сега имаше страшно много работа, защото консервираха набраните плодове. Клер обаче беше сама и укорително погледна мъжа си.

— Заедно с Къркби отидоха да докарат масите за дегустацията. Всъщност беше казал, че ти ще ги набавиш.

Джеймс сбърчи чело.

— Щях да го свърша.

Клер очевидно се усъмни в твърдението му.

— И кога? Празненството е само след седмица и полака-лека трябва да приключим подготовката.

— Ще я приключим — изръмжа Джеймс, а ведрото му допреди минути лице помръкна. — И тази история с виното ще я приключим.

Последната реплика бе съпроводена с пренебрежителен жест и в гласа му ясно се долови нотка на раздражение.

Кейт беше почти сигурна, че Клер на драго сърце би свила сармите на мъжа си заради отношението му към винарския проект в Дарингам Хол. Но очевидно не искаше да го направи пред Бен, затова не задълба, а се усмихна на гостите си.

— Чай? — запита и доволно кимна, след като Кейт и Бен приеха предложението ѝ.

Напрежението отново се разсея и разговорът продължи с безобидни теми като замъка. Бен задаваше въпроси за историята му, а Клер и Джеймс охотно отговаряха. На Кейт обаче ѝ беше трудно да се съсредоточи върху разговора, понеже през цялото време усещаше близостта на Бен. Сърцето ѝ се разтупкваше като на птиче, когато кракът му неволно докосваше нейния под масата; избягваше да се обърне към него, защото бе твърде опасно да го погледне в очите.

Всичко си беше наред, докато си мислеше, че той не проявява интерес към нея. Ала моментът на интимност в обора изведнъж бе пробудил помежду им нещо, което вече нямаше как да бъде обуздано.

— Кейт, защо не разведеш Бен из замъка, преди да си тръгнете? Нали познаваш всяко кътче от него — каза Клер, когато всички най-сетне станаха от местата си.

Кейт преглътна с усилие. Тази молба можеше да се очаква, а и нямаше причина да възрази срещу нея — освен може би факта, че е тотално объркана в чувствата си към своя гост. Само че това за жалост не бе достатъчно основание за отказ, ето защо кимна.

— С удоволствие. Ако... искаш?

Бен искаше, затова се сбогуваха с Джеймс и Клер и тя го отведе първо в голямото фойе. Високото просторно помещение бе доминирано от двукрило стълбище, което приковаваше вниманието с изящните дърворезбовани фигури по перилата.

— Навремето стълбището е било в северното крило и едва в средата на XVIII в. е преместено на това място и разширено — обясни Кейт, зарадвана, че може да прикрие смущението си зад ролята на екскурзоводка. — А това тук... — посочи големия витраж над стълбищната площадка, който бе съставен от осем по-малки сегмента с религиозни мотиви — е всъщност от Германия. Нарисуван е през XVII в. в манастир в планината Айфел и е докаран в Дарингам Хол чак в началото на XIX в.

Бен не каза нищо и не спря поглед нито върху перилата, нито върху окъпаното от слънчевите лъчи стъкло. Вместо това не сваляше очи от Кейт и тя нервно продължи напред към помещението вляво от фойето — така наречения „Китайски салон“, смятан за една от най-старите стаи в Дарингам Хол. За щастие знаеше някои факти и от неговата история, така че бе по-добре да говори, за да не се изкуши да направи нещо друго.

Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-бързо вървеше Кейт и толкова по-малко информация за помещенията ѝ идваше наум. Беше в състояние да мисли само за едно: че никога досега не беше чувствала толкова силно влечение към мъж както към Бен в момента. Кое то той, изглежда, разбираше, защото напрежението помежду им бе осезаемо. Въпреки това или точно затова тя се съпротивляваше ожесточено чрез обясненията си, в случая за библиотеката, в която току-що бяха влезли.

— Това е любимата ми стая — каза и посочи запълнените всички стени изкусно украсени рафтове със стари книги в кожени подвързии. — Тук навремето с Айви...

Бен склучи пръсти около китката ѝ и я привлече към себе си, толкова бързо и внезапно, че я остави без дъх. Ала това не я изненада, напротив, струваше ѝ се, че през цялото време е очаквала само този миг. Тялото ѝ също го бе очаквало и се притисна към неговото, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Разумът ѝ обаче все още се съпротивляваше, така че Кейт вкопчи пръсти в плата на ризата му и се възпротиви на онова, което изпитваше.

— Бен, недей...

Усмивката му бе неустоима смесица от решимост и лека насмешка.

— Защо не?

— Защото... — Не продължи, тъй като устните му докоснаха нейните и този допир я наелектризира, помете мисълта, която само допреди миг беше толкова логична. О, боже, трябваше да го целуне. Веднага. Трябваше...

Някой се прокашля зад Бен и я изтръгна от транса, в който я бе потопила опияняващата му ласка. Кейт плъзна уплашен поглед покрай него и го насочи към вратата, пое си дълбоко дъх. Тъй като старата дама със снежнобяла коса, която стоеше на прага, ѝ бе отлично позната, както и неодобрителният израз, изписан на лицето ѝ.

— Лейди Илайза!

Кейт си пожела да потъне вдън земя. Дори при нормални обстоятелства не ѝ беше особено приятно да се среща със съпругата на сър Рупърт, която никога не криеше колко малко цени честите посещения на Кейт в имението. И именно тя да я спипа в прегръдките на мъж, си беше направо ад.

— Аз... ние изобщо не ви чухме да идвате — смотолеви Кейт. — Надявам се да не ви пречим! Искахме да поразгледаме наоколо, понеже бяхме в обора и Джеймс ни покани в къщата. А после Клер ми каза...

Спря наред изречението, защото лейди Илайза изобщо не я слушаше. Беше впила очи в Бен, който се беше обърнал с лице към нея, и изглеждаше ужасена, сякаш виждаше призрак.

14.

— Кой сте вие?

Лейди Илайза явно не можеше да откъсне поглед от Бен, а гласът ѝ, иначе толкова студен и овладян, леко потреперваше.

— Това е Бен — поясни Кейт. Всъщност името би трябвало да ѝ говори нещо, понеже присъства, когато Кейт разказа на Клер за събитията в бурната нощ. — Той... в момента ми гостува — добави ненужно и прехапа устни, давайки си сметка, че в същия момент навярно би го целувала страстно, ако не им бяха попречили. Как беше възможно да се самоабрави дотам?

Само че лейди Илайза очевидно бе развълнувана от друго. Все така игнорираше Кейт и бе насочила цялото си внимание към Бен. Полугласно повтори името му, а и бездруго бледото ѝ лице посърна още повече.

— Лейди Илайза?

Кейт се притесни. Беше свикнала старата дама да я наказва с погледи и остри коментари, но за пръв път виждаше бабата на Айви с толкова блуждаещ поглед.

— Всичко наред ли е?

Стресната от думите ѝ, лейди Илайза обърна глава към нея и като че ли най-накрая се опомни. Шокираното изражение на лицето ѝ обаче остана.

— *Това* е мъжът, който живее у вас? Мъжът, който...?

Кейт кимна и се запита кое му е толкова ужасното.

— Клер ми предложи да го разведа из замъка — поясни, обаче лицето на лейди Илайза не се разведри, а по-скоро потъмня още повече. — Но може да го направим и друг път — допълни, тъй като старата дама продължаваше да мълчи. Дали пък не проявяваше първи признаци на деменция? Сетне погледна Бен, който явно също се учуди на необичайната ѝ реакция, и посочи с брадичка към вратата.

— Ами ние по-добре да си тръгваме.

Бен я сподире, а лейди Илайза се отдръпна от пътя му.

— Да, вървете си. Вървете си — чу шепота ѝ Кейт.

Когато пак се обърна, видя, че старата дама все още стои пред библиотеката и ги следи с враждебен поглед, сякаш за да се увери, че наистина ще напуснат Дарингам Хол.

* * *

— Той трябва да изчезне, Рупърт.

Лейди Илайза произнесе думите с треперлив глас, докато гледаше към градината през прозореца на библиотеката.

— Бабо?

Застанал зад нея, Дейвид погледна през рамото ѝ и зърна Кейт, която редом с висок тъмнорус мъж тъкмо вървеше по алеята, водеща към стопанските постройки. Дейвид май не го беше виждал, но сигурно беше оня тип с амнезията, който в момента живееше у Кейт. Него ли имаше предвид баба му? Познаваше ли го?

Сбърчил чело, младежът се вгледа в старата дама, която сега мърмореше нещо неразбираемо под носа си.

— Бабо, всичко наред ли е? — попита Дейвид и сложи ръка на рамото ѝ.

На минаване покрай отворената врата на библиотеката беше чул, че баба му говори. Когато надникна обаче, видя, че е сама и изглежда някак странно. Сякаш изобщо не го забеляза.

— Отпрати го — каза тя, без да се обърне. — Няма право да бъде тук.

Дейвид усили натиска на ръката си върху рамото ѝ и я принуди да се извърти към него.

— Бабо? Аз съм, Дейвид.

Лейди Илайза вдигна очи към него и примигна няколко пъти от изненада. После го позна, защото лицето ѝ се проясни.

— Дейвид!

Той си отдъхна и отвърна на усмивката ѝ, а сетне хвърли още един поглед към градината. Кейт и мъжът вече не се виждаха.

— Какво беше това, бабо?

Тя поклати глава.

— Нищо — отговори и на лицето ѝ пак се изписа познатото му бдително и овладяно изражение. После се отдалечи от прозореца. — Би ли предал на Меган да ми сервира чаша чай в Синия салон?

— Разбира се.

Дейвид я последва на излизане от библиотеката, но докато се спускаше по стълбите към кухнята, взе решение. Досега не беше виждал баба си в такова състояние, затова щеше да сигнализира час по-скоро на баща си и леля Клер. Двамата трябваше да го имат предвид.

15.

Вече се здрачаваше, когато Кейт заключи кабинета и прекоси двора, за да се прибере. Лампата в дневната гореше, значи Бен беше там, макар да не се виждаше през осветените прозорци. Естествено, че беше там — къде другаде да отиде? Рече си го и извъртя очи заради глупавата си мисъл, която вероятно бе плод единствено на нервността ѝ.

Пое си дълбоко дъх и се опита да игнорира пеперудите, които пърхаха на ята в стомаха ѝ. Няма причина да се вълнувам, напомни си, докато вървеше към вратата. Просто ще поговоря с него и ще му обясня, че случилото се днес в библиотеката не бива да се повтаря.

До този момент кажи-речи не ѝ остана време да се замисли за станалото помежду им, тъй като по пътя за кабинета Лайла Бартън отново се обади за кучето си. Кейт ѝ определи среща там и едва успя да си вземе душ и да се преоблече, преди Лайла да пристигне с, уви, прекомерно затлъстелия си бийгъл. Беше малко по-млада от Кейт, инатлива и претенциозна — по арогантен начин, характерен за силно разглезени, безскрупулни хора. С нея просто не можеше да се разговаря разумно, ето защо дискусиата за правилното хранене на кучетата — за съжаление както винаги безплодна — за пореден път се проточи безкрайно. Кейт поначало не обичаше да се разправя с безразсъдни стопани на животни, но този път дори ѝ се искаше да продължи спора. Тъй като още мъничко можеше да отложи момента, в който трябваше да се изправи пред чувствата си към Бен.

Поне да знаеше какво мисли той. Докато пътуваха към дома ѝ, не беше словоохотлив, а и не направи друг опит за сближаване. Дали това бе знак, че вече се е вразумил?

Кейт въздъхна дълбоко. Можеше само да се надява. След като една-едничка мимолетна целувка бе способна дотолкова да я извади от равновесие, вероятно беше по-добре да не го допуска твърде близо до себе си. В края на краищата ситуацията и бездруго беше достатъчно сложна.

Кучетата се разляха и се заумилкваха около краката ѝ, когато отвори вратата и влезе в дневната. В следващия момент се озърна изненадано.

Всичко изглеждаше много по-подредено, отколкото го беше оставила сутринта. Освен това трапезната маса беше сервирана, не просто така, а със салфетки, чаши за вино и горяща свещ в сребърния свещник, който обикновено си стоеше на перваза. Всичко това придаваше интимност на обстановката. От кухнята долиташе тракане, от което Кейт заключи, че Бен бе зает с приготвяне на яденето.

С разтуптяно сърце остави чантата на скрина. Нима бе направил вечеря за нея? Не го очакваше и я обля топла вълна на радост. Но гръмогласната ругатня, която прозвуча миг по-късно, и леката миризма на изгоряло, която подразни носа ѝ, тутакси я отрезвиха. Нахълта в кухнята.

— Бен?

Беше се навел пред отворената врата на фурната и точно вадеше с помощта на кухненската ѝ ръкавица голямата форма за суфле, чието кафяво съдържание нямаше кой знае колко апетитен вид. Косата му беше паднала на челото, а той самият изглеждаше шокиран, очевидно нямаше понятие какво да направи.

— Изнеси я — нареди му Кейт и отвори вратата към градината. — И налей малко вода в съда.

Бен остави формата на малката веранда, а тя му подаде лейката, за да охлади овъгленото ѝ съдържание. След това огледа щетите.

Явно идеята му беше да приготви картофено суфле. Само дете май не беше уцелил съотношението между съставките и течността, защото на дъното се виждаше някое и друго почерняло хълмче, а останалото бе изгоряло от твърде високата температура.

Кейт извърна глава към Бен и с усилие сподави смеха си заради нещастното и същевременно донякъде изумено изражение на лицето му. Види се, за него неуспехът беше нещо непривично. Отвърна на погледа ѝ със съкрушена физиономия.

— Съжалявам. Мислех, че ще се справя, като спазвам рецептата. — Сви рамене и пусна крива усмивчица. — Както личи, не съм специалист по всичко.

Неуспехът му го ядосваше, но бе готов да го признае и приеме с чувство за хумор — качество, което според Кейт беше доста

симпатично. Колкото повече време прекарваше с него, толкова повече неща ѝ харесваха — да, това наистина се превръщаше в проблем.

— Вероятно просто не си свикнал да готвиш — рече и му отвърна с бегла усмивка.

— И какво ще вечеряме сега? — каза Бен и хвърли безпомощен поглед към негодното за ядене суфле.

— Бъркани яйца с шунка и боб на фурна. Ще станат за нула време — предложи прагматично Кейт и се върна в кухнята, където първо отвори широко прозорците, а после се зае с готвенето.

Изнерви се повече от друг път, защото Бен току се въртеше около нея и все гледаше да ѝ помогне. Но тъй като това бе едно от обичайните ѝ ястия, наистина не ѝ отне много време и не след дълго седнаха да хапнат.

И все пак вечерята не беше както обикновено, защото запалената свещ помежду им потапяше всичко в романтично мека светлина, а това пречеше на Кейт да възстанови непринудената атмосфера, която досега бе царяла между нея и Бен на масата. Въпреки всичко се опита, разказа му за Лайла Бартън и нейния бийгъл, който за съжален и е беше доста далеч от пъргавото ловджийско куче, което би трябвало да бъде. Ала всъщност мислеше само за това колко възбуждащ бе мимолетният допир на устните му следобед и с усилие се концентрираше върху думите си, за да не изпусне нишката на разговора.

Единствената ѝ опора беше чашата с вино, тъй като алкохолът я отпусна — е, поне мъничко. Което обаче си имаше и недостатъци, понеже изключи защитните ѝ механизми, накара я да забележи, че косата на Бен е обагрена в златисто от светлината на свещта и че очите му изглеждат по-тъмни от друг път. По-привлекателни. Ако това изобщо беше възможно.

— Вечерята беше вкусна — каза той, щом се нахраниха, и се облегна на стола. На лицето му отново се изписа разкаяние. — Във всеки случай много по-вкусна от моето суфле.

— На всекиго се случва — утеши го тя. — Важно е желанието.

Бен отпи голяма глътка вино, после се наведе напред и хвана ръката на Кейт.

— Имах желание да те впечатля — каза и потърси погледа ѝ, докато плъзгаше палец по пръстите ѝ. — Но това е доста трудна работа, нали?

Не и за теб, рече си Кейт и преглътна с усилие. Вече не усещаше здрава почва под краката си, намираще се в състояние на свободно падане, съдейки по разбъркания си стомах, ето защо наведе припряно глава и дръпна ръката си.

— Не е нужно да ме впечатляваш — изрече сподавено и се зае да събира чиниите. Сетне се изправи някак твърде нервно и едва ли не избяга със съдовете в кухнята, защото трябваше час по-скоро да се отдалечи от него. Коленете ѝ бяха толкова омекнали, че се хвана за кухненския плот и се опита да диша дълбоко, за да се успокои. Само че беше безпредметно, понеже Бен я последва. Улови я за раменете и я обърна към себе си.

— Кейт...

Дълбокият му глас прозвуча съблазнително, умоляващо и тя внезапно усети, че вече няма сили да се съпротивлява срещу копнежа, позволи му да я привлече към себе си.

А след това устните му покриха нейните и желанието изригна като пламък и прониза тялото ѝ, изпепели я от глава до пети. Трябваше да го целуне, внезапно осъзна, че се нуждае от него повече, отколкото от въздуха. С готовност се отвори пред неговия търсец език, вкуси го, почувства тялото му плътно до своето, ръцете му в косата и върху гърба си, докато той завладя изцяло сетивата ѝ и не остави в нея място за нищо друго. Сякаш изпаднала в омая, тя се вкопчи в него и изтласка от мозъка си мисълта, че не бива да го правят тук. Ала когато той за миг откъсна устни от нейните, разумът ѝ отново заговори.

— Не. — Успя да го прошепне само едва доловимо, защото той заглуши протеста със серия от въздушно леки целувки по шията ѝ. — Бен, недей!

Той вдигна глава, погледна я със замъглени очи. Сетне изви ъгълчетата на устата си в онази секси усмивка, от която ѝ се подкосяваха краката.

— Не?

Кейт отчаяно поклати глава.

— Какво ще стане, когато един ден си спомниш? Може би... някой те чака.

Усмивката му угасна.

— Обаче нищо не помня — изрече дрезгаво и погледът му пробягна по лицето ѝ, сякаш за да запечата в главата си всеки детайл

от него. — Не мога дори да ти кажа дали някога съм желал друга така, както желая теб. Зная само, че е така. Искам те, Кейт.

Сложи ръка на бузата ѝ и плъзна палец по устните ѝ.

— Но ще спра, ако кажеш „не“. Въпреки че ще ми е адски трудно да се овладея.

Искреността му беше обезоръжаваща, също като докосването, милувката на палеца, от която по тялото ѝ се разляха тръпки на възбуда. Господи, и тя го желаше. Никога досега не бе изпитвала подобно нещо, тази омаломощаваща смесица от дива страст и томително отдаване, това чувство, че ще умре, ако той пак я пусне.

Даваше си сметка, че постъпва лекомислено. Нехайно. Каквато обикновено не беше. Ала другото беше просто непоносимо, затова си пое дълбоко дъх.

— Не искам.

На бузата на Бен заигра мускулче и той отпусна ръката си. Но още преди да се откъсне от нея, Кейт застана на пръсти и обви ръце около врата му.

С треперлива усмивка вдигна очи към него.

— Изобщо не искам да се владееш.

16.

Отне му миг, за да проумее думите ѝ. След това по лицето му се разля усмивка и когато пак я привлече към себе си, Кейт усети как повдигна гръдния си кош и въздъхна с облекчение.

— Палавница такава — прошепна, а тя се усмихна досами устните му, преди отново да покорят нейните.

Невероятно, сега всичко ѝ се струваше в реда на нещата. Почти така, сякаш цял живот бе очаквала този момент, тази целувка, този мъж, когото може би нямаше никакво право да притежава. Но в момента не ѝ се мислеше за това. Не ѝ се мислеше за абсолютно нищо. Напълно ѝ стигаше да чувства, така че се притисна още по-плътено до него и отвърна на целувката му с новосъбуден плам. Накрая Бен се откъсна от нея и простена.

— Ето за това си мечтаех — изрече дрезгаво, а в искрящите му очи се четяха задоволство и едва доловим триумф. Пъхна ръка под блузата ѝ, погали голата кожа, от което по гърба ѝ пробягнаха тръпки на блаженство.

— И аз — призна задъхано тя и разкопча ризата му, защото също нямаше търпение да плъзне длани по кожата на Бен.

Той се засмя приглушено.

— Наистина ли?

Тя кимна и разтвори ризата, прокара ръце по широките му гърди.

Знаеше как изглежда, тъй като в онази съдбоносна бурна нощ го видя гол до кръста. И още тогава го намери за привлекателен. Ала това, което изпитваше сега, бе много по-дълбоко и напълно парализира волята ѝ. С въздишка се наведе напред и целуна мястото над сърцето му, вдъхна неговия мъжествено тръпчив аромат, който би разпознала навсякъде, преди да вдигне пак глава към него.

Сивите му очи сияеха.

— И какво направих в мечтите ти?

— Съблече ме — промълви тя и за пореден път бе възнаградена с усмивката, за която ѝ се щеше да вярва, че е запазена само за нея.

— Я виж ти! Същото стана и в моите мечти.

Сетне се наклони към нея и нежно я целуна, а сръчните му пръсти разкопчаха блузата и я съблякоха. Миг по-късно я последва и сугиенът и Бен обхвана голите ѝ гърди, погали настръхналите им зърна, което надигна вълна от шеметно желание в тялото на Кейт. Тя простена жадно и наново обви ръце около врата му, прилепи се до него.

— Искаш ли да научиш какво още се случи в мечтите ми? — прошепна и лекичко го захапа по ухото, доволно се усмихна, усетила, че той потръпна от наслада.

— Мисля, че знам — каза пресипнало той и я вдигна във въздуха, не спря да я целува, докато я носеше през коридорчето към спалнята ѝ. Пред леглото я пусна да стъпи на пода.

Кейт се усмихна.

— Ами да, нещо такова — подразни го и проследи с очи как Бен включи лампичката на нощното ѝ шкафче. Лъчът топла светлина хвърли сянка върху лицето му, а част от него остана тъмно, когато той се върна при нея и я привлече в обятията си.

Замаяна, Кейт вдигна ръце, сложи длани на бузите му, прокара пръсти по контурите, които ѝ бяха толкова познати и същевременно толкова чужди: ъглестата линия на брадичката, високите скули, правия нос и пълните устни, които целуваха тъй божествено. Това, че сега ѝ бе позволено да го направи, я възбуди и сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато му се усмихна предизвикателно.

— В моите мечти обаче беше гол, докато ме носеше към спалнята.

Той се наведе към нея и още веднъж вкуси устните ѝ.

— Ами тогава ми помогни да поправим несъответствието — прошепна, но Кейт вече се беше заела с това, смъквайки разкопчаната риза от раменете му.

Не издържаше нито миг повече, искаше да го види целия, така че погали стегнатия му корем и откопча панталона. Този път не се затрудни да го събуе и този път не спря, щом стигна до слиповете, помогна му да ги свали и най-сетне го видя гол пред себе си.

Надарен е във всяко отношение, помисли си, останала без дъх, и усети как я заля нова, гореща вълна от желание. Жадно плъзна поглед по снагата му, попи всеки детайл от нея. Искаше ѝ се да продължи да

го докосва и изучава, ала той пак я притегли към себе си и секунда по-късно тя вече лежеше с него на спалнята, а той я обсипваше с настойчиви и пламенни целувки. Когато я пусна, на лицето му нямаше и следа от усмивка.

— О, господи, Кейт, толкова силно те желая! — простена Бен и блясъкът в очите му я остави без дъх. Никога досега не се бе чувствала толкова жадувана, толкова жива. Цяла трепереше от страст и от нещо друго, което не можеше да изрази с думи.

И аз те желая, понечи да каже, но устните ѝ оформиха само беззвучно „о“, когато Бен започна да маркира тялото ѝ с уста. Целуна сантиметър по сантиметър шията и се спусна към хълмчетата на гърдите ѝ, склучи устни първо около едното, после около другото зърно, засмука ги, не спря, докато в слабините ѝ не лумна пожар.

— Бен... — изохка тя и зарови пръсти в косата му, докато той сега бележеше с целувки корема ѝ. Дръпна ципа на джинсите и ги смъкна, направи същото с бикините, след това продължи с устни нагоре по вътрешната страна на бедрата, които Кейт с готовност разтвори за него. Тя се вкопчи в чаршафа и отметна глава, завъртя я наляво, сетне надясно, усети все по-нарастващото напрежение в себе си. Дъхът му почти досегна най-интимното ѝ местенце и изпрати тръпки по цялото ѝ тяло, предусещане за мощния вихър, в който щеше да я увлече Бен, ако действително я докоснеше там. Но тя не искаше да изпита всичко това сама. Той трябваше да се потопи в усещането заедно с нея, затова наново го притегли върху себе си.

Бен не изчака втора покана, взе я в прегръдките си и я зацелува жадно и напористо, докато се плъзгаше нагоре. Ръцете му все така изучаваха тялото, сякаш не можеше да е насити на допира с кожата ѝ, на вкуса ѝ — и Кейт изпитваше същото. Не искаше да се откъсне от него, потъна в целувките му, отвърщаше им със страст. Ала това не ѝ стигаше, нуждаеше се от повече, огъна се пред него, когато твърдото му копие се притисна към бедрата ѝ.

— Моля те — прошепна досами устните му, повече от готова за него.

Само че Бен се поколеба, на лицето му се изписа измъчено изражение.

— Нямаме презерватив — промълви задъхано и Кейт едва сега се сети, че не бива да го допускат. Фактът, че това очевидно бе

изскочило от съзнанието ѝ, доста я шокира, защото никога не проявяваше лекомислие по въпроса с предпазването. От друга страна, и то показваше доколко е загубила ума си по Бен, а мисълта, че и той, изглежда, се чувства така, извика усмивка на лицето ѝ.

— Май не си планирал достатъчно добре прелъстяването ми, а?

Бен въздъхна и допря чело до нейното.

— Не съм го планирал. Само си мечтаех за него — отговори и повдигна ъгълчето на устата си в извинителна усмивка, от която сърцето на Кейт буквално литна към него.

Целуна го, после го отмести от себе си и се наведе да потърси опаковката с презервативи, която трябваше да е някъде в нощното шкафче. Извади един и му го подаде, усмихна се, видяла облекчението на лицето му.

Пръстите му леко трепереха, докато си слагаше презерватива, след това седна в леглото и привлече Кейт в скута си. Двамата се сляха сякаш от само себе си и Кейт бе разтърсена от блаженство, когато той проникна в нея и я изпълни.

Миг-два просто останаха така, впили очи един в друг, после Кейт усети, че не издържа повече и се раздвижи, въздъхна, когато го почувства още по-дълбоко в себе си.

Той отпусна хватката си и изви тялото ѝ назад, отново склучи устни около зърната ѝ, засмука ги, този път по-настойчиво, а палецът му намери и стимулира най-чувствителното ѝ местенце.

Кейт, изгаряна от страст, простена високо, усети как всичко в нея се стегна, подготви се за експлозията на сетивата, която щеше да я изстреля до състоянието на върховен екстаз.

И ето че моментът настъпи. Огнени, изпепеляващи мълнии пронизваха слабините ѝ, а най-интимната ѝ същност се свиваше ритмично около него, докато тя самата се разпадаше на хиляди парченца. Никога нямаше да съумее да ги сглоби наново, ала бе щастлива от това разрушение, посрещаше с радост всяка експлозия, стенеше от наслада, удряна от детонационните вълни.

Бен усети, че тя всеки миг ще свърши, и я обърна, прониза я с бързи и силни тласъци, достигащи всяка фибра от тялото ѝ, които удължаваха неземното удоволствие. Когато и последните тръпки в нея замряха, я последва в оргазма, стенещ, разтърсван отново и отново от спазми, докато тя го притискаше до себе си.

Но дори когато двамата най-сетне пак успокоиха дишането си, Кейт не го пусна. Не му даде да помръдне, наслаждаваше се на тежестта му и на чувството, че все още е свързан с нея. Затова и въздъхна негодуващо, когато той най-накрая се откъсна от нея и се обърна на хълбок, без да я изпусне от обятията си. Кейт долепи глава до гърдите му и със затворени очи се заслуша в бързите удари на сърцето му, разкъсвана между блаженото състояние, в което все още витаеше тялото ѝ, и съзнанието, че вече нищо не е както преди.

— Това беше много по-добре отколкото в мечтите ми — каза той, все още леко задъхан.

— Мда, тук те бива много повече отколкото в готвенето — отвърна лениво тя и чу гъргорещия смях, който издуваше гърлите му.

Целуна я по косата, преди да я пусне и да стане от леглото. На път за банята се обърна още веднъж и при вида на безметежната му усмивка, сърцето на Кейт внезапно се сви от болка.

Не, вече нищо не бе както преди. Но и нищо не се бе променило. Навярно все още имаше причини, заради които той не можеше да бъде с нея. Причини, които биха ѝ причинили адска болка.

Знаеше в какво се впускаш, напомни си Кейт, но чувството на напрежение в стомаха ѝ остана и се уталожиха донякъде чак когато Бен се върна при нея и тя се гушна в него.

В момента беше при нея и тя бе щастлива, затова чисто и просто нямаше да се замисля, че това състояние е може би нетрайно. Така реши с прозявка и неусетно потъна в непробуден сън.

* * *

Бен беше притиснал Кейт в прегръдките си и се взираше в тавана. Беше толкова близо до него, че долавяше аромата на косите ѝ и по спокойното ѝ дишане усещаше, че спи. Той самият не можеше да мигне от превъзбуда.

Тя имаше право, не беше новак в леглото, знаеше какво да прави и как да достави удоволствие на жена. Само дето не си спомняше с кого е натрупал и споделял този опит, не виждаше друга, освен Кейт. Кейт, неизменно Кейт.

Съществуваеше единствено тя, липсваше му база за сравнение, но сега, в този миг му се струваше напълно в реда на нещата никога повече да не спи с друга. И усещаше, че желанието да я притежава, пак се пробужда, макар и все още да беше с изцедени сили.

Пък и нали нищо не пречеше просто да продължат така? Кейт беше необвързана, а той нямаше представа кой е и дали някога ще възвърне паметта си. Тъй че защо да не се наслаждават един на друг, докато могат? И бездруго не можеше да мисли за бъдещето, понеже в неговата ситуация нямаше смисъл да прави планове. Затова беше по-добре да не мисли и какво означава Кейт за него.

— Бен?

Кейт помръдна насън, като че ли го потърси, и той използва момента да я обърне към себе си, така че лицето ѝ да бъде досами неговото — точно както в онази първа сутрин, когато се събуди без памет. Косите ѝ бяха леко разрошени, бузите поруменели, а устните — полуотворени; изглеждаше точно толкова съблазнително както тогава. С тази разлика, че той вече знаеше: очите ѝ бяха кафяви. И какво беше чувството да потъне в нея. А от него щеше да се откаже едва ако го принудеха.

— Тук съм, Кейт.

Целуна я и се усмихна, когато тя въздъхна, обви ръце около шията му и се притисна още по-плътнo до него. Очевидно нямаше нищо против да повторят изживяването отпреди малко. Ето защо той задълбочи целувката си, докато страстта изтласка всяка друга мисъл от главата му.

17.

Сиена тресна толкова силно слушалката, че Питър я чу през полуотворената врата на офиса, както и сподавения звук, който издаде след това и който подозрително му заприлича на ругатня. А това наистина бе необичайно за високата блондинка, която иначе се владееше перфектно във всяка ситуация. И не беше добър знак.

— Сиена?

Изникна тъй бързо на прага, че сигурно вече се беше запътила към кабинета му. Устата ѝ беше изкривена в недоволна гримаса, челото — смръщено.

— Пак ли удари на камък? — поинтересува се Питър.

Тя тръсна глава.

— Е, управителят на фирмата за коли под наем беше много отзивчив, но не могат да установят последния адрес, въведен в джипиеса на ягуара, защото системата е изключена.

Беше поредният им опит да напреднат в издирването на Бен, от когото все още нямаше и следа. Освен редовните запитвания в полицията, на които обаче получаваха неизменния отговор, че липсва нова информация, двамата се бяха помъчили и да локализират мобилния му телефон в Англия — също без успех. Ето защо на Сиена ѝ хрумна да попитат още веднъж фирмата за коли под наем за джипиеса. Само че и тук май се озоваха в задънена улица.

— Окей. — За миг и Питър се видя в чудо. — Какво ще правим сега?

Минута-две и двамата помълчаха, потънали в мисли, после Сиена сбърчи чело.

— Ами Майлс Бозуел? Мисля, че Бен си беше уговорил среща с него, преди да отлети за Англия. Може той да знае нещо.

Питър издиша шумно и малко се ядоса, че не той, а Сиена се сети за адвоката, който представляваше фирмата по всички юридически въпроси. Но идеята си я биваше.

— Свържи ме с него — помоли я и тя се върна на работното си място. Миг по-късно пренасочи обаждането към неговия телефон и мелодичният глас на Майлс Бозуел прозвуча от другия край на линията.

— Питър! Радвам се да ви чуя. Отдавна не сме разговаряли.

Не, не сме, а и как иначе, рече си кисело Питър. Мразеше адвокатите — и всичко, свързано с юридическите им глупости. Това беше ресорът на Бен и той гледаше да стои настрана от него.

— Майлс, нуждая се от помощта ви. Бен още не се е върнал от Англия и се тревожим. Сиена каза, че преди да замине, е бил при вас. Дали не знаете какво е търсел там или къде може да се е дянал?

Бозуел мълча достатъчно дълго, за да събуди надежда у Питър. Сетне се прокашля.

— Да, беше при мен. Само че не по служебен, а...

— По личен въпрос, това е ясно — прекъсна го нетърпеливо Питър. — Но има ли нещо общо с пътуването му до Англия?

Бозуел отново замълча, което Питър изтълкува като „да“.

— Наистина е изключително важно да разберем причината за пътуването. В противен случай няма на какво да се опрем в търсенето — каза настоятелно.

Бозуел въздъхна дълбокомислено и Питър видя пред очите си дребничкия мъж със светлоруса оредяла коса и очила без рамки, седнал зад широкото си писалище в кантората и умуващ какво да му отговори. За вкуса на Питър бе твърде спокоен, направо заспала баба, но много лоялен и ефективен, заемеше ли се с нещо. Затова и от години го ползваха като съветник.

— Майлс? — продължи да го тормози Питър. — Знаете ли нещо, което би ни помогнало?

Адвокатът въздъхна.

— Уви, ръцете ми са вързани. Бен изрично ми нареди да запазя мълчание по този въпрос. Формулировката му беше... доста еднозначна.

Питър извъртя очи. Мда, понякога лоялността беше истински недостатък. И защо Бен беше толкова адски потаен?

— Но в случая става дума за доброто на Бен — заяви с максималната убедителност, на която бе способен, без да прозвучи нетърпеливо. — Не ни се е обаждал от цяла вечност и по всичко личи,

че му се е случило нещо. Моля ви... някакво сведение, което да ни насочи в търсенето. За повече не настоявам.

Напрегнато стисна слушалката и зачака отговора на Бозуел, който отново закъсня.

— Съжалявам, дал съм дума — рече накрая и Питър вече се канеше да изстене от раздразнение, когато добави: — Но предвид обстоятелствата, мисля, че мога да ви дам поне един съвет: съсредоточете търсенето си върху замъците в Източна Англия.

Адвокатът приключи разговора, още преди Питър да си е отворил устата да го подпита още нещо. Сиена се появи на вратата в мига, в който остави слушалката.

— Е?

— Замъци — измърмори Питър и поклати глава, защото това нямаше никакъв смисъл. Какво общо би могъл да има Бен с някакви си съборетини в Англия?

— Питър? — Сиена още очакваше отговор.

Той я погледна.

— Къде се намира Източна Англия?

— Доколкото зная, в югоизточната част на острова — отвърна тя и се намръщи. — Там ли е Бен?

— Нямам представа. — Питър сви рамене. — Просто ни резервирай две места за следващия полет до Англия. Там ще разрешим загадката.

18.

— Според мен сега вече нищо не може да се обърка. — Айви плесна доволно с ръце и обгърна с очи голямата бяла шатра, която бе празнично украсена. — Няма начин да не допадне на хората, нали? — попита Кейт, която стоеше до нея и също оглеждаше изпитателно всичко.

— Е, при всички положения няма да остане незабелязана — потвърди Кейт и Айви се ухили.

— Това е целта на мероприятиято.

Шатрата се издигаше на най-видното място на централната поляна, обградена от другите щандове и атракции, които бяха построени за летния празник. В днешния следобед там щяха да се разхождат многобройни туристи и посетители от цялата област. Имаше игри за деца, а възрастните можеха да разгледат и купят разнообразни местни изделия, да участват в традиционната томбола с доста привлекателни награди, изработени от семейство Камдън, като приходите от нея щяха да дарят на църквата, разбира се, имаше и предостатъчно за ядене и пиене. За разлика от друг път обаче фокусът на събитието падаше върху павилиона, в който се предлагаше вино от Дарингам Хол. Айви и Клер се бяха погрижили за това дори с избора на най-голямата шатра. Масите в нея бяха с разкошна украса, а до стелажите, на които бяха изложени красиво аранжирани бутилки вино, имаше и няколко табла, илюстриращи лозарството в Дарингам Хол.

— Дали са още актуални? — попита Кейт и посочи снимките на лозята.

— Заради щетите от бурята ли? — Айви се усмихна. — За късмет се оказаха по-незначителни, отколкото смятахме в началото. Е, някоя и друга лоза отиде, но винаги можем да засадим нови.

После се наведе към Кейт и сниши глас, обърнала глава към баща си, който пред шатрата си приказваше с мъж от селото, включил се доброволно в подготовката.

— А сега черешката на тортата: с мама убедихме Ралф да наеме външен специалист, енолог от Франция, който да ни консултира при винопроизводството. Казва се Жан-Пиер Маре и по снимката му съдя, че си го бива. — И се ухили. — Кой знае, може пък да предлага и нещо повече от полезни съвети.

Кейт отвърна на усмивката ѝ въпреки съмненията си, че Айви действително е готова за нов флирт. Едва преди броени месеци беше скъсала с приятеля си Дерек, университетски преподавател от Лондон, и макар да не го показваше, Кейт знаеше, че още страда от раздялата. На моменти дори смяташе, че Айви се ангажира толкова активно с развитието на винарството в Дарингам Хол, за да се откъсне от мислите си. В никакъв случай не беше от хората, склонни към меланхолия, обаче фактът, че е винаги с усмивка на уста, не означаваше, че от време на време не се чувства зле. Ето защо Кейт твърдо реши да я поразпита по-настойчиво при следващата им среща в спокойна обстановка.

За такъв разговор сега беше твърде шумно, а и околните просто не ги оставяха на мира. Например Клер, която ги спря на излизане от шатрата.

— Да сте виждали Оливия? — попита ги и физиономията ѝ издаваше, че не е очарована от идеята да търси снаха си, вместо да се погрижи за по-важни неща. — Уж щеше да ми помогне, а никъде не я намирам.

— Анна и Дейвид могат да се заемат с това. Мотаят се отзад и явно нямат кой знае каква работа. Попитай ги — каза Айви, прагматична както винаги.

Майка ѝ обаче отхвърли този вариант, защото тръсна глава.

— Ще я открия аз — заяви решително и продължи издирването.

Очевидно не беше склонна току-така да освободи снаха си от задължението ѝ. Когато се отдалечи достатъчно от тях, Айви поклати глава.

— Единственото, което мога да пожелаая на вуйна, е търсенето да завърши безуспешно. Но пък май е време някой да я постави на място, а Ралф си мълчи. Наистина не е редно всички да се включат в подготовката, само тя не.

Кейт кимна. Публична тайна беше, че Оливия бе изпаднала в нещо като криза на средната възраст и често дразнеше семейството с

прекаления си егоизъм. Може би беше само въпрос на дни да се стигне до истински скандал.

— Като отвори дума за подготовката — обади се Кейт. — Дали да не... — И спря напред изречението, тъй като внезапно зърна Тимъти сред тълпата на поляната. — Я, вуйчо ти защо е дошъл толкова рано?

Не беше обичайно да го види тук по това време, друг път пристигаше чак вечерта за бала. Явно обаче имаше да обсъди нещо важно с Дейвид и Анна, понеже се насочи към тях, щом ги забеляза до дансинга. Израженията и жестовете на тримата изглеждаха много сериозни — поне отдалече.

— Ох, има някаква неприятности, за които трябва да се погрижи — отвърна Айви, която също наблюдаваше сцената. — Сутринта спомена пред татко за някакво съдебно дело, което евентуално предстояло.

— Пак срещу Луис Бартън ли? — поинтересува се Кейт.

Индустриалецът холерик, който от няколко години живееше в съседното имение Шоу Аби заедно с дъщеря си Лайла, водеше нещо като лична война срещу семейство Камдън и буквално ги затрупваше с жалби.

Айви поклати глава.

— Не, става въпрос за друго. Ако правилно съм разбрала, някакъв американец имал претенции към семейството. Нещата, изглежда, са деликатни, затова Тимъти и Ралф гледат да не коментират много-много. — И въздъхна. — Единствено Дейвид е посветен, а вероятно и сестричката ми, нали двамата са неразделни.

После скръсти ръце пред гърди и се ухили.

— Май ще трябва да подпитам Анна, щом нещата тук се успокоят.

— Какво става, вие нямате ли си работа? — попита Джеймс, който тъкмо минаваше покрай тях, и ги изгледа през рамо с театрално възмущение. Думите му бяха просто закачка, а не сериозен упрек, но напомниха на Айви и Кейт, че наистина имат куп неща за вършене.

— Ще отскоча да видя докъде е стигнал с чашите Къркби — обяви Айви. — Ще прегледаш ли още веднъж дали имаме достатъчни количества от нещата в списъка?

Кейт кимна.

— Тъкмо се канех да ти предложа същото — отговори и се върна в шатрата да изпълни поръчението.

Точно бе застанала с клипборд в ръка пред строените в редица хладилници и сверяваше списъка, когато изведнъж усети нечие присъствие зад гърба си. Докато се озърне, две силни ръце я обгърнаха и две топли устни докоснаха тила ѝ. В следващия миг напрежението ѝ изчезна.

— Хей!

Дрезгавият глас на Бен прозвуча току до ухото ѝ и изпрати вълни от тръпки на блаженство по цялото ѝ тяло, а краката ѝ се подкосиха от желание. Само че не му беше тук мястото, ето защо се извъртя към него, опря длани в гърдите му и лекичко го оттласна.

— Какво правиш тук? Мислех, че помагаш на Джеймс.

Трябваше да прозвучи укорително, ала щастливата усмивка я издаде, затова и Бен не я пусна.

— Е, човек все пак има право на почивка, нали? — отвърна той и понечи да я целуне, но тя повторно го отблъсна.

— Бен, недей! Ами ако някой влезе?

Той се огледа наоколо, сетне се ухили и я изтика зад най-големия хладилник, така че да не се виждат от входа на шатрата. Там я обсипа с целувки, докато тя не захвърли всякакви задръжки и не се прилепи до него. А когато я пусна, го привлече към себе си за още една целувка. Очевидно му харесваше, че тя бързо забрави за опасенията си да не ги спипат, докато се натискат, затова се засмя доволно, щом Кейт накрая се отдели от него.

— Е, май вече не се боиш толкова за реномето си, а?

Гласът му прозвуча развеселено, но в него все пак се долови лека укорителна нотка — сякаш намек, че тя не желае никой да научи за Бен и нея. А всъщност Кейт повече от всичко на света искаше да се разхожда из селото ръка за ръка с него. Ако обаче се разчуеше, че е започнала връзка със своя гост, неминуемо щяха да ѝ задават въпроси. Например докъде може да доведе всичко това. И какво щеше да им отговори?

— Честно казано, по-скоро се безпокоя за *твое* реноме — отвърна и закачливо го сръга в ребрата. — Представи си как биха реагирали хората, ако знаеха, че си се възползвал от моето гостоприемство и си ме прельстил по всички правила на изкуството.

Усмивката на Бен се задълбочи, а в очите му проблесна вече добре познатата ѝ искра.

— Какво съм виновен, че моята домакиня е толкова невероятно секси, та просто не мога да ѝ устоя? Най-вече когато носи толкова съблазнителни рокли.

Сетне плъзна ръка по ефирната лятна рокля, която Кейт бе облякла днес вместо обичайните си джинси, и тя за миг си пожела да не са тук, на поляната зад замъка, а самички в дома ѝ.

От първата им любовна нощ бе изминала седмица и тя едва издържаше няколко часа без него. Той, изглежда, чувстваше същото и дори в присъствието на други двамата кажи-речи не се откъсваха един от друг. По тази причина Кейт внезапно откри и удоволствието да носи рокли: искаше да му се хареса и бе щастлива, че е успяла.

— Боя се, че в такъв случай ще трябва да се подготвиш за изненади, защото тя не е нищо в сравнение с роклята, която ще нося довечера. — Изплъзна се от прегръдките му, понеже не беше сигурна дали няма да прекрачат границата, ако се целунат още веднъж, и излезе иззад хладилника.

— Между другото непременно трябва да пробваш смокинга, който взех под наем. Ако не ти е по мярка, ще трябва бързо да го сменим с друг.

Тази забележка отрезви Бен и той се намръщи.

— Наистина ли се налага?

Проявяваше колебание винаги когато Кейт харчеше пари за него — беше като рефлекс, защото явно не обичаше да зависи от друг. Кейт обаче помете опасенията му с енергичен жест.

— При всички положения не можеш да отидеш по джинси. Летният бал е извънредно изискано събитие, само за отбрани гости, облечени подобаващо за повода.

Бен пак се намръщи.

— Но не е ли това крещящо противоречие: следобеда общонароден празник, на който може да дойде всеки, а вечерта толкова елитарно тържество?

Кейт се ухили.

— Мисля, че идеята е на лейди Илайза. Вероятно го е замислила като антипод и е целяла да припомни на всички добрите стари

времена, в които все още е имало отчетливо разделение между висшата и низшата класа. Много е консервативна в това отношение.

— Искаш да кажеш, че е арогантна снобка — коментира Бен, все така усмихнат, и сърцето на Кейт прескочи, когато си даде сметка колко спокоен изглежда през последните дни.

Тя сви рамене.

— Да, и това — отвърна сдържано, защото той описа доста точно лейди Илайза. — Във всеки случай обстановката е много тържествена и официална. Дори мобилните телефони са строго забранени. Спипат ли те с телефон, рискуваш да не получи покана за следващата година. Но е приятно, ще видиш.

— Ще ми бъде приятно и да съм насаме с тебе.

Бен понечи пак да се наведе към нея, но в същия момент на входа за шатрата се чуха стъпки, така че се сдържа.

— А, тук ли си бил, Бен! — Джеймс надникна в шатрата. — Може ли да ни помогнеш още малко в плевнята? Трябва да поразместим едно друго.

— Разбира се.

Бен погали Кейт бегло по рамото и тя прочете в очите му съжаление, задето са го прекъснали.

— До скоро — промърмори, преди да последва Джеймс навън, и думите му прозвучаха като обещание.

От входа Кейт изпрати с очи двамата мъже, които оживено разговаряха по пътя за плевнята. Явно си допаднаха от пръв поглед, което за Джеймс обаче означаваше, че без колебание ще впрегне Бен на работа в имението. Но Бен нямаше нищо против да помага, още повече че изпитваше симпатия към Джеймс. А фактът, че го приобщават към тукашния живот, със сигурност му помагаше да се почувства като у дома си...

— Какво, мечтаеш ли си? — Айви изникна неочаквано до Кейт и проследи развеселено погледа ѝ. — Нека да отгатна за кого.

Кейт усети как бузите ѝ пламнаха. Дотук с дискретността, рече си. Но Айви я познаваше твърде добре, затова изобщо не се опита да отрече, а просто си замълча — на което Айви реагира с широка усмивка.

— Мислех, че не искаш сериозна връзка.

Кейт преглътна. Напротив, каза си. Искам сериозна връзка с него. Само дето не ѝ се вярваше, че ще се получи.

— Това не е концерт по желание — отвърна и гласът ѝ прозвуча по-тъжно, отколкото ѝ се щеше. Ето защо наведе бързо глава към клипборда и посочи списъка. — Проверих го. Липсват още салфетки.

Айви се вгледа изпитателно в приятелката си, но очевидно усети, че в момента не ѝ е до приказки. Затова само кимна.

— Ще донеса няколко пакета от кухнята — рече и се наклони да си тръгне, обаче се поколеба за миг-два.

— Сто на сто ще се получи страхотен празник. Тъй че... — Наведе се и погали Кейт по рамото, намигна ѝ. — ... чисто и просто му се наслади, окей?

— Окей — отговори Кейт и въпреки внезапно помраченото си настроение неволно се усмихна.

19.

Застанала зад тезгяха на „Трите корони“, Тили Флечър точеше бира и наблюдаваше пооределите клиенти. В деня на летния празник в Дарингам Хол кръчмата беше традиционно пълна, защото хората обичаха да завършват веселбата тук. След девет вечерта обаче се изпразваше и обикновено оставаха само онези, които и бездруго затваряха заведението. Затова и гостите вече се брояха на пръсти.

Младата Джаз, която беше с Тили зад тезгяха и миеше чаши с крайно неудоволствие, явно също отбеляза, че е по-спокойно, и ѝ хвърли полупредизвикателен, полуумоляващ поглед.

— Може ли вече да си ходя?

Въпросът изненада Тили.

— Баща ти каза да останеш, докато затворим.

Имаше още достатъчно работа и тя се радваше, че всичко няма да легне на неин гръб.

— Уф, не мога — нацупи се Джаз и едва ли не тресна поредната чаша на тезгяха. — Уговорила съм се да изляза с приятелките си и всичко губи смисъл, ако не се измъкна час по-скоро оттук.

Тили се загледа в Джаз. Беше почти осемнадесетгодишна и всъщност хубавичка, ако човек се абстрахираше от евтините и прекалено впити дрехи и косата, в момента боядисана в ярък и доста противен лилав цвят. А това бяха само външните признаци на промяната, която бе претърпяла напоследък. Симпатичното приветливо момиче отпреди го нямаше вече. Вместо това Джаз беше постоянно вкисната, потенциално агресивна и не даваше дума да ѝ се издума. Така че Тили не разбираше защо баща ѝ Едгар, собственикът на „Трите корони“, я караше да помага в кръчмата. Намусеното лице и нахалното ѝ държане по-скоро вредяха на работата.

— Нямам нищо против да си тръгнеш. — Тили знаеше, че Джаз ще се заинати още повече, ако се опита да я задържи. — Но преди това може би трябва да попиташ баща си дали е съгласен.

Тази уговорка окончателно вбеси Джаз.

— Ще го попитам, ама друг път! И бездруго ми забранява да излизам — заяви толкова високо, че неколцина клиенти се обърнаха. Свали престилката си и я метна намръщено на тезгяха. — Нямам нерви вече, ясно ли е? Работете си сами в скапаната кръчма!

С тези думи се завъртя на пети и влезе в малкия офис отзад.

— Джаз!

Тили се втурна подире ѝ, но момичето вече бе грабнало чантата си и изчезнало навън. Тили видя само как задната врата се затръшна.

Страхотно, няма що! Ядосана и донякъде объркана, тя се върна в голямото помещение. Достатъчно време бе работила като възпитателка, за да проявява разбиране към нередко трудните тийнейджърски години. Само че Джаз скоро щеше да навърши пълнолетие и поведението ѝ вече нямаше как да бъде извинено с пубертета...

Вратата се отвори и щом видя влизащия около шестдесетгодишен полуплешив мъж с доста ясно изразено коремче, Тили изстена безмълвно. Изчислила си го до секундата, Джаз!

— Здравей, Едгар! — поздрави шефа си и веднага добави: — Ако търсиш дъщеря си, ей сега си тръгна.

Едгар не отговори веднага, но информацията очевидно не го изненада. С въздишка се отпусна на един от високите столове до тезгяха.

— Ох, мътните я взели! — каза и посочи към бара зад Тили. — Я ми налей едно уиски!

Пресуши на един дъх чашата, която Тили му поднесе, и се намръщи.

— Направо не знам какво да правя — въздъхна дълбоко мъжът. — Джаз е толкова своенравна, откакто се мотае с тия момичета от Фейкънхам. Не ѝ влияят добре. Все е навън, почти не я виждам. А когато ѝ забранявам да излиза, чисто и просто бяга от къщи.

Тили му съчувстваше. Беше сам с Джаз, понеже жена му го беше напуснала преди шест години и вече живееше в Канада с новия мъж и новото си семейство. Освен това Едгар работеше като вол, ръководеше голяма пивоварна край Кромър, която беше негова наред с „Трите корони“ и други две кръчми в околните села. Може би затова бе забелязал твърде късно, че дъщеря му полека-лека се изплъзва от опеката му. Според Тили развитието на момичето наистина будеше

опасения. Наскоро, след ужасната буря, Джаз отсъства дори цели два дни и не пожела да изплюе камъчето къде се е губила. А че днес изобщо се появи на работа, направо граничеше с чудо.

— Това е само фаза — въпреки това го успокои Тили. — Положително скоро ще се вразуми.

Едгар обаче, изглежда, не ѝ повярва.

— Не знам — каза. — Мисля, че просто ѝ липсва майка.

Редовно го казваше. Думите биха могли да минат за обикновена констатация, в очите му обаче Тили видя онова, което от известно време насам виждаше все по-често, но и днес умишлено игнорира, заемайки се с миенето на чаши.

— Впрочем защо не си на бала? — попита, за да смени темата. — Нали си поканен.

Като един от водещите местни предприемачи, Едгар винаги получаваше покана, а и Тили като бивша гувернантка също бе включена в списъка с гости. Откакто преди три години започна работа в „Трите корони“ обаче, не беше ходила на бала — защото същата вечер имаше особено голям наплив от клиенти.

Едгар сви рамене.

— О, това не е за мен — рече. — Прекалено изискано. Пък и... — изгледа многозначително Тили — ми липсва подходяща дама.

Тя пропусна покрай ушите си и нюанса в тази му реплика, зарадвана, че Едгар Мур е от мъжете, които са по-скоро плахи в отношенията си с жените. Иначе сигурно отдавна би я попитал дали иска да ходи с него. И тя щеше да се почувства неловко, отказвайки на шефа си.

Все някога обаче трябваше да намери категорични думи, за да не подхранва надеждите му. Открай време осъзнаваше, че я харесва, но напоследък проявяваше все по-явен интерес към нея, вече почти всяка вечер наминаваше под някакъв предлог, за да поседи при нея. На моменти Тили дори подозираше, че е накарал Джаз да ѝ помага единствено за да има причина да се отбива в кръчмата.

Само че Тили не се виждаше като негова жена. Вече бе отписала мъжете. Докато работеше като гувернантка у семейство Камдън, беше сигурна, че все някога ще срещне истинския и ще създаде семейство. Но нещата никак не се получиха, а сега беше на четиридесет и девет и вече не разчиташе мечтаният принц да обърка пътя и да се озове тъкмо

в „Грите корони“. Което обаче не означаваше, че от чисто отчаяние щеше да вземе Едгар Мур. Доволна беше от това как е уредила живота си. Е, поне през повечето време. Работата ѝ допаднаше, а готварските конкурси, в които често участваше в свободните си дни, ѝ носеха големи успехи. Пък ако вечер се почувстваше самотна, можеше да се обади на приятелите си. Да не говорим, че обикновено се прибираше твърде уморена за развлечения.

— Балът не е и за мен — заяви само за да се застрахова. — Нямам нито една сваятна рокля, а и не мога да танцувам.

Това за роклята беше лъжа, понеже в гардероба ѝ висеше великолепна вечерна рокля, която спонтанно си беше купила в Кингс Лин, но така и не беше облякла поради липса на подходящ повод. Виж, танците не ги умееше, това беше вярно. И все пак понякога, когато оставаше сама, пускаше музика, движеше се из кухнята и си представяше, че се плъзга по дансинга с партньор — нито веднъж обаче не видя в тази роля шефа си. Затова наистина беше по-добре да не му дава напразна надежда.

Едгар отвори уста да каже още нещо, ала в същия момент входната врата се разтвори със замах и в кръчмата влезе висока руса жена. По-млада от Тили, най-много към тридесетте и невероятно красива, което се подчертаваше и от стилния ѝ грим. Освен това морскосинята рокля и елегантният бял шлифер недвусмислено демонстрираха градски шик.

Мъжът, който вървеше след нея, беше около четиридесетгодишен. Среден на ръст и визуално пълна противоположност на жената. Тъмнокестенявата му коса беше по-дълга от нормалното и леко разрошена, така наречената „тридневна“ брада май беше петдневна, към джинсите носеше разкопчана риза, а под нея тениска с щампа — очевидно име на фирма, което се четеше само наполовина. Определено не е тип, който обръща внимание на външността си, помисли си Тили, но въпреки това го загледа с възхищение. Тъй като, макар да не беше облечен толкова елегантно като жената, в него имаше някаква самоувереност, издаваща човека от големия град, която изобщо не пасваше на провинциалната атмосфера в Салтърс Енд. В тази обстановка двамата се набиваха на очи като чужденци — а и явно го усещаха, поне мъжът, който гледаше

изключително навъсено и недоволено, сякаш предпочиташе да е навсякъде другаде, само не и тук.

— Мога ли да ви помогна? — попита Тили.

Мъжът се обърна към нея, но изражението му не стана по-приветливо.

— Давате ли стаи под наем?

Акцентът му беше американски, въпроса зададе със сподавена въздишка и се озърна. Съдейки по пренебрежителния му поглед, човек би казал, че не е сигурен на какъв отговор се надява.

— Даваме — отвърна лаконично Тили и усети надигащ се гняв. Нужно ли беше да демонстрира толкова явно, че всичко тук е под стандартите му?

Сега мъжът я погледна за пръв път оценяващо. Явно видяното и този път не му хареса, което пък по някаква причина оскърби Тили. Знаеше, че не е грозна. За възрастта си бе повече от добре запазена и макар да се беше закръглила с годините, фигурата ѝ все още си я биваше. А тоя тип с един поглед успя да ѝ внуши, че е непривлекателна селячка.

Мъжът отвори уста, но преди да каже каквото и да е, блондинката застана между него и тезгяха и се усмихна любезно на Тили.

— Тогава бихме желали да останем за една нощ. Две стаи, ако не ви затруднявам?

Също американка, е, поне малко по-учтива, помисли си Тили, но намери усмивката на жената твърде мазна.

— Не, ни най-малко — отговори и се запита кои ли са тези хора и какво ги е довяло точно в Салтърс Енд.

— Ще донеса багажа — изръмжа мъжът и излезе от помещението, докато жената, която се представи като Сиена Уокър, попълни адресните карти. Тили тъкмо ѝ връчи ключовете, когато мъжът се върна с два скъпи на вид куфара на колелца.

— Ще ви покажа стаите — каза Тили и погледна Едгар, който кимна и зае мястото ѝ зад тезгяха. После пое по тясното стълбище към втория етаж, където бяха стаите за гости.

— Хубава е — констатира Сиена Уокър, след като огледа едната стая, но не ѝ пролича дали говори искрено.

— Ако искате да хапнете, още известно време ще бъде долу и мога да ви приготвя нещо — каза Тили.

Американката кимна и благодари, а когато Тили се накани да си тръгне, я задържа.

— О, нали наблизко има замък? Дарингам Хол, струва ми се?

Тили кимна.

— Да не сте дошли да го разгледате?

— Не, не идваме за това — сопна ѝ се мъжът, който според информацията, дадена от придружителката му, се казваше Питър Адамс и в същия момент влезе с двата куфара. Това, че трябваше да ги мъкне нагоре по стълбите, очевидно му развали още повече настроението.

Аха, рече си Тили, макар да беше вече решила, че двамата не са обикновени туристи. Тук често идваха такива, най-вече англичани или европейци от континента, а доста по-рядко американци. Само че мъжът и жената изглеждаха прекалено... напрегнати за отпускарите.

Тили повдигна вежди и отвори уста да им пожелае приятен престой в Салтърс Енд, когато блондинката пак заговори.

— Тук сме, защото издирваме някого — поясни с усмивка, с която явно целеше да извини неучтивия си спътник. — Всичко обаче се оказа доста по-трудно, отколкото си мислехме, и не сме стигнали доникъде.

Поколеба се за миг-два, сякаш не беше сигурна дали изобщо си струва труда да обяснява. После извади от дамската си чанта снимка и я подаде на Тили.

— Ето, този мъж е...

— Бен! — Тили се втренчи в снимката, след това в двамата американци, които се изненадаха не по-малко от нея.

— Искате да кажете, че е тук?

Сиена погледна Питър Адамс, който моментално я изтика грубо встрани и сграбчи Тили за рамото.

— Къде е?

Самата Тили обаче бе толкова стъписана, че не отговори. Ама, разбира се, помисли си. Ето че всичко си дойде на мястото. Двамата бяха американци, също като Бен. А името Сиена бе записано на бележката, за която ѝ разказа Кейт.

— Къде?

Питър Адамс очевидно бе изгубил търпение — ако изобщо притежаваше такова, — понеже я стисна силно и леко я раздруса.

— Хайде, кажете де!

— Той... живее у нашата ветеринарна лекарка.

— Какво? — възкликнаха почти в един глас американците и мъжът пусна Тили.

— Не може да бъде! — изригна той. — Издирваме го из целия проклет остров, пък той се забавлява с някаква жена? Ако няма наистина основателно обяснение, ще...

— Загубил е паметта си — вметна Тили и сви рамене, а Питър Адамс замлъкна и двамата със Сиена отново се вторачиха изумени в нея.

— Е, това... обяснява всичко — каза мъжът и Тили като че ли забеляза на лицето му облекчение. Само след миг обаче укорителният израз се върна.

— Как се е случило?

С няколко думи Тили им описа каквото знаеше. Сиена Уокър кимна.

— Окей. И къде живее тази лекарка?

Явно не искаше да губи време.

— Кейт има къща непосредствено зад кабинета — отговори Тили, а после добави: — Но сега няма да заварите никого там. Кейт и Бен са на празненство и със сигурност ще се приберат много късно.

Тази информация мина покрай ушите на Питър Адамс.

— Тогава ще отидем там, където са в момента — изръмжа той и метна сърдит поглед на Тили, все едно тя беше виновна, че не може да говори на мига с Бен.

— Опасявам се, че е невъзможно — настоя тя. — Двамата са на пролетния бал в Дарингам Хол. А там се влиза само с покана. Ще се наложи да почакате, докато се върнат.

Питър Адамс се усмихна язвително.

— Така ли? Само с покана? Е, ще видим. — Вдигна куфара си и погледна спътничката си, без да обръща повече внимание на Тили. — Ще занеса набързо багажа в стаята и тръгваме.

С тези думи изчезна в коридора, а малко по-късно се чу хлопването на съседната врата.

— Простете, той понякога не улучва верния тон — каза Сиена Уокър. — Наистина ни помогнахте много. А сега бихте ли ме извинили...?

Посочи към вратата, Тили схвана намека и излезе.

Едва по стълбите надолу си даде сметка, че изобщо не е попитала двамата за взаимоотношенията им с Бен. Очевидно беше важен за тях, след като го издирваха лично, а мъжът май бе по-силно емоционално обвързан с него. Въпреки това Тили не изключи вероятността хубавата блондинка да е жената на Бен.

Със свито сърце си помисли за Кейт, която напоследък изглеждаше толкова щастлива и безгрижна. Бен означаваше за нея много повече, отколкото бе готова да признае, затова щеше да изпадне в истински шок от такава новина. Имаше голяма разлика между това да знаеш на теория, че Бен има минало — и да се конфронтираш с него, заставайки лице в лице със Сиена Уокър.

А аз дори не мога да я предупредя, рече си Тили, като се сети за забраната на лейди Илайза да се влиза на бала с мобилни телефони. С нещастна въздишка се върна в кръчмата и смени Едгар зад бара.

20.

— Въобще не бях забелязал целия този разкош — каза Бен и обгърна с поглед просторната музикална зала, в която пролетният бал беше вече в разгара си. Беше най-голямото помещение в партера на замъка, затова и празненството бе съсредоточено предимно там. Но цялата анфилада в южното крило, както и терасата бяха също отворени за гостите. Навсякъде цареше оживление.

— Според мен е от светлината — предположи Кейт и посочи двата полилея на тавана, които осияваха не само мънистата от шлифовано стъкло, окачени на тях, но и всичко останало — златните орнаменти на скъпите текстилни тапети, полираните повърхности на мебелите и искрящите накити на присъстващите дами. В ъгъла струнен квинтет свиреше класическа музика, под чиито звуци няколко двойки танцуваха на разчистения паркет, докато други стояха встрани от него, разговаряха и чакаха да отворят богатия бюфет, който бе подреден в съседната трапезария.

— Светлината ли? — Бен се подсмихна. — Май по-скоро е от цялото това разточителство.

И посочи незабележимо с брадичката си една от сервитьорките, която точно минаваше покрай тях, понесла табла с кристални чаши и облечена в класическите за персонала цветове: черно и бяло — та дори с колосано дантелено боне.

— Днес хората не се обличат така, нали?

Кейт се засмя.

— Не. Идеята пак е на лейди Илайза. Но на хората им харесва.

Точно както и на Кейт. Тя идваше на бала още от малка. Тогава заедно с Айви, Зоуи и Анна и под надзора на Тили получаваша разрешение да присъстват само за час-два на празненството, на което Дарингам Хол за една вечер засияваше със стария си блясък. Ала може би точно затова всичко ѝ се струваше тъй вълшебно. Просто обожаваше атмосферата, усещането, че се е пренесла в друга епоха, когато дамите в дълги вечерни рокли и кавалерите в смокинги са се

разхождали из високите, обзаведени със скъпи старинни мебели помещения. Сигурно така е било на времето, когато такива празненства са определяли облика на светския живот в провинцията.

За разлика от нея Бен май не беше съвсем наясно какво да мисли за всичко наоколо и го наблюдаваше с един вид дистанцирано удивление. А Кейт почти не откъсваше очи от него, понеже той се вписваше невероятно добре в обстановката. Смокингът под наем не само подчертаваше високия му ръст и широките рамене, но и придаваше аристократизъм на лицето му. Тази вечер без усилие минаваше за перфектен английски джентълмен и погледите на останалите гости доказваха, че не само Кейт го смята за привлекателен.

— Имаш цял куп почитателки — прошепна му тя, когато няколко млади жени пак се обърнаха към тях и си зашушукаха. — Май не биваше да ти вземам смокинг.

Бен се подсмихна и се загледа в тревистозелената шифонена рокля с изящна кройка, купена по време на последното ѝ пазаруване с Айви в Лондон.

— Те обсъждат не мен, а теб. Нищо чудно в момента да се ядосват, че тази вечер ги засенчваш.

Комплиментът я обля с топла вълна на щастие и Кейт го улови под ръка, защото изпита непреодолимо желание да го докосне.

— О, ама ти си можел да бъдеш самото очарование — подразни го, което задълбочи усмивката му.

— Сигурно е от костюма — отвърна и Кейт потъна в бездната на сияещите му сиви очи, които не се откъсваха от нейните.

Съзнаваше, че по всяка вероятност ѝ личи какво изпитва към него, ала точно сега това ѝ беше абсолютно безразлично, защото можеше да мисли само за едно: колко доволен изглеждаше Бен.

Смокингът го променяше не само външно. Тази недостъпност и подозрителност, които бе излъчвал в самото начало, бяха изчезнали, сякаш бе приел, че не е в състояние да повлияе на положението си. Сякаш бе започнал да привиква и дори донякъде да се наслаждава на това Тук и Сега. Което още повече пречеше на Кейт да прогони мислите как биха се развили нещата помежду им, ако всичко завинаги си останеше такова, каквото беше.

— О, здравей, Кейт! — извика прекалено високо някой до тях и когато се обърна, Кейт видя срещу себе си грейналата в усмивка Оливия Камдън.

Което доста я учуди, защото майката на Дейвид обикновено не я поздравяваше толкова въодушевено. А и изобщо се държеше с нея по-скоро дистанцирано.

Но веднага след това разбра, че възторгът на Оливия е адресиран не към нея, а към Бен, когото фиксираше с неприкрит интерес.

— Аз съм Оливия, Оливия Камдън — каза и му протегна ръка, без да отделя повече внимание на Кейт. — Сутринта се срещнахме, спомняте ли си?

— Да, разбира се — отвърна Бен, докато се здрависваше с нея, а Кейт изстена вътрешно.

Срещата им на поляната, когато Оливия най-накрая все пак се появи, беше още пред очите ѝ.

Тогава Оливия не скри, че намира Бен твърде привлекателен, естествено, изхождайки от презумпцията, че интересът е взаимен. А сега като че ли беше още по-сигурна това, защото погледна нагоре към него с кокетна усмивка. Озадачена, Кейт сбърчи чело, тъй като въпреки впитата общита с пайети дизайнерска рокля, която ѝ стоеше много добре, нещо у Оливия ѝ се стори фалшиво. Различно отпреди. А сетне забеляза неестествения блясък в очите на по-възрастната жена и разбра, че сигурно е попрекалила с алкохола, който, иска ли питане, се лееше като река. Дали Айви не спомена наскоро, че напоследък вуйна ѝ залитала по чашката? Ако беше вярно, моментът бе крайно неподходящ. В края на краищата тази вечер в имението имаше повече от достатъчно гости, които биха забелязали странното ѝ поведение.

— Искате ли да потанцуваме? — попита Оливия и леко е олюля на високите си токове. Бен видя и я подхвана да не падне. Това явно доста ѝ хареса, защото се усмихна блажено. — Чудесна възможност да се опознаем малко по-отблизо, не мислите ли?

Бен обаче не беше толкова очарован от необичайния опит за сближаване, понеже я пусна и сви рамене.

— Съжалявам, но не мога да танцувам.

Лицето на Оливия потъмня и устните ѝ, само допреди секунда разтеглени в захаросана усмивка, се свиха.

— О — промълви само и за миг-два като че ли се замисли дали Бен казва истината, или чисто и просто я отрязва.

Всъщност и двете предположения бяха верни, понеже той действително не можеше да танцува. Следобедът бяха пробвали с Кейт в къщата ѝ и тя за свое най-голямо съжаление констатира, че Бен не знае стъпките на нито един стандартен танц. Много ѝ се искаше да го научи, тъй като би било фантастично да танцува с него на любимия си бал. Сега обаче едва ли не се зарадва, че не им остана достатъчно време за уроци, понеже изобщо нямаше да одобри гледката на Бен, носещ се по паркета с явно пияната Оливия. А и той изглеждаше облекчен, задето бе отказал с чиста съвест.

— Мда, жалко.

Оливия стисна устни по начин, който с наличие на развито въображение можеше да се изтълкува като усмивка. После се обърна рязко и се отдалечи — но не много, само до най-близката група. Там пак изпробва късмета си, този път с младия лорд Морсби. Този път щастие то ѝ се усмихна, защото той я заведе на дансинга, когато музикантите засвириха следващата пиеса. Какво друго му оставаше на клетия младеж? В крайна сметка можеше да танцува и бе твърде учтив, за да откаже на Оливия.

— Олеле, боже, вижте само! — обади се приближилата се до Кейт и Бен Айви и извъртя очи, когато танцът започна и Оливия се прилепи съвсем плътно до партньора си, което, съдейки по безпомощната му физиономия, му беше доста неприятно. — Когато е препила, губи всякакво приличие. Горкият Люк навярно не си дава сметка какво му е дошло до главата. — Айви въздъхна. — Това никак няма да се хареса на Зоуи.

Сестрата на Айви и Люк Морсби бяха двойка от пролетта и ако беше тук, Зоуи сто на сто щеше да осуети този танц, Кейт беше сигурна в това. Но тя в момента караше летен курс в парижката Сорбона и нямаше как да спаси приятеля си от ноктите на Оливия.

— Не може ли Ралф да се погрижи за нея?

Кейт плъзна търсец поглед по тълпата, обаче Айви поклати глава.

— Точно сега придружава баба до стаята ѝ горе. Тя не се чувства добре и иска да си легне.

— О! — Кейт се постара възклицанието ѝ да прозвучи съжалително, ала в действителност новината я накара да си отдъхне. Лейди Илайза открай време се отнасяше резервирано и студено към нея, но след срещата им в библиотеката се държеше направо враждебно, също и с Бен. Всеки път го пронизваше с поглед, направи го и тази вечер.

Така че ако питаха нея, старата дама можеше спокойно да остане в стаята си — Кейт нямаше да страда от отсъствието ѝ.

Айви извърна очи от Оливия и сви рамене.

— Е, какво пък толкова! — изрече и оптимистичната усмивка се върна на лицето ѝ. — Ей сега ще се втурнат към бюфета и моментално ще загубят интерес към нея.

Като по даден знак музикантите спряха изпълнението и застаналият в центъра на дансинга сър Рупърт се прокашля.

И той бе облечен в смокинг, а достолепната осанка, прошарената коса и също така изцяло прошарената брада му придаваха вдъхващ уважение вид. Но авторитетът, който излъчваше, беше по-скоро вроден, тъй като благодарение на приветливия си и сдържан характер сегашният баронет на Дарингам Хол беше сред най-симпатичните хора, които Кейт познаваше.

— Драги приятели — произнесе той с благозвучния си глас, — радвам се, че и тази година толкова много хора откликнаха на поканата ни. За нас е голяма чест да ни гостувате в Дарингам Хол и се надяваме да се чувствате добре. — С ръка посочи отворената портална врата към трапезарията. — Така че заповядайте, опитайте от ястията, които сме приготвили за вас.

Графът на Лестър, добър приятел на сър Рупърт, който стоеше съвсем близо до Кейт и Бен, вдигна чашата си и извика:

— За здравето на семейство Камдън от Дарингам Хол!

Правеше го всяка година, а гостите и този път пиха наздравица със сър Рупърт или изръкопляскаха, за да благодарят за поканата, преди повечето от тях да се запътят към бюфета.

— Това не е ли в разрез с изискания стил? — поинтересува се Бен, който заедно с Кейт остана на мястото си и продължи да наблюдава танцуващите двойки. Оливия вече не беше сред тях, навярно младият лорд бе използвал словото на сър Рупърт като шанс за

бягство. — Самообслужване в тази обстановка? Нямах ли да е подходяща истинска галавечеря?

Кейт се засмя.

— О, да, бюфетът всеки път е трън в очите на лейди Илайза. Би предпочела вечерята да се сервира на маса. Само че сър Рупърт не е съгласен, понеже при толкова много гости това би нарушило общоприетите норми. Все пак не сме в Бъкингамския дворец, обича да казва той. За което според мен лейди Илайза дълбоко съжالياва.

Бен поклати глава.

— Тя си пада мегаломанка, а?

— Зависи как ще го погледнеш — отвърна Кейт. — Като дъщеря на графа на Клайд е от висшата аристокрация. Според Айви баба й до ден-дневен не е преглътнала напълно факта, че чрез брака си със сър Рупърт, така да се каже, се е озовала по-ниско в социалната стълбица. Като баронет той е „само“ член на провинциалната аристокрация и далеч под положението на брат й, който днес носи титлата граф, а навремето дори е бил в Камарата на лордовете. Мисля, че Айви е права. Може би затова лейди Илайза е... с толкова тежък характер.

Бен май не повярва, че това може да е причината за лошото настроение на старата дама.

— Тогава защо се е омъжила за сър Рупърт?

Кейт го погледна.

— Разправят, че била страстно влюбена в него — каза и за пръв път прояви някакво разбиране към бабата на Айви. И си помисли, че също би била готова на компромиси в името на любовта.

Бен само изсумтя и като че ли не пожела да се задълбочи в темата.

— Гладна ли си? — попита я и сложи длан на гърба й, плъзна пръсти по тънката рокля, от което през тялото на Кейт преминаха приятни тръпки.

На моменти се плашеше от интензивността на реакциите си спрямо Бен. Досега не й се беше случвало, налагаше си да не умува излишно, а да се наслаждава на настоящето.

— Не — отговори на въпроса му и отвори уста да го подкачи, че е гладна единствено за него.

Само че тъмнокосият мъж, който внезапно изникна пред нея и я поздрави с едва загатнат поклон, й попречи.

— Рей! — възкликна изненадано Кейт, щом позна бившия си съученик Реймънд Бърк. — Не знаех, че си се върнал!

След училище беше загубила връзка с него, но добре помнеше как Айви наскоро спомена, че междувременно се е преместил да живее в Единбург.

— На гости съм у татко — поясни той с усмивка. — Но се надявах да те срещна тук.

Светлосините му очи сияеха точно както на времето, когато Кейт беше на шестнадесет и невъобразимо влюбена в него — докато не научи, че готиният Реймънд не държи много-много на верността и няма нищо против да се натиска и с други момичета, когато тя не е наблизо. Кейт веднага скъса с него и макар оттогава да бяха минали повече от десет години, фактът, че го беше зарязала, май още не му даваше мира, понеже флиртуваше с нея всеки път, когато се срещнеха.

— Може ли? — попита и ѝ протегна подканящо ръка, за да я отведе на дансинга.

Кейт беше раздвоена. Поначало предпочиташе да остане с Бен, но пък нищо не пречеше да потанцува с Рей, не ѝ се искаше да го засегне. Затова вдигна ръка, за да я сложи в дланта на Рей. Бен обаче не позволи, посегна към ръката ѝ и я дръпна надолу.

— Съжалявам, но Кейт току-що ми обеща да ме разведе из градината — заяви и въпреки че се усмихваше, в очите му проблеснаха предупредителни искри, които не убягнаха на изненадания Рей.

— А, така ли. — Очевидно му стана ясно, че Бен не е случайно до Кейт. — Мда, обещанията трябва да се изпълняват — додаде и сви рамене. — Тогава може би по-късно.

Когато отмина, Кейт повдигна въпросително вежди.

— Не знаех, че толкова напираш да разгледаш градината.

— Нито пък аз — призна Бен, а когато се спогледаха, Кейт прочете в очите му нещо, от което сърцето ѝ запрепуска. — Ела.

Все още я държеше за ръка и я потегли подире си през Синия салон в съседство с музикалната зала, а оттам през отворените остъклени крила на вратата — към терасата, опасваща почти цялата задна страна на сградата.

И тук имаше хора, но само в ярко осветената зона, граничеща непосредствено със Синия салон. Малко по-надолу, в края на терасата имаше няколко осветителни тела, но беше много по-тъмно и интимно.

И точно това място, изглежда, търсеше Бен, понеже изобщо не забеляза Дейвид и Анна, които стояха отвън с група свои връстници и им кимнаха, а се насочи право към безлюдната зона от терасата. Спря под един от издадените горни балкони и привлече Кейт към гърдите си.

— Бен — прошепна тя, разкъсвана от желанието незабавно да усети устните му върху своите и гласа на разума, който я предупреждаваше, че мястото е неподходящо за нежности. Все някой можеше да ги види.

Само че Бен както винаги не обърна никакво внимание на опасенията ѝ, а с усмивка затегна хватката, притисна я още по-плътно до себе си, докато устните му се озоваха само на милиметри от нейните.

— Най-добре да свикнеш с факта, че ще те целувам, когато пожелаеш, Кейт Хъкли — каза и покори устата ѝ толкова страстно и същевременно нежно, че на Кейт не ѝ остана нищо друго, освен да допре ръце до жилетката на смокинга му и да отвърне жадно на целувката.

О, боже, толкова го желая, помисли си и усети как съпротивата ѝ се стопи. Изведнъж я обзе пълно безразличие какво ще си помислят другите и се прилепи до Бен, а когато взаимното им желание лумна като пожар, дишайки тежко, се откъсна от него.

За миг потъна в бездната на сивите му очи, после се засмя на себе си и на мисълта колко откачено е всичко. Ако преди броени седмици някой ѝ беше казал, че пред очите на всички ще се целува страстно с мъж на терасата в Дарингам Хол, най-вероятно би му се изсмяла. Беше... шокиращо. Лудо. И просто прекрасно.

Защо точно Бен, мъжът, за когото знаеше толкова малко, събуди толкова много у нея? В негово присъствие се чувстваше жива, сякаш бе открила нещо, за което дори не подозираше, че ѝ липсва. И което в никакъв случай не искаше да загуби.

— О, не е проблем да свикна — каза. — И все пак по-добре да не го правя, нали?

Усмивката на Бен угасна и на лицето му се изписа несигурност. Рязко я пусна и се обърна гърбом, излезе от прикритието на балкона и се приближи до ръба на терасата.

— Бен? — промълви със свито гърло Кейт, понеже реакцията му я изненада и донякъде я уплаши. Тукатси съжали за необмислените си думи. Беше ги изрекла само защото мисълта, че един ден навярно ще си тръгне, бе толкова трудно поносима.

— Искам го — увери го припряно. — Но...

— Кейт — прекъсна я той, а когато пак се обърна към нея, несигурността му бе отстъпила място на решително изражение, което разтуптя сърцето на Кейт и я изпълни с надежда. — Не зная много за себе си, но със сигурност няма да те...

— Бен!

Викът, огласил терасата, стресна и двамата и в първия момент Кейт реши, че Дейвид, който тичаше към тях с широки крачки, може би е видял целувката им и иска да ѝ подхвърли в тази връзка. Само че цялото му внимание бе насочено не към нея, а към Бен, щом стигна до него, грубо го изтласка встрани и двамата се проснаха на терасата.

Частица от секундата по-късно нещо тежко се сгромоляса непосредствено до тях и се пръсна на хиляди късове.

21.

Всичко стана толкова набързо, че на Кейт ѝ трябваха миг-два, докато проумее случилото се. Нещото, което лежеше пред тях на парчета, със сигурност беше една от каменните фигури, украсяващи балюстрадата на горния балкон. И се беше стоварила точно на мястото, където Бен стоеше допреди секунди, така че главата му вероятно щеше да е в същото състояние като строшената фигура — ако Дейвид не го беше изблъскал оттам.

Бен седна пръв и се вторачи в каменните отломки. Очевидно не бе пострадал сериозно и Кейт въздъхна с облекчение. Но се изплаши, когато се надигна и Дейвид, защото изпод ръката му, с която се държеше за челото, бликаше кръв.

Веднага изтича при него и внимателно повдигна ръката му. Раната не беше голяма, обаче кървеше обилно.

— Дейвид! Господи! — Това бе гласът на Анна, която извън себе си от притеснение претича през терасата и секунда по-късно коленичи до Дейвид. — Какво се случи?

— Май едно от парчетата ме е уцелило — каза той с болезнена гримаса, а Кейт кимна в знак на съгласие. За щастие раната не беше дълбока.

— Раната е разкъсна и плитка, ще трябва обаче да се погрижа за нея. — Погледна Бен, който през цялото време мълчаливо седеше на колене до нея. — Добре ли си? — попита го и не успя да овладее потреперването на гласа си, провокирано от шока, че всичко се е разминало на косъм.

Той ѝ кимна, но разтърка китката си, върху която бе паднал. Явно го болеше и Кейт си каза, че трябва да го прегледа.

— Благодаря — обърна се Бен към Дейвид, който само вдигна рамене.

— Видях, че това чудо се клати, и хукнах. За късмет бях достатъчно бърз.

Кейт се изправи и остана изненадана колко хора са се насъбрали около Бен и Дейвид. Види се, новината за инцидента се беше разнесла със светкавична скорост — което имаше поне едно предимство: Къркби вече идваше към нея с чантата за първа помощ, която тя тъкмо се канеше да донесе от къщата. Набързо му благодари и пое чантата, извади компрес от марля и притисна раната, за да спре кръвотечението.

Би предпочела да влезе с Дейвид вътре, но той все така седеше и гледаше като втрещен пред себе си. Затова обработи раната, която за щастие не беше дълбока и нямаше нужда от шевове. Междувременно към мястото на инцидента прииждаха все повече гости, дойдоха и хора от семейството. Всички оглеждаха разпилените навсякъде каменни късове, които Къркби вече смяташе.

— Как е могло да се случи? — Ралф поклати недоумяващо глава и погледна нагоре към балкона, откъдето бе паднала фигурата.

— Постаментите на статуите са много малки — отвърна Джеймс, който също бе дотичал заедно с Клер и Айви. — Вероятно камъкът вече е бил поръзен или част от него се е откъртила от бурята. Както преди пет години от източната страна, помниш ли? Трябваше да проверяваме по-редовно, още утре ще поправя пропуска. А дотогава никой да не...

Млъкна наред изречението, защото хората изведнъж се разстъпиха, за да направят място на Оливия, която с писък „Дейвид!“ се шмугна покрай Ралф и Джеймс и впери очи в сина си, който — както и Бен — вече бе станал на крака.

Кейт бе почти сигурна, че Оливия не беше спряла да пие, понеже се олюляваше още повече отпреди и изглеждаше не на себе си. Във всеки случай ѝ отне минута-две да асимилира видяното.

— О, боже мой! — извика истерично и обвинително посочи кървавите петна и голямата бяла лепенка върху челото на Дейвид. — Трябва ни линейка! Незабавно!

Реакцията ѝ бе абсолютно пресилена и околните реагираха с неодобрително шушукане.

— Добре съм, мамо. Изглежда по-зле, отколкото е в действителност — увери я Дейвид, за да я успокои, обаче Оливия очевидно изобщо не го чу.

Плъзна укорителен поглед по присъстващите, докато не го закова върху мъжа си. И с блеснали очи добави с драматичен глас:

— Този камък можеше да убие Дейвид!

— Оливия! — предупреди я Ралф с настойчив тон, но тя отблъсна ръката, която понечи да сложи на рамото ѝ.

— Остави ме! — изфуча и пак се олюля, което предизвика нова вълна от полугласни коментари сред насъбралите се. Сега вече всички разбраха причината за странното ѝ поведение. Оливия обаче пак не забеляза, че всички са впили очи в нея, и се наежи още повече.

— И бездруго вината е само твоя! — Гласът ѝ изтъня, показалецът обвинително се насочи към Ралф. — Ти трябваше да проверяваш парапета, но все си намираше по-важна работа! Заради тебе сега Дейвид е ранен!

Кейт видя, че лицето на Ралф помръкна. Той мразеше публични сцени и вероятно обмисляше как час по-скоро да сложи край на неприятната ситуация. Оливия явно не възприемаше разумни аргументи, ето защо той изрече онова, което другите и бездруго вече бяха установили.

— Може би ще е по-добре да си легнеш, Оливия. Мисля, че си прекалила с алкохола.

Оливия само изсумтя.

— Да, и знаеш ли защо? Защото си пълен неудачник, Ралф Камдън! Винаги си бил такъв.

Тази реплика значително усили шушукането сред присъстващите, тук-там дори се дочуха единични изблици на смях и Ралф стисна устни. Енергично хвана жена си за рамото, преди пак да му е попречила.

— Овладей се, Оливия — изсъска той. — Ако не заради мен, съобразявай се поне със сина ни!

Оливия се изсмя презрително.

— Твоят син? Искат ти се! Дори и това не ти се получи! — Буквално бълваше думите като картечница. — Така че ако обичаш, не ми нареждай какво да правя и какво не!

Ралф се взря в нея, а след миг я пусна и отстъпи крачка назад като опарен.

— Какво искаш да кажеш? — запита глухо.

— Мамо, какво означава това? — изгледа я озадачено Дейвид.

Последвалото втрещено и смутено мълчание, види се, отрезви Оливия. Едва сега осъзна какво е казала — и колко души са го чули.

Гневът изчезна от лицето ѝ, заменен от неуверена усмивка.

— Нищо. Аз... извини ме, Дейвид, думите ми прозвучаха напълно погрешно. Просто се ядосах на баща ти. Естествено, че си негов син. Всичко друго... би било абсурдно.

После се засмя, но никой не се присъедини към смеха ѝ. Вместо това повечето хора си зашепнаха развълнувано и Кейт беше сигурна, че това изпълнение щеше да даде храна за куп клюки в цялата околност.

Оливия, изглежда, реши да се измъкне от ситуацията, защото улови Дейвид под ръка.

— Ела да те заведа вътре — каза и свръхзагрижено го погали по рамото. — Трябва да си легнеш.

Само че Дейвид явно нямаше никакво намерение да позволи на майка си да го развежда като малко дете и остана на мястото си.

— Татко е прав. Ако някой трябва да си легне, това си ти — отвърна хладно и се отскубна от нея, което окончателно я сломи.

— Дейвид...

— Къркби ще те придружи до горе — намеси се сър Рупърт и кимна на иконома.

Последният, както и другите, бе наблюдавал развоя на ситуацията и, естествено, беше в готовност да изпълни всяко нареждане. Без съпротива Оливия му позволи да я отведе в къщата.

— Ще отида с тях и ще се погрижа за нея — обяви Клер и сподари снаха си, след като бегло погали Дейвид по рамото.

Пред вратата хвърли окуражителен поглед на Ралф. Брат ѝ обаче не го забеляза, тъй като все още се взираше в нищото, без да помръдне.

Сър Рупърт и Джеймс се спогледаха и почти едновременно приканиха гостите да се върнат в балната зала.

— Ако обичате, влезте вътре. Докато не си изясним какви са щетите, навън не е безопасно — помоли на висок глас Джеймс и разперил ръце, подтикна хората напред.

— И моля да извините поведението на снаха ми — додаде видимо разстроен сър Рупърт. — В момента... не е на себе си.

— Симпатичен евфемизъм за пияна-заляна — измърмори Бен, докато Кейт още веднъж оглеждаше щателно ръката му; такива бяха и повечето коментари на хората, които, клатейки глави, се запътиха към залата.

Когато на терасата не остана друг, освен семейството, Бен и Кейт, Ралф си възвърна дар словото.

— Ужасно съжалявам, Дейвид. Не зная какво я прихвана — каза с толкова нещастен и отчаян вид, че сърцето на Кейт се сви от състрадание. Унижението пред всички явно го бе наранило. И все пак главното бе изненадващото твърдение, което сега витаеше в пространството и което не се наемаше да окачестви нито Кейт, нито друг от семейството. А и никой очевидно не смееше да го повтори.

Абсурд, рече си Кейт. Това действително бе единствената дума, която ѝ дойде наум. Е, да, Дейвид не приличаше на баща си, защото се беше метнал на майчиния си род, но това не означаваше, че... Не! Цялото ѝ същество се възпротиви дори да допусне тази мисъл, затова с облекчение регистрира, че Дейвид само се засмя.

— О, тате, нали я знаеш каква е, като е пила — каза и сложи ръка върху рамото на Ралф. — Не го приемам сериозно.

Това бяха очакваните от всички спасителни думи, понеже буквално се дочу всеобща въздишка на облекчение. Никой не искаше да повярва. Тъй като беше нелепо.

— Той е прав — обади се сър Рупърт. — Най-добре да забравим неприятната сцена и да насочим вниманието си към бала.

Джеймс и Айви кимнаха одобрително и заедно с него влязоха в залата, понеже някой действително трябваше да се погрижи за гостите, а Тимъти потупа по-големия си брат по рамото.

— Хайде — рече окуражително, — ела да застанем очи в очи с цялата сган.

Ралф кимна примирено. Личеше колко му е противно отново да се смеси с хората, чули какво бе казала жена му за него, но знаеше и друго: че като домакин няма друг избор, ето защо въздъхна и последва брат си.

— И аз ще дойда, щом се преоблека — обеща Дейвид, когато Ралф се обърна още веднъж към него. После погледна Кейт. — Нищо не ми пречи да се включа в бала, нали?

Явно за него бе важно да присъства въпреки раната, затова Кейт поклати глава.

— Няма проблем, стига да не се отдадеш на буйни танци.

На лицето на Дейвид грейна усмивка, ала Кейт забеляза, че не е лъчезарна както обикновено. Значи все пак не беше в състояние просто

така да отхвърли твърдението на майка си. Ето че избегна и погледа на Анна, само ѝ кимна, преди да тръгне.

От изблика на Оливия до този момент Анна мълчеше, без да откъсва очи от Дейвид. И сега го проследи със сериозно лице, докато той не се скри зад ъгъла на замъка, запътен към един от страничните входи.

— Анна, всичко наред ли е? — запита Кейт приятелката си и по трепването ѝ разбра, че мислите ѝ са някъде много далеч.

— Да, да — отвърна нервно тя и се овладя с усилие. — Ами... и аз ще се върна вътре.

Влезе забързано в залата и остави Кейт и Бен сами на терасата.

— Горедолу както преди, само дето сега наистина сме на спокойствие — отбеляза Кейт и придърпа Бен пак под издадения балкон, че да не вземе все пак да му падне нещо на главата. — Изплаши ме до смърт. — И посочи ръката му. — Боли ли те още?

Бен обаче изобщо не я чу, явно зает с мисли за случилото се след инцидента с фигурата.

— Ралф Камдън наистина е за съжаление. — Поклати глава и в гласа му се долови нотка на съчувствие. След това попита: — Ами ако е вярно? Имам предвид, ако Дейвид не е негов син?

Кейт тръсна глава.

— Оливия го каза само за да уязви Ралф — заяви още веднъж, за да разсее всяко съмнение, но после въпреки всичко се замисли. — Не зная... Дейвид е единственият наследник на титлата от поколението си. Ако нещо се обърка, вероятно ще я получи Тимъти.

— Който също би могъл да създаде деца — подхвърли Бен.

— Невъзможно — опонира му Кейт и се усмихна. — Той... не се интересува от жени.

Че Тимъти е гей, знаеха всички. И го приемаха, даже лейди Илайза, макар че той никога не говореше за това и нито веднъж не бе довел свой партньор в Дарингам Хол. Тъй че запазването на рода зависеше от Ралф и Дейвид.

Кейт поклати глава, понеже пак се сети за скандала, провокирал всичките тези размисли.

— Думите на Оливия преливаха от омраза! Май никой от нас не си е давал сметка колко проблемен е бракът на двамата.

Бен се намръщи.

— Не останах с впечатление, че лъже — каза и обвини ръце около Кейт, притегли я към себе си. — Но това в крайна сметка не ни засяга.

Мен обаче ме засяга, помисли си Кейт. Тя приемаше семейство Камдън като свое и техните кризи бяха и нейни. Ала все пак в този момент ѝ беше по-важно да бъде в обятията на Бен и това върна усмивката ѝ.

— Впрочем какво се канеше да ми кажеш, когато камъкът ни прекъсна? — попита и усети как сърцето ѝ заби като лудо, когато пак видя решителния израз в сивите му очи.

— Че никога няма да те изоставя, Кейт. Каквото и да се случи — каза той и я целуна, сякаш за да скрепи думите си с целувката.

В първия момент Кейт не можа да проумее казаното, след това обаче внезапно почувства лекота, все едно някой бе свалил товар от раменете ѝ. Ако Бен говореше сериозно, значи въпреки всичко имаха шанс и бъдещето, за което даже не смееше да си помисли, отведнъж ѝ се стори изпълнено с надежда.

Щастливо обвини ръце около врата му и отвърна на целувката, без да ѝ пука, че все още бяха на терасата на Дарингам Хол и балът зад тях отново се вихреше с пълна сила.

Докато някой зад тях не се прокашля.

— Никак не ми се щеше да ви безпокоя — каза Айви с крива усмивка, — но имаме проблем.

Последното го изрече толкова сериозно, че Кейт разтревожено наостри слух.

— Да не би нещо с Дейвид? — попита, предполагайки, че проблемът е медицински.

Айви обаче поклати глава и се обърна към Бен.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш с мен. — Стрелна с очи първо Кейт, а после пак Бен. — Току-що дойдоха двама души, които твърдят, че те познават. Настояват незабавно да разговорят с теб.

Бен се вторачи в Айви, все едно бе видял призрак.

— Познават ме?

Айви кимна.

— Поне така твърдят. Или са откачалки, които са се объркали... Единият дори направо си изглежда ненормален. През цялото време се заканва да провали празненството, ако не те заведем при него. Тъй че най-добре да изясним час по-скоро въпроса.

Бен не чака втора покана и с широки крачки прекоси терасата, а Айви и Кейт подтичваха, за да не изостанат от него.

Докато си пробиваха път през гостите, Кейт се бореше с буцата в гърлото си, която ѝ пречеше да диша. Бен беше казал, че каквото и да се случи, нищо между тях няма да се промени, и тя отчаяно се вкопчи в тази мисъл. Ала мъчителното чувство, че ще го загуби, ако възстанови паметта си, просто не изчезваше.

Още отдалече чуха гръмки гласове, долитащи от голямото фоайе, а когато влязоха там, завариха Къркби, въввлечен в спор с тъмнокос мъж, застанал заплашително срещу него. Което изглеждаше донякъде комично, понеже Къркби стърчеше най-малко с една глава над мъжа и беше доста по-снажен. Което обаче не беше никаква спирачка пред гнева на непознатия.

— Ще повторя, за да си го запишеш, Квазимодо: Изобщо не ми дреме за тъпия дрескод, разбра ли? — изригна той. — Сега ще ме пуснеш вътре да поговоря с приятеля си! Или така ще се развикам, че ще срутят цялата ви лъскава барака, а той ще ме чуе и сам ще дойде тук. Ясен ли съм?

— Съжалявам, сър, но както ви казах вече няколко пъти: щом нямате покана, не мога да ви позволя да влезете — заяви спокойно Къркби и не отстъпи нито на сантиметър. Щеше да брани вратата с тялото си, Кейт беше сигурна в това.

Само че изобщо не му се наложи, защото мъжът ги забеляза и когато погледът му падна върху Бен, лицето му чувствително се проясни.

— Бен! Слава богу! Вече си мислех, че те държат тук като заложник! — Понечи да се втурне към Бен, но се спря и го изгледа скептично. — Тъъ... нали знаеш кой съм? Жената в кръчмата каза, че нищо не помниш.

Зачака реакция, Кейт също не свалеше очи от лицето на Бен, напрегнато следеше всяко потрепване.

— Пийт.

Гласът на Бен прозвуча някак невярващо, не като въпрос, а като констатация.

Тъмнокосият мъж изръкопляска.

— Точно така, мой човек! Знаех си, че в никакъв случай няма да ме забравиш! — извика и прегърна Бен, после ухилено посочи

смокинга. — Ама какви са тия дрехи, ти сериозно ли? Какво са направили с теб, да не са ти промили мозъка?

— Бен! Толкова се радвам! Не можеш да си представиш колко се безпокояхме за теб — намеси се и русата жена, която стоеше близо до входа.

Кейт не ѝ беше обърнала внимание, защото се беше съсредоточила върху мъжа. Сега обаче навакса пропуснатото и волюневолю отбеляза, че жената е много хубава и елегантна. Дано не беше...

— Сиена — продума Бен и тя също го прегърна.

Кейт усети как буцата, притискаща отново гърдите ѝ, натежа с няколко центнера.

— Бен? — попита, защото вече не издържаше, и преглътна, когато той се обърна към нея. — Значи... пак си спомняш?

Нямаше нужда да пита, видя го в изражението му, внезапно пак сурово и отблъскващо — точно както в началото, когато лежеше в болницата.

Той кимна, а лицето му се затваряше все повече и повече, докато обхождаше с поглед голямото фоайе, и отново се превърна в непроницаемата маска от първите дни. Когато насочи пак очи към нея, тя не откри в тях и следа от онова, което сякаш бе видяла в тях преди броени минути на терасата.

— Аз съм Бенедикт Стърлинг — каза Бен и изкара въздуха от дробовете си. — И дойдох тук от Ню Йорк, защото имам неуредени сметки със семейство Камдън.

22.

Всичко си дойде на мястото. Отведнъж — точно както бе предрекъл доктор Стивънс в болницата на Кингс Лин. В момента, в който видя Питър, стената, зад която бяха затворени спомените му, внезапно изчезна. Възвърна паметта си, достъпа до информацията за себе си и своя живот, които седмици наред бе търсил напразно. Сега вече знаеше — най-сетне.

Когато си представяше този миг през изминалите седмици, неизменно си мислеше, че ще се почувства щастлив и облекчен. Вярваше, че тогава всичко ще бъде наред.

Само че не стана така. Напротив. Сякаш повторно се събуди в кошмар, този път дори по-объркан. Тъй като хората, в чийто дом гостуваше и които му даваха опора през последните седмици — които постепенно му бяха станаха симпатични — бяха именно хората, причинили толкова болка на майка му. А жената, при която живееше и която бе допуснал твърде близо до себе си, бе част от този свят, погрешно смятан от него за приятелски настроен.

Гледаше Кейт и част от него — тази, която преди малко бе готова да ѝ обещае всичко — жадуваше да отиде при нея и да я прегърне, защото изглеждаше толкова уплашена. Но другата, по-силната част тълкуваше точно това като знак, че поддържа семейство Камдън, а не него. Разбира се, че поддържаеше тях, и затова той трябваше да бъде нащрек. А пък не беше нащрек по времето, в което не можеше да си спомни миналото си, и това го бе направило уязвим. Слаб...

— Бенедикт Стърлинг? — Айви проговори първа, защото другите все още изглеждаха твърде изненадани от изявлението на Бен, за да реагират. Тя смръщи чело. — Името ми се струва познато.

— Мисля, че вуйчо ти е получил писмото ми — отвърна Бен и това бе достатъчно, за да я подсети. На лицето ѝ се изписа смайване.

— О, боже мой! Тогава... тогава ти си американецът, който се кани да ни даде под съд?

Бен целеше да изпита удовлетворение. В крайна сметка такъв беше планът му: да повдигне претенции за правото, от което го бяха лишавали досега, и да се наслади на страданието им, когато ги принуди да му го предоставят.

Само че изречено така от Айви, всичко му прозвуча неточно.

— Изисквам единствено каквото ми се полага — изтъкна той и издържа погледа на младата жена, която допреди минути му беше толкова приятна. Но пък и тя не беше сред хората, на които възнамеряваше да си отмъсти.

Пред вътрешния взор на Бен изплува лицето на Ралф Камдън и той като че ли донякъде се разочарова от това колко малко отговаряше на очакванията му. Във всеки случай баща му не изглеждаше суров и безскрупулен, по-скоро обратното. Даже го беше съжалил, когато жена му направи грозната сцена — жената, заела мястото на майка му, от чиято съдба Ралф Камдън не се бе поинтересувал нито за секунда.

Догади му се, защото внезапно го завладя чувството, че времето, прекарано в Салтърс Енд, е предателство спрямо майка му. И това чувство най-сетне възвърна ледената му ярост, с която преди три седмици бе заминал за Англия.

Да, нещата май не се развиха, както ги беше замислил, но това не означаваше, че планът му се е провалил. Сега, когато най-накрая си спомни всичко, щеше да довърши онова, заради което бе дошъл.

— Но... защо? — попита недоумяващо Кейт. — Защо искаш да дадеш под съд семейство Камдън?

— Защото твърди, че е син на Ралф и предявява претенции към титлата баронет — каза Тимъти Камдън, който в същия момент влезе във фойето заедно със сър Рупърт и Ралф.

По всяка вероятност Къркби беше алармирал господарите си веднага щом си беше дал сметка, че Бен представлява заплаха за семейството.

— Син ли?

Питър, който все още стоеше до Бен, издиша шумно от изненада и се вторачи изумен в него, а от устата на Кейт се изтръгна възклицание на уплаха. Бен обаче се застрахова срещу всяка проява на слабост и не погледна нито към нея, нито към приятеля си, а съсредоточи цялото си внимание върху тримата мъже, които го фиксираха мълчаливо.

Ралф Камдън изглеждаше наистина потресен, сър Рупърт — обезпокоен, докато Тимъти не криеше враждебността си.

— Значи цялата история с амнезията е била номер, за да ни шпионирате? — предположи той и в хладния му овладян глас се долови гневна нотка.

— Не, действително бях извън строя — отвърна Бен и все пак погледна към Кейт. Тя се взираше в него като в непознат и това го засегна по-дълбоко от очакваното, затова бързо ѝ обърна гръб и отново впери очи в тримата Камдън. — Сега обаче си спомням всичко и намерението ми не се е променило.

Ралф не каза нищо, просто стоеше, приковал изпитателен поглед в Бен, сър Рупърт очевидно още умуваше как да се държи с Бен при дадените обстоятелства. За разлика от него Тимъти нямаше никакъв проблем с поведението си, изражението му си оставаше неприязнено.

— Е, в такъв случай като семеен юрист би трябвало да изясня, че ни дължите и доказателства за твърденията си. Предполагам, можете да ни представите съответните документи.

Бен скръцна със зъби, когато си даде сметка, че не може. Документите бяха откраднати при обира — факт, който Тимъти явно подозираше, ако се съдеше по самодоволната му усмивка. При това Бен бе абсолютно сигурен, че семейство Камдън отдавна е запознато с положението. Но какво бе очаквал: разкаяние и разбиране?

— Не са у мен, обаче не е проблем да извадя ново копие на брачното свидетелство. Виж, вие навярно ще имате проблем да покажете документ за разтрогване на брака. Когато съм се родил, майка ми и брат ви все още са били женени. Така че имам право на титлата баронет — отговори той и поглеждайки към Ралф, добави: — Освен това тестът би трябвало да даде категорично доказателство за бащинството и да разсее всяко съмнение.

И пак отговори Тимъти Камдън, защото брат му очевидно си беше глътнал езика.

— Бихме допуснали подобно действие единствено при наличие на обосновано подозрение — заяви той и Бен усети нов прилив на гняв.

Продължаваха да отричат съществуването му и щяха да му създават всевъзможни спънки. Нямаше да си признаят доброволно, а

може би се надяваха, че той ще се стресне и ще се откаже от по-нататъшни стъпки. Само че не го познаваха.

— Мда, в такъв случай може би ще е най-добре да изясним всичко в съда. — И се усмихна студено. — Това дори ми е...

— Не! — прекъсна го сър Рупърт и изгледа неодобрително Тимъти, чието агресивно държане явно не му се нравеше. След това се обърна отново към Бен. — Сигурен съм, че ще постигнем извънсъдебно споразумение.

Бен изсумтя.

— Не съм заинтересован от споразумение — изрече с цялото презрение, на което бе способен.

Не желаше да го увещават да прояви разбиране, не желаше да слуша и скалъпени обяснения. Нямаше извинение за онова, което тези хора бяха извършили, и нямаше начин да поправят стореното.

— Ще ви се обадя, щом събера документите — обяви още преди старият господин или другите да са си отворили устата, и се обърна към Питър и Сиена, направи им знак, че иска да си тръгне. Все едно накъде, чисто и просто трябваше да се махне оттук.

Ала в същия миг прикова поглед в Кейт и се поколеба. Тя все така стоеше до Айви и в очите ѝ се четеше смесица от болка и изумление.

— Не можеш да постъпиш така — промълви глухо — след случилото се между нас!

Думите ѝ го жегнаха и вбесиха — по-скоро от отчаяние, отколкото от яд.

Тъй като беше забравил, по дяволите. Беше забравил, че винаги избягва чувствата.

— Мога и ще го направя — отсече с твърд глас. — Затова май е по-добре да се изнеса от дома ти. Ще ти върна смокинга и ще покрия всички разходи, направени за мен.

— Бен... — Кейт пристъпи към него, той обаче се дръпна назад като опарен. Веднага след това се обърна и прекоси фоайето, последван от Питър и Сиена.

На стълбището отвън също не погледна назад, насочи се право към сребрилата лимузина, която не бе паркирана в края на двора като другите коли, а беше спряна в средата, напречно и с гуми, завъртени докрай наляво. Само Питър успяваше да паркира толкова нескоропосано,

така че приятелят и асистентката му сигурно бяха пристигнали с този автомобил. И трябваше час по-скоро да се махнат оттук.

Голямата входна врата хлопна повторно зад тях, на стълбището се чува стъпки. Бен допусна, че е Кейт, но продължи напред, докато в един момент тя не го стисна за мишницата и не го принуди да спре.

Погледите им се срещнаха за секунда, после Кейт скръсти ръце пред гърдите си и потърка рамене, сякаш изведнъж ѝ беше станало студено в прохладната лятна нощ.

— Значи край? — Гласът ѝ леко потрепери. — Нали каза, че нищо няма да се промени. Каквото и да се случи.

Той изкара въздуха от дробовете си. Сетне поклати глава.

— Нима за теб нищо не се е променило, след като вече знаеш кой съм и какво ще направя?

Бен не беше сигурен как би постъпил, ако Кейт отговореше отрицателно. Но тя явно не можеше, защото само преглътна и лицето ѝ преbledня още повече.

— Беше грешка, Кейт. Всичко беше огромна грешка, нищо друго — процеди през зъби той, тъй като отново бе принуден да се бори с почти непреодолимото желание да я привлече в прегръдките си. — Съжалявам.

И се обърна рязко, тръгна след Питър и Сиена към автомобила. Почти очакваше Кейт да го спре повторно, ала тя не го стори. Сърцето му се сви, но той пренебрегна усещането и се качи на предната седалка.

— Горя от любопитство да чуя обяснението ти за всичко — каза Питър в пълен разрез с навиците си, докато обръщаше автомобила в обширния двор. Бен обаче изобщо не го чу, тъй като полагаше невероятни усилия да не погледне още веднъж назад, към окъпания в светлина замък, който полека-лека потъна в мрака зад тях.

* * *

— Кейт? — чу се предпазливият глас на Айви, която сложи ръка на рамото ѝ. — Всичко наред ли е?

Кейт тръсна глава и преглътна сълзите, които през цялото време пареха на гърлото ѝ. Имаше чувството, че е загубила почва под краката

си, откакто задните светлини на лимузината изчезнаха в тъмния парк.

— Все още не ми се вярва — продума Айви и уцели доста точно душевното състояние на Кейт.

Беше се опасявала, не, очаквала, че нещо може да попречи на отношенията ѝ с Бен, когато той възстанови паметта си. Ала нито за миг не бе допускала, че миналото му ще бъде свързано по такъв съдбоносен начин с Дарингам Хол и семейство Камдън.

— Как е възможно да е син на Ралф? — И поклати глава. — Та това е направо невъзможно.

Айви я прегърна през рамо.

— След днешната вечер съм склонна да мисля, че май всичко е възможно. — Около устата ѝ заигра тъжна усмивка. — Е, сега поне знаем, че определено си е заслужавал удара по тиквата... като имам предвид държането му преди малко.

Кейт знаеше, че Айви иска да я утеши, но въпреки това не успя да отвърне на усмивката ѝ. Просто не можеше да забрави враждебното изражение на Бен.

— Въобразявах си, че го познавам — изрече унило и едва чуто. — Какво ли се е случило, че ви мрази толкова?

— Най-добре да попитаме Ралф и Тимъти — каза Айви и с лек натиск насочи Кейт към замъка.

23.

Дейвид седеше със свити колене на пейката и се взираше пред себе си, когато Анна свърна зад последния висок храст от живия плет и се озова в центъра на лабиринта. Светлините на замъка не стигаха дотук, но луната се беше показала и огряваше сериозното му лице и голямата бяла лепенка на челото му.

— Анна. — Щом я видя, по лицето му пробягна усмивка. Свали крака от пейката, за да ѝ направи място. — Мислех, че вече спиш.

— Търсих те.

Седна до него и приглади вечерната си рокля. И той беше още със смокинга си, не си беше направил труда да се преоблече, преди да дойде в парка.

Анна предположи, че е тук, след като не го намери никъде в замъка — лабиринтът открай време беше нещо като тяхно убежище, мястото, на което двамата се усамотяваха, когато трябваше да обмислят нещо.

— Гостите тръгнаха ли си? — поинтересува се Дейвид, а когато тя кимна, въздъхна дълбоко. — Значи днес се разотидоха значително по-бързо от обикновено. Всъщност нищо чудно. А утре сутрин ще гръмнат клюките.

Анна не отговори. Вярно — повечето хора си тръгнаха по-рано от друг път. Пък и никой, камо ли семейството, не възвърна празничното си настроение.

Миг-два седяха мълчаливо, после тя попита тихо:

— Как си?

Той сви рамене и отговори, без да я погледне:

— Как да съм? Цяла каменна статуя едва не се стовари на главата ми, докато спасявах точно човека, който се кани да оспорва мястото ми на наследник. А веднага след това пияната ми майка прави сцена на татко и пред половин Норфолк твърди някакви смехотворни неща. — С тези думи изрита тревата под пейката. — Все компоненти на идеална вечер, не мислиш ли?

Сърцето на Анна се сви. Много добре си представяше колко е объркан от станалото — защото и тя самата изобщо не беше на себе си.

Трудно смислаем бе фактът, че симпатичният Бен, спечелил сърцата на всички, в действителност беше нещо като „блуден син“ и очевидно хранеше дълбока омраза към семейството. Това беше тежък удар за родителите ѝ и Айви, които бяха общували повече с него — да не говорим за Кейт, която изглеждаше направо смазана и си тръгна скоро след Бен. В цялата история имаше едно-единствено положително нещо: слуховете за новия наследник се разпространиха с такава светкавична бързина, че никой вече не отвори дума за излагацията на Оливия и за твърдението ѝ, че Дейвид не е син на Ралф.

Това обаче не излизаше от главата на Анна, сигурна беше, че Дейвид седи тук не само защото се тревожи заради Бен и неговите претенции.

— Майка ти защо го каза? — наруши тя тишината.

Дейвид не я погледна, а продължи да се взира в тъмните храсти.

— Нямам идея. — Вдигна рамене. — За да засегне татко, да му причини болка. Нали я знаеш... колкото до обидите, има невероятно богато въображение.

Гласът му отново прозвуча саркастично, което бе абсолютно нетипично за него.

— Но не е вярно, нали?

— Не, естествено, че не.

Все още не я поглеждаше и Анна също се вторачи пред себе си.

Някак се надяваше Дейвид да разсее съмненията, но го познаваше твърде добре и усещаше кога казва нещо, без да е напълно убеден. Както сега.

Не искаше да повярва. И тя го разбираше. Никога не би му хрумнала такава мисъл и фактът, че сега я допускаше, поставяше всичко под въпрос.

Ами ако все пак беше вярно? Ако не беше син на Ралф? Тогава не ѝ беше братовчед. Тогава изобщо не бяха роднини.

Анна затвори очи и се помъчи да изтласка всичко това от съзнанието си, също като Дейвид. Ала не успя.

— Ще се прибереш ли с мен? — попита, обаче той поклати глава.

— Искан ми се да поседя още малко тук. — Вдигна за миг глава и се усмихна, но другояче, не лъчезарно и непринудено, както бе свикнала да го вижда.

— Лека нощ — каза Анна и понечи да докосне рамото му, ала се отказа.

Трябва да открия истината, рече си, докато бавно вървеше през лабиринта. Познаваше пътя, така че намери изхода без проблеми дори на лунната светлина. Едва когато странното твърдение на Оливия бъдеше опровергано, всичко щеше пак да стане постарому. Тогава Дейвид нямаше да се измъчва. Нито тя.

Ами ако вуйна ѝ не беше излъгала?

Анна тръсна глава, за да приспи окончателно съмнението в главата си, и когато остави лабиринта зад гърба си, решително се завтече към обляния в светлина замък. Не, нямаше да мисли за това.

24.

— Тили!

Пулсът на Кейт бавно се успокои, когато в четвъртък следобед отвори вратата и видя на прага приятелката си.

Винаги когато се почукаше, за миг останала без дъх, си казваше, че е Бен. Чакаше го да ѝ върне смокинга и да прибере вещите си, всъщност надяваше се, че ще го направи веднага след бала. Само че междуременно изминаха пет дни, но той не се появи. Затова пък чу доста неща за него, а и беше кажи-речи сигурна, че и Тили е дошла, за да си поприказват за Бен. Явно в момента в Салтърс Енд нямаше друга тема за разговор.

— Всъщност исках да донеса това в кабинета ти, но той беше затворен — поясни приятелката ѝ и подаде на Кейт покрита с фолио чиния, която крепеше върху дланта си, после се наведе към кучетата и отдели достатъчно внимание на всяко от тях. — Днес по-раничко ли приключи работа?

Кейт кимна и отстъпи встрани, за да пусне Тили да влезе.

— Имам още едно спешно излизане — каза. — Освен това ми омръзна да ме разпитват. Ей богу, Тили, хората измислят какви ли не болести по домашните си любимци, само и само да ме бомбардират с въпроси и теории за Бен.

Последните дни бяха мъчителни, понеже Кейт, както и другите, не знаеше отговорите. Бен, когото познаваше, явно не съществуваше вече. Сега мястото му бе заето от Бенедикт Стърлинг, а този мъж ѝ беше чужд.

Тили я погледна съчувствено.

— Да, представям си — рече и извади от торбата, която също бе донесла, два буркана и ги сложи на масата.

Кейт веднага позна, че единият е пълнен със сметанов крем, а другият — с прочутия домашен конфитюр от малини на Тили. Едва сега си даде сметка, че чинията в ръката ѝ е топла, а изпод фолиото се разнася ухание на...

— Кифлички — обяви Тили с грейнала усмивка. — Реших, че не е зле да се подкрепиш с нещо вкусничко.

Кейт усети как нещо стегна гърлото ѝ.

— О, Тили! — възкликна и примигна, за да прогони сълзите, когато прегърна приятелката си със свободната си ръка. — Толкова си мила.

Като малки, щом се почувстваха зле — когато имаха неприятности или любовни терзания, или пък друга причина да са нещастни — Тили винаги приготвяше на момичетата любимите им лакомства. Също и на Кейт. А тъй като тя не можеше да се оплаче от липса на лоши дни, много често получаваше своите фаворити: топли кифлички със сметанов крем и с конфитюр. Възхитителният и носещ утеха аромат я върна мислено в миналото и тя отново се видя в кухнята на Дарингам Хол, седнала между момичетата от семейството, където след чиния с кифлички и вдигаща пара чаша какао проблемите с вуйна ѝ вече не ѝ се струваха толкова нетърпими.

Ако можеше всичко пак да е толкова лесно, рече си с тъга и остави чинията на масата. Уви, сега беше пълнолетна и кифличките вече не бяха панацея срещу всяка душевна мъка.

— Поседни де — помоли приятелката си. — Ще запаря набързо чай.

— Имаш ли време? — попита загрижено Тили. — Каза, че имаш работа навън.

— Е, за един чай имам — увери я Кейт и изчезна в кухнята.

След минути двете вече седяха пред чинията с кифлички, които Кейт унищожаваше със завиден апетит. Заради днешната навалица в кабинета чисто и просто беше забравила да обядва.

— Май няма нужда да питам как си — обади се Тили и се вгледа критично в Кейт над ръба на чашата си. — Видът ти е стряскащ.

Кейт се подсмихна против волята си.

— Благодаря. Винаги е приятно да чуеш ободрителни думи от близък човек.

Тили обаче остана сериозна.

— Толкова ли е зле?

Кейт само кимна безмълвно и за свой ужас не успя да се пребори със сълзите в очите си.

Да, зле беше. Непрекъснато си повтаряше, че се е излъгала в Бен. Че той не е човекът, за когото го е смятала. Не изпитваше към нея онова, което тя към него. Понеже си беше тръгнал ей така — без никакво обяснение, и понеже в очите му внезапно се беше появила студенината, която наистина я изплаши.

Само че това с нищо не променяше факта, че ужасно страдаше. Не го искаше, но усещаше липсата му. На моменти толкова силно, та ѝ се струваше, че не може да издържи без него и минута повече. Затова и избягваше „Трите корони“, където бе отседнал заедно с другите американци, и сърцето ѝ щеше да се пръсне всеки път, щом на вратата се почукаше. Понеже си нямаше капка доверие, станеше ли въпрос за него.

Тили, която, изглежда, усети, че на Кейт не ѝ се говори, не настоя, а само я погали по ръката.

— Ако това ще те утеши, миличка, твоят Бен не е много по-добре от теб.

— Той не е моят Бен — подчерта Кейт и нещо сякаш я прободеше, щом спомена името му. Разумът ѝ беше възприел истината, ала сърцето беше малко по-бавно.

Тили я погледна с големите си сини очи, с които виждаше в душата на Кейт по-дълбоко, отколкото повечето хора.

— Както и да е... ако ме питаш, и той не е добре. Но така му се пада след цялата каша, която забърка тук.

— Какво... какво прави? — поинтересува се Кейт пряко желанието си. Любопитството ѝ надделя.

Тили като че ли само чакаше този въпрос и съзаклятнически се наведе напред.

— Много пътува, а когато е тук, през повечето време стои в стаята си. Долу го виждам рядко и ако слезе, винаги сяда в най-далечния ъгъл и се визира пред себе си. Или разговаря с двамата, които кажи-речи не се отделят от него. Пък тази Сиена Уокър май е само негова служителка, секретарка или нещо от сорта. Мисля, че няма нищо с нея.

Кейт усети как лекичко въздъхна с облекчение. Значи хубавата блондинка не му беше приятелка? Въпреки че думите на Тили не бяха непременно обнадеждаващи. В края на краищата не беше изключено да има връзка и със секретарката си. Кое то вече не е твоя работа,

предупреди се сама и пак се заслуша в Тили, която тъкмо коментираше приятеля на Бен Питър Адамс.

— Тоя тип е абсолютно невъзможен. Нелюбезен е най-мекият епитет, който мога да употребя за него. Непрекъснато се заяжда с мен, да не ти казвам в какво състояние е стаята му. Ужас и половина!

Бузите ѝ бяха зачервени, толкова се беше ядосала. После обаче явно се усети, че се е отплеснала от темата, и направи нетърпелив жест.

— Е, във всеки случай направо не можеш да го познаеш. Бен де. Все едно е друг човек, изобщо не се усмихва и се държи крайно дистанцирано, не само към мен. Честно, гледа толкова свирепо, че никой не смее да го заговори. А повечето хора положително изгарят от любопитство да научат доколко са верни всичките тия слухове. — Тили пак се наведе към Кейт и очите ѝ потъмняха: знак, че е угрижена. — Все още не ми се вярва. Наистина ли е син на Ралф?

Кейт сви рамене. През последните дни безброй пъти бе отговаряла така на този въпрос, но Тили не бе случаен човек. Също като нея беше свързана със семейство Камдън и нямаше да разгласи тази информация. Ето защо ѝ разказа каквото знаеше.

— Не е сигурно, но е възможно. Ралф казва, че наистина бил женен за майката на Бен. Обаче само няколко седмици. Запознал се с нея в Блекпул, когато гостувал на приятели. И двамата били едва деветнадесетгодишни и толкова силно влюбени, че спонтанно решили да се оженят. Завел я в Дарингам Хол и на първо време всичко изглеждало добре. По-късно обаче тя внезапно изчезнала и накарала да му предадат, че искала да анулира брака, защото се чувствала твърде млада за семеен живот и вече не била сигурна в чувствата си към него. Той се съгласил и си мислел, че нещата са уредени — без да подозира, че разтрогването очевидно така и не е влязло в сила.

Тили се намръщи.

— Но как се е получило така?

— И аз го попитах. Каза, че по този въпрос семейството изцяло се доверило на Чарлз Брустър и разчитало той да уреди всичко. Но адвокатът явно е допуснал неволна грешка, която години наред успешно е прикривал. Във всеки случай никъде няма доказателство за анулиране на брака.

— Брустър! — Тили изсумтя при спомена за стария семеен адвокат. — Никога не ми е бил симпатичен. А че въпросната Джейн Стърлинг имала дете, Ралф и това ли не е знаел?

— Не — потвърди Кейт. — Нямам ни вест, ни кост от нея. Починала година и нещо преди той да се ожени за Оливия. Иначе при дадените обстоятелства, без да знае, би се оказал двуженец. Само си представи!

Тили отново се намръщи.

— Но нали най-късно във връзка със сватбата с Оливия би трябвало да му направи впечатление, че липсват документите за разтрогване на брака!

Кейт вдигна рамене.

— Ето това е най-странното. Ралф смътно си спомня, че тогава трябвало да представи допълнително някакви документи. Всичко обаче минало гладко и той обявил официално предстоящата си венчавка, а после се оженил за Оливия. Без проблеми. Чудна работа, нали?

— Наистина. — Тили се облегна назад и поклати глава. — И все пак някои неща в тази история не са ми ясни. Например главата ми не побира защо преуспяващ бизнесмен като Бен в един момент ще ламти за английска благородническа титла. Изобщо не ми прилича на човек, който се нуждае от нещо подобно.

— Преуспяващ бизнесмен? — попита Кейт. — Такъв ли е?

Тили кимна.

— Снощи онзи същият Питър Адамс остана на бара, след като Бен се качи в стаята си, и размени някоя и друга приказка с Едгар. Разправи му, че двамата имали в Ню Йорк софтуерна компания, която работела много добре. Тъй че Бен по всяка вероятност няма парични проблеми.

Кейт усети болезнено пробуждане в гърдите, когато за пореден път ѝ стана ясно колко малко знае за мъжа, с когото се беше сближила невероятно много — и който все още не излизаше от ума ѝ.

Но чутото действително все по-малко се връзваше с логиката. Не можеше да си представи, че мотивите на Бен са тщеславие или алчност. Бен, когото познаваше, не бе човек, преследващ титла заради самочувствието си. Или за да извлече печалба от нея. Никога не би го окаществила така, цялото ѝ същество се противеше да го види в тази

светлина. А и дори при амнезия личността не се променяше изцяло, нали? Но тогава защо? Защо спомена за неуредени сметки, щом майка му бе пожелала да прекрати брака? И защо се беше обадил едва сега? Всичко това беше доста странно.

— Рано или късно навярно ще разберем причините — опита се да успокои топката и стана да отнесе съдовете в кухнята. Всъщност имаше още време до ангажимента, но колкото и да обичаше приятелката си, в този момент предпочиташе да приключи разговора и да не отваря повече дума за Бен.

Тили явно разбра намека, понеже ѝ помогна да разтреби и си тръгна.

— Ох, миличка, чисто и просто забрави този тип — заяви на сбогуване и дълго притиска Кейт в прегръдките си.

Лесно е да се каже, помисли си Кейт, когато затвори вратата. Как да забрави Бен, след като всички говореха само за него? Внезапно се почувства безкрайно уморена, завлече се в кухнята да измие съдовете, но тъкмо пусна водата, когато кучетата се разляха и на вратата пак се почука.

Сигурно Тили е забравила нещо, опита се да се успокои по пътя към вратата, обаче не успя да възпре лудешкото препускане на сърцето си. Положително и този път не беше Бен.

Не, не беше той. Нито пък Тили.

Беше русата американка.

25.

— Аз съм Сиена Уокър — представи се тя и на лицето ѝ се изписа усмивка, внушаваща чувство на превъзходство. — Запознахме се преди няколко дни. Може ли да вляза?

Кейт бе твърде стъписана, за да отклони молбата. Затова отпрати с жест кучетата и направи крачка встрани. Чак когато другата жена мина покрай нея, забеляза черния плик за дрехи в ръката ѝ.

— Смокингът — рече полугласно и нещо сякаш я прободде, щом осъзна, че Бен няма да върне смокинга лично, а го е изпратил по асистентката си.

— Да, точно така. — Все още с усмивка на уста, Сиена Уокър се взираше изпитателно в Кейт. Преценяващо. — Мисля, че трябва да го върнете.

Подаде ѝ плика. Кейт го пое с едва промърморено „благодаря“ и адски се вбеси на себе си. Защо беше пуснала Сиена Уокър да влезе? И бездруго се чувстваше зле, а присъствието на тази елегантна нюйоркчанка, която тъй болезнено категорично беше част от същинския живот на Бен, изобщо не ѝ се отразяваше добре — още повече че тя самата бе облечена в нормалните си работни дрехи: тениска и джинси. Супер скучно в сравнение с изискания гащеризон, който американката беше комбинирала толкова умело с къс блейзър и златни аксесоари, че с лекота бе постигнала синхрон между делово и лежерно лятно облекло. Кейт се почувства като просякиня и мисълта, че в Ню Йорк сигурно има купища жени като Сиена Уокър, ѝ поддейства потискащо. Дори Бен да нямаше връзка с асистентката си — защо му беше при такъв избор да се спре точно на ветеринарна лекарка от английската провинция?

Трябваше да взема смокинга и да я отпратя, рече си Кейт и се загледа унило в Сиена Уокър, която се озърташе. Значи затова държеше да влезе — искаше да добие представа как живее Кейт. Видяното обаче май не я впечатли кой знае колко.

— Направо невероятно — каза и леко поклати глава. — И Бен е живял тук през последните седмици?

Кейт не беше сигурна дали забележката беше обидна, или Сиена Уокър действително не можеше да си представи как се живее в такава обстановка. Може би беше по малко и от двете, затова тя стисна зъби и се насили да се усмихне. Американката в никакъв случай не биваше да разбере колко е засегнала Кейт с думите си.

— Предполагам, че е свикнал на по-добри условия — изрече сдържано и колкото се може по-равнодушно.

Сиена кимна.

— Притежава апартамент до Сентрал парк — поясни и в мазната ѝ усмивка се долови известно снизхождение.

С една дума: никакви парични проблеми, рече си Кейт и усети как сърцето ѝ натежа. Представата, която имаше за Бен, се изместваше все повече по посока на преуспяващ американски бизнесмен и разширяваше пропастта помежду им.

— Е, остана жив и здрав — каза, внезапно ядосана на жената, която очевидно бе дошла само за да ѝ внуши, че води мизерен живот. Усмихна се сладко-сладко и повдигна вежди. — Но мога да го разбера. Тук, естествено, нямаше обслужващ персонал, който да урежда всичко и да му спестява досадните задължения. Със сигурност му е струвало усилия да свикне с мисълта, че трябва да върши едно друго сам.

Очите на Сиена Уокър вече мятаха искри, усмивката ѝ видимо се смрази.

— Бен ръководи фирма, госпожице Хъкли. Трябва да се концентрира върху важните неща, а аз му създавам душевен комфорт.

Съдейки по изражението ѝ, Кейт определено не спадаше към тези важни неща. Вероятно по-скоро бе категоризирана като „нарушителка на спокойствието“.

— Фирмата има нужда от него и отсъствието му ѝ се отразява зле — добави с осъдителен тон американката, сякаш Кейт бе виновна за всичко.

— Аз не го задържам — увери я Кейт, само че Сиена Уокър, изглежда, не ѝ повярва, тъй като за миг-два самоуверената ѝ фасада се пропука и в очите ѝ се прочете безпомощност. Сякаш просто не можеше да прецени какво свързва Кейт с Бен и това я вбесяваше.

— А, да, апропо: обслужващ персонал — каза сега вече с ледена нотка в гласа. — Добре ще е да съставите списък на разходите си за Бен и ние ще ви възстановим незабавно сумата.

Думата „ние“ силно подразни Кейт. Подразни я и фактът, че Бен бе изпратил тази жена. Нима изведнъж бе станала за него толкова маловажна, за да застане лице в лице с нея? Или с това целеше съзнателно да я нарани? Скръсти ръце пред гърдите си.

— Много мило от ваша страна, но предайте на господин Стърлинг, че не ми дължи нищо.

В никакъв случай нямаше да приеме пари от него, защото след всичко, което се беше случило между тях, под това предложение прозираше нещо, което не ѝ харесваше. Все едно щяха да ѝ платят за извършени услуги.

Сиена Уокър сви рамене.

— Добре, както решите — каза и с нищо не издаде как приема отказа на Кейт. Явно и тя не проявяваше интерес към продължаване на диалога, понеже само кимна бегло. — Желая ви приятен ден.

С невероятно елегантни крачки отиде до входната врата и я дръпна след себе си, без да се обърне.

Чак сега Кейт забеляза, че пътната чанта с дрехите, които бе купила за Бен, все още е до вратата. Беше забравила да я даде на Сиена Уокър, но нямаше никакво намерение да я гони. Разговорът определено бе продължил достатъчно дълго.

Изтощена се отпусна на единия диван и се вторачи в празното пространство, опитвайки се да смели изпълнението на американката.

Чернобрадко, който беше легнал на килима пред дивана, стана, сложи издължената си муцуна върху коляното на Кейт и я погледна със здравото си око, сякаш усещаше, че ѝ е нужна утеха.

— Ах, Черньо! — Кейт преглътна и зарови ръце в дългата козина на колито. — А сега на целия ужас трябва да отида и в Дарингам Хол, защото Ралф иска да говори с мен.

С най-голямо удоволствие би отказала срещата, защото бе почти сигурна, че пак ще стане въпрос за Бен и защото просто не знаеше докъде ще ѝ стигнат силите. Само че Ралф звучеше много сериозно и настойчиво, когато одева ѝ се обади в кабинета и я помоли за този разговор. Просто нямаше как да го отреже.

С натезало сърце се надигна, поотмести Чернобрадко и стана да вземе набързо душ и да се преоблече.

Все още имаше време, но веднага щом се приготви, седна в ландроувъра си и потегли към Дарингам Хол. Когато беше сама, не спираше да си блъска главата, така че по-добре беше да се отбие още веднъж набързо в обора.

Когато стигна до стопанските сгради обаче, промени решението си и извървя пеша няколко крачки през парка до замъка и отиде направо в кухнята. По това време сигурно щеше да завари там Меган и тъй като приветливата готвачка най-често беше осведомена какво става в семейството, Кейт щеше за нула време да получи най-прясната информация. А може би готвачката имаше и идея защо Ралф иска да говори с нея.

Меган наистина беше там, но не сама — Джеймс беше седнал на масата за хранене и пиеше чай. Освен това едната от двете нови кухненски помощнички, назначени от Клер — май че се казваше Алис — режеше зеленчуци за вечерята под зоркото око на Меган.

В Дарингам Хол имаше общо двадесетина служители, които отговаряха за замъка и градината — а в цялото имение, особено по време на реколтата, работеха много повече. Меган вече приближаваше шестдесетте и — заедно с Къркби — беше от най-старите кадри, затова никой не можеше да си представи кухнята без нея.

— О, момичето ми, толкова се радвам! — възкликна с широка усмивка ниската закръглена жена и стисна Кейт в прегръдките си.

Наред с Тили, Меган също беше важен извор на утеха за малката Кейт — понеже в голямото ѝ сърце имаше място и за нея, и за другите деца в дома на Камдън. Беше с черна коса и тъмни очи, които почти изчезваха, щом озареше някого с усмивката си, а това бе кажи-речи обичайното ѝ състояние. Ведрото настроение, което не успяваха да помрачат даже капризите на лейди Илайза, беше заразително, а тъй като беше и фантастична готвачка, всички от семейството високо я ценяха във всяко отношение.

— Седни де — нареди на Кейт. — Искаш ли чаша чай?

Кейт кимна и се настани на стола до бащата на Айви.

Джеймс замислено бъркаше чая в полупразната си чаша, чийто вкус очевидно бе подобрил — съдейки по бутилката уиски на масата.

— Всичко наред ли е? — запита предпазливо Кейт.

Джеймс вдигна глава и за миг я погледна с празни очи.

След това ѝ се усмихна бегло.

— Не, не съвсем — отвърна и потърка челото си. — Тази история с Бен Стърлинг обременява всички ни. Пък и инцидентът с каменната фигура ме притеснява.

Кейт се вгледа изпитателно в него.

— Какво за инцидента?

Той въздъхна.

— Още веднъж проверихме обстойно всичко и не можахме да установим как се е откъртила фигурата. Другите четири са закрепени от стабилно по-стабилно. Направо не знам как е станало, а мисълта, че не е изключено инцидентът да се повтори без предупредителни признаци, не ми дава мира. — Джеймс въздъхна повторно. — Може би трябва да затворим временно достъпа до терасата. Чисто и просто е твърде опасно. Представи си, че Дейвид не беше изтласкал встрани Бен...

Остави изречението недовършено, а Кейт изтръпна от ужас, като си спомни с каква сила се бе сгромолясал на терасата тежкият каменен къс.

— Де да го беше цапардосал по главата тоя Стърлинг! — намеси се Меган, докато слагаше чаша чай пред Кейт, а очите ѝ проблеснаха гневно. — Тогава нямаше да имаме никакви ядове.

— Меган!

Ужасена не на шега, Кейт се вторачи в готвачката.

— Ами тъй де! — оправда се тя и скръсти ръце пред гърдите си. — Той няма какво да търси тук. Без него си бяхме по-добре!

Кейт беше сигурна, че Меган не говори сериозно. Тя не можеше и муха да убие, но каквото ѝ беше на сърцето, това и на устата, а фактът, че е вбесена на Бен, показваше колко изнервена е ситуацията в замъка.

— Има ли нещо ново? — поинтересува се тя.

— Ох, не питай. Пълен хаос. — Джеймс въздъхна тежко.

— Междувременно се установи, че бракът между Ралф и майката на Бен действително не е бил анулиран. Така че Бен е негов законен син и като първороден наследник може да претендира за титлата баронет. В момента Тимъти се опитва да изясни как биха стояли нещата, ако Ралф не е биологичният му баща. Ако обаче е,

нямаме никакъв шанс. Тогава Дейвид при всички положения ще загуби титлата, за съжаление законът е категоричен.

Кейт преглътна.

— А какво ще стане с имението? И за него ли може да претендира?

Джеймс поклати глава.

— Право на наследяване ще получи единствено ако е роден син на Ралф, но не и автоматично. Ралф може да промени това със завещание и изрично да го лиши от наследство. Точно там обаче е проблемът. Ралф е направо съсипан. Явно смята, че дължи нещо на Бен, при положение че действително му е син. Двамата с Тимъти вече се скараха люто, понеже според Тимъти в никакъв случай не бива да правим отстъпки, докато не разберем намеренията на Бен.

Той повдигна вежди и за миг пролича разочарованието му, задето толкова бе сгрешил в преценката си за Бен.

Кейт преглътна, тъй като все още не проумяваше цялата ситуация.

— Но какво толкова сте му причинили?

— Не зная — рече уморено Джеймс и погледна часовника си. — Е, работата ме зове. Меган, много ти благодаря за чая.

Стана и още веднъж се усмихна на Кейт, но не тъй непринудено както обикновено. След това си тръгна — което я подсети, че има уговорка с неговия шурей. Набързо пресуши чашата си и я вдигна от масата заедно с чашата на Джеймс.

— И аз трябва да вървя. Ралф ме помоли да поговорим — поясни на Меган.

Изражението на готвачката омекна.

— Горкичкият — рече. — Мисля, че е много объркан от цялата история. Вдъхни му малко кураж, чуваш ли?

Кейт кимна и се сбогува, сетне със свито сърце се запъти към библиотеката, където трябваше да се срещне с Ралф.

Чувстваше се виновна, макар да беше наясно, че не би могла да предвиди всичко това. И все пак тя беше човекът, който бе довел Бен в имението и му бе дал възможност да се запознае със семейство Камдън. Може би неволно беше подпомогнала с нещо плана му да навреди на семейството. Защото му се беше доверила, въпреки че не го познаваше. Защото бе проявила чувства към него, без да се замисли

нито за миг, че той може да представлява заплаха за нейния свят. Нечувана наивност, която щеше да струва скъпо, най-вече на нея. Тъй като ако случаят приключеше неблагоприятно за Камдън, а нещата очевидно вървяха натам, Кейт изобщо не беше сигурна дали ще съумее да си прости.

С наведена глава прекоси просторното фоайе и сви в коридора, водещ към северното крило. Беше потънала толкова дълбоко в мисли, че забеляза човека срещу себе си миг преди да се сблъска с него.

— О, съжалявам — промълви уплашено. — Аз...

Не продължи, понеже в секундата, в която вдигна глава и плъзна поглед по широкия гръден кош на отсрещния, си даде сметка, че пред нея стои Бен.

26.

Кейт забрави да диша. Ненадейната среща с Бен беше шок и за момент ѝ отне способността да мисли. Просто се втренчи в него, поглъщайки с поглед всеки детайл. Тъмнорусата коса, поразрошена, все едно бе прокарал небрежно пръсти през нея, както правеше понякога, щом се ядосаше или развълнуваше. Лицето, по-бледо от обикновено, и сивите очи, впити в нейните. В тях припламна нещо, ала още преди Кейт да го изтълкува, в погледа му се върна предишната суровост. И недоверчивост.

— Здравей, Кейт — каза и дълбокият му глас пробуди у нея спомени, които би предпочела да забрави. Само че това навярно щеше да стане чак когато някой я треснеше по главата с цепеница.

— Какво правиш тук? — попита тя и отстъпи крачка назад, защото едва сега осъзна, че ги делят само няколко сантиметра. Изтръпна цялата, но се помъчи да не се издаде, че близостта му я извади напълно от равновесие.

На устните му заигра лека усмивка, обаче студена и безлична, сякаш умишлено бе прогонил от нея всяко чувство.

— Проведох интересен разговор с Ралф и Тимъти Камдън — отвърна. — Но предполагам, че знаеш.

Кейт преглътна. Идваше ѝ да се отдръпне още малко, защото присъствието му я смущаваше твърде силно, дори от това разстояние. Ала не искаше да се покаже уязвима.

— Не, не зная — отговори разпалено, понеже в гърдите ѝ изведнъж се надигна неимоверно силен гняв. — Абсолютно нищо не зная, Бен. Зная само, че ти внезапно се промени и явно мразиш всички ни... по неизвестни за мен причини.

Погледите им отново се срещнаха и Кейт напразно подири в очите му някакъв знак, за да го свърже с мъжа, с когото бе толкова близка допреди броени дни. На лицето му обаче бе изписана единствено враждебност.

— А искаш ли да разбереш, Кейт? Искаш ли да чуеш как Ралф Камдън първо подкупил майка ми, пък после я заплашил, за да изчезне от живота му? Че я карали да абортира, защото очакваното дете не било достойно за наследник на фамилията им? Би ли повярвала?

С всяка дума се приближаваше малко по малко към Кейт, така че в един момент се озова досами нея, но тя устоя на яростния му поглед.

Не, рече си. Ралф бе един от най-благите хора, които познаваше. Човек, който никога не повишаваше тон и бе всичко друго, но не и заплаха за когото и да било. Никога не би постъпил толкова жестоко.

— Вероятно е станало недоразумение. Положително има някакво...

— Обяснение ли? — пресече я Бен и отново изправи рамене, отстъпи крачка назад. Кейт не беше сигурна, но сякаш прочете в лицето му разочарование. — О, да, естествено, че има. — Гласът му преливаше от сарказъм. — В което майка ми е лошата, а семейство Камдън са невинни и в пълно неведение. Току-що изслушах тази версия.

— Бен...

Усети болката, притаена зад думите му, и прояви готовност да го разбере, той обаче поклати глава.

— Стига — каза и направи жест на раздражение. — Не ми се слуша колко прекрасни хора са семейство Камдън и как никога не биха направили подобно нещо. Това се канеше да ми кажеш, нали? — Усмихна се, когато тя замълча, но погледът му остана суров. — Няма да промениш мнението ми. Понеже зная какво се е случило. Тези хора си гледат само интереса. Но след като постъпя с тях по същия начин, поне ще разберат какво са причинили на майка ми.

Подмина я, обаче се спря и се обърна към нея.

— Между другото много държа да приключим колкото се може по-бързо с това.

Кейт сбърчи чело озадачена, защото не беше сигурна за какво говори той.

— Ако имаш предвид смокинга, твоята... — спря и си рече „да, каква всъщност“ — ... мис Уокър вече ми го донесе.

— Аха.

Изглеждаше изненадан, сякаш информацията бе нова за него. Но явно се учуди не само на думите й. Занимаваше го и нещо друго,

понеже очите му станаха на цепки и се възряха в нея с новосъбуден интерес.

— Значи наистина не са ти казали още нищо?

— Какво? — Мозъкът на Кейт съвсем изключи, а Бен не беше склонен да я просветли, явно бързаше да се махне от нея.

— Е, ще го научиш. Ако уговорката остане в сила, знаеш къде да ме намериш. Както споменах: колкото по-скоро, толкова по-добре.

С тези думи се обърна и се скри зад ъгъла, без да се сбогува.

Тотално объркана, Кейт го изпрати с поглед. Нямаше абсолютно никаква представа за какво приказваше Бен, но щеше да разбере единствено ако поговореше с Ралф и Тимъти, затова с колебливи крачки се запъти към библиотеката, която бе в самото дъно на анфиладата.

Още отдалече видя, че вратата е отворена, а щом се приближи, чу възбудените гласове на двамата братя.

— Това няма да го допусна! — Изрече го Тимъти и думите прозвучаха гневно. — Той ще го използва като коз, повярвай ми. И тогава неминуемо ще възникнат опасения...

Млъкна в мига, в който Кейт влезе в стаята, и Ралф по това забеляза присъствието ѝ.

— Кейт! — възкликна той и стана от кожата честърфийлдски диван, който заедно с група от кресла в същия стил бе разположен в центъра на библиотеката. — Радвам се, че дойде!

Тимъти явно беше на друго мнение, тъй като просто ѝ кимна от мястото си до прозореца, докато Ралф я покани да седне в едно от креслата.

— Нуждая се от помощта ти — заговори той, а след като се възря по-внимателно, Кейт установи, че Меган е права. Ралф беше видимо съсипан, но изглеждаше по-различно от очакванията ѝ. Беше блед, обаче очите му блестяха трескаво и излъчваха съвършено непозната решителност. — Искам да се подложа на тест за бащинство.

Тимъти изстена.

— Ралф, моля те!

— Длъжен съм да разбера дали Бенедикт Стърлинг ми е роден син — настоя Ралф, впил очи в брат си, не в Кейт.

— А после? — сопна му се Тимъти. — Ще заместиш Дейвид с него, така ли?

— Не, разбира се, че не! — Ралф скочи от дивана. — Изобщо не става въпрос за това. Никога не бих отнел нищо на Дейвид. Но не мога с лека ръка да игнорирам вероятността да имам и друг син, за когото не съм знаел през всичките тези години. Ако е така, той при всички положения ще наследи титлата ми. — С тези думи се вгледа в брат си. — Кое е грешка, Тимъти? Сам каза, че той не може да претендира за нищо друго, тоест собствеността ни ще остане неприкосновена.

— Не подценявай този тип — заяви предупредително Тимъти. — Стърлинг не търси изгубения си отдавна баща. Има мисия и е сериозен противник. С този тест ще му направиш услуга, нима не схващаш? А разбере ли, че имаш угризения спрямо него... — И поклати глава. — Ей богу, не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че резултатът от теста ще бъде отрицателен.

— Не мисля — каза Ралф толкова убедено, че брат му го изгледа с изненада. — Елате да ви покажа нещо.

Излезе от библиотеката, а Кейт и Тимъти го последваха до голямото фоайе и оттам до горния етаж. Ралф ги заведе в дъното на източното крило, рядко използвано от семейството. В едно от помещенията с голяма, богато украсена камина се спря и посочи стара картина, окачена на стената — мъж с горда стойка и меч в ръка, възседнал кон и...

— Боже мой — промълви Кейт, когато видя, че мъжът на картината, по всяка вероятност един от предците на семейството, изумително прилича на Бен.

Неволно плъзна поглед по месинговата плочка върху позлатената рамка. На плочката бяха гравирани името Едуард Джеймс Камдън и годината — 1852. Тимъти също се взираше безмълвно в картината.

— Когато го срещнах за пръв път, Бен ми се стори някак познат — поясни Ралф. — Но реших, че си въобразявам. Едва след като чух твърдението му, че ми е син, се сетих за тази картина. — И погледна Тимъти. — Не може да е случайно, нали?

Кейт беше като ударена в главата. Ами да, Бен се стори смътно познат и на нея — тогава, в съдбоносната бурна нощ! В цялата суматоха не се сети повторно за това и го забрави. Но и тя сигурно беше виждала някога тази картина и несъзнателно бе направила връзката.

Тимъти изкара въздуха от дробовете си.

— В такъв случай постъпи както намериш за добре — каза с изненадващо сдържан, а не войнствен както допреди малко тон. — Но продължавам да твърдя, че ще сгрешаш.

Кимна на Кейт, обърна се и си тръгна. Стъпките му кънтяха, докато вървеше през високите помещения.

— Ти поне разбираш ли ме? — попита Ралф и направи безпомощен жест. Очевидно не беше на себе си от вълнение. — Проявих нехайство, че не се заинтересувах от съдбата на Джейн, обаче бях разочарован и наскърбен. Дойде ми като гръм от ясно небе, че вече не иска да ме види и чуе. Тогава бях незрял, твърде млад, за да забелязвам нещо друго, освен себе си и проблемите си. А по-късно, в един момент просто зачеркнах всичко. Но това не е извинение. Ако знаех, че имам син, естествено щях... — Поколеба се за миг. — Щях да се погрижа за него.

Кейт преглътна, защото ѝ беше трудно да повтори обвиненията на Бен. Вярваше на Ралф, виждаше колко е отчаян заради цялата ситуация. Ала някъде в тази история зееше голяма празнина.

— Одеве срещнах Бен, беше адски ядосан. Твърди, че си заплашвал майка му и накрая си я изхвърлил на улицата бременна.

— Зная, каза го и на мен. — Ралф въздъхна. — Но всичко беше, както ти го описах. Джейн си тръгна. По свое желание, не по мое, а че очаква дете, не знаех... заклевам се.

Вдигна глава и тъжно се загледа в портрета на мъжа, който така поразително приличаше на Бен.

— Тимъти е прав, може би ще допусна голяма грешка. Но просто трябва да съм сигурен. — Отново се обърна към Кейт. — Съгласна ли си да се заемеш с тази работа?

— Аз? — Покрай портрета и значението му съвсем беше забравила, че Ралф я е извикал заради теста. Само че той явно бъркаше нещо. — Аз съм ветеринарен лекар — припомни му.

— Зная — усмихна се едва доловимо Ралф. — Но се нуждая от теб не заради познанията ти по медицина, а като посредник. Предложих на Бен да направим един от експресните тестове, които се купуват от аптеката. Смятат ги за много надеждни, а резултата ще получим само след няколко дни. Той обаче е много недоверчив и не бих искал да си помисли, че съм манипулирал нещо. Затова ще трябва

ти да вземеш проба за теста — така да се каже, като неутрална контролна инстанция.

Кейт усети стягане в гърлото и понечи да възрази, че Бен сто на сто няма да я одобри като такава. Но след миг схвана какво е имал предвид с думите, че иска да приключи колкото се може по-бързо.

— И той се съгласи?

— Веднага — потвърди Ралф. В погледа му сега се прокрадна надежда. Молба. — Кейт, работата е доста деликатна и не искам да попадне в чужди ръце. На тебе ти вярвам, а явно и Бен. Така че ще се заемеш ли?

Кейт мълча в продължение на дълъг миг, макар всъщност да знаеше, че няма никакъв избор. Не можеше да отхвърли молбата на Ралф, пък и всичко беше дори някак логично, понеже от самото начало бе въввлечена в тази история — още от момента, в който беше цапардосала Бен с цепеница по главата. А тъй като и бездруго се намираше между чука и наковалнята, можеше да използва случая и да поразплете загадката.

— Ще се погрижа за това — обеща на Ралф и усети как ѝ прималя при мисълта за бъдещата среща с Бен и онова, което щеше да последва.

27.

— Дейвид, седни де! Чаят ти ще изстине.

Оливия се беше отпуснала в едно от креслата на Синия салон и го гледаше настойчиво. Той обаче остана прав до прозореца, наблюдавайки как майка му държи чашата.

Беше повдигнала лакти, поставила чашата върху дланта си, а с другата ръка бе хванала дръжката. Всичко изглеждаше някак превзето, също като усмивката ѝ. Той неволно се развесели, щом си даде сметка, че Оливия копира едно към едно позата на лейди Илайза, която бе седнала на дивана — може би като се изключеше, че изражението на старата дама беше на километри от усмивка. Но иначе Оливия буквално повтаряше свързаните със следобедния чай жестове на свекърва си, на която неизменно се стремеше да подражава.

Дейвид знаеше, че това всъщност е признак на неувереност. Порано не му беше правило впечатление, но откакто бе пораснал, забелязваше, че майка му има проблеми. Търсеше нещо, което не можеше да намери в живота си — признание, уважение, Дейвид не беше съвсем сигурен какво точно, само предполагаше кои са причините, защото тя никога не разговаряше с него за това. И очевидно вярваше, че трябва да играе роля, за да получи желаното: ролята на дама от висшето общество. Само че все по-трудно успяваше да поддържа фасадата, може би и защото в действителност не бе такава. А фактът, че изобщо се опитва, внезапно го ядоса.

Защо просто не можеше да бъде самата себе си — Оливия Камдън, по баща Брунсуик, дъщеря на богат предприемач от Норич, която се беше влюбила до полуда в следващия баронет на Дарингам Хол, беше се омъжила за него и му беше родила син.

Дали беше така? Или романтичната история май не беше истина? Щом пак възникнаха съмненията, които го преследваха вече дни наред, отново се обади познатото къркорене в корема. Понечи да ги изтласка от съзнанието си, както бе правил в началото, но те се инатяха, не позволяваха да ги игнорира.

— Дейвид?

Сър Рупърт, който бе на канапето до жена си, също се обърна към него. Посочи свободното кресло и този път Дейвид седна, макар и неохотно. Днес нямаше абсолютно никакво желание за общи приказки и като че ли не беше единственият. Тъй като и останалите не бяха кой знае колко словоохотливи, особено лейди Илайза. При нея обаче това беше тактика, начин да накаже с презрение Оливия, която отчаяно се мъчеше да поддържа разговора.

— Срещнах Луис Бартън във Фейкънхам — разказваше в момента. — Винаги ме поздравява толкова любезно, човек направо би помислил, че между семействата ни няма никакви разправии! А Тимъти сподели, че пак е пуснал жалба срещу нас. — Засмя се, обаче прозвуча изкуствено. — Аз, разбира се, не му обърнах внимание. Искам да кажа, какво си въобразява той? Че ще се поддам на опитите му да флиртува с мен?

Смехът ѝ секна, а погледът се плъзна към лицето на лейди Илайза, навярно в очакване на реакция: усмивка, какъвто и да било знак, че старата дама ѝ е простила. Но лейди Илайза само отпи от чая си и студеното, отблъскващо изражение в очите ѝ не се промени.

От вечерта на бала Оливия беше в немилост, защото бе дръзнала да провали празненството с изпълнението си. И макар историята с Бенедикт Стърлинг отдавна да заемаше повече място в разговорите им, лейди Илайза беше непреклонна.

Както и аз, рече си Дейвид и усети, че къркоренето в корема му се превърна в болезнен гняв. Оливия му беше майка, но вече не я разбираше. Не ѝ вярваше...

— Наистина стой настрана от него. В момента си имаме достатъчно неприятности — отговори ѝ сър Рупърт, защото никой друг не го направи, и в гласа му се долови упрек.

За миг-два се чуваше само тиктакането на часовника върху камината, докато помежду им се разстилаше тягостно мълчание. Или поне Дейвид го възприемаше като тягостно.

Той погледна сър Рупърт, който отвърна на погледа му, и се запита дали и дядо му още премисляше репликата на Оливия на терасата. Дали под усмивката му, която обикновено беше топла и приветлива, не прозираше и някаква несигурност? Дали сега не наблюдаваше своя внук с други очи?

Дейвид стисна зъби. Достатъчно мъчителна беше мисълта, че е много вероятно да не стане баронет на Дарингам Хол след дядо си и баща си. А съмнението, което бе посяла у него собствената му майка, направо го съсипваше.

— Защо го каза? — Всъщност нямаше намерение да го изрече гласно, но просто не можа да сдържи въпроса и прониза Оливия с гневен поглед. — Защо заяви, че не съм син на татко? Какво означава това?

На лицето ѝ се изписа обида, ала и нещо като паника. Погледът ѝ повторно се плъзна към лицето на лейди Илайза, после към сър Рупърт, които явно също чакаха отговор.

— Аз... нали вече обясних. Бях пияна и ядосана на баща ти. — Оливия остави чашата с треперещи пръсти. — Беше непростимо от моя страна, наистина съжалявам. Повярвай ми!

Точно там е проблемът, рече си Дейвид. Че вече не знаеше на какво да вярва. Нервно скочи от мястото си и се върна до прозореца, загледа се навън — докато в един момент усети на рамото си нечия ръка. Ръката на дядо си, който се бе приближил до него.

— Всички не сме на себе си заради този Стърлинг — каза сър Рупърт и съвсем лекичко побутна внука си, сякаш за да го извади от летаргията. Сетне усили натиска на ръката си, а на лицето му изгря окуражителна усмивка. — Но няма да се дадем, нали, момчето ми?

Дейвид си пое дълбоко въздух и издиша. Знаеше какво очакват от него: да се стегне, именно сега, в тази трудна ситуация. Ето защо кимна и промълви доста по-тихо, отколкото му се искаше:

— Не, няма.

Сър Рупърт го пусна.

— Добре — рече с въздишка на облекчение, сякаш за него темата беше приключена.

Де да можех да го кажа и за себе си, рече си Дейвид. Предположи, че дядо му пак ще го накара да седне и да пийне още чай, но още преди сър Рупърт да продума, вратата се отвори и Тимъти влезе със сериозна физиономия.

— Извини ме, мамо. Оливия. Дейвид. — Кимна на всички и се обърна към баща си, когото очевидно търсеше. — Татко, може ли да поговорим на четири очи?

— Естествено.

Сър Рупърт явно не се подразни от повода да се измъкне от напрегнатата атмосфера на днешния следобеден чай и последва по-младия си син, като напълно съзнателно пренебрегна осъдителния поглед на жена си, която не одобряваше да прекъсват нейните ритуали.

— Дейвид, ела — каза Оливия, щом двамата мъже излязоха, и му посочи креслото. — Изпий си чая.

Дейвид обаче остана прав. Беше почти сигурен, че въпросът, който Тимъти искаше да обсъди толкова спешно, отново бе свързан с Бенедикт Стърлинг. И че новините, които се канеше да съобщи на Рупърт, не бяха добри, понеже изглеждаше доста угрижен. Какво ли се беше случило пак?

Дейвид се размърда, но не се върна на мястото си, а забърза към вратата.

— Къде отиваш? — попита майка му, уплашена от внезапното му тръгване. Лейди Илайза също беше всичко друго, но не и очарована от факта, че още един от любимците ѝ няма време за нея.

— Дейвид! — възкликна предупредително, това обаче не промени решението му.

— Трябва да свърша още нещо — отвърна той и се постара оправданието му да прозвучи особено убедително. Нямахше вече нерви да разговаря с майка си. Вместо това щеше да се отбие в конюшната. Ако имаше късмет, щеше да завари Анна, по това време обикновено беше там. А ако я нямаше, щеше да я търси, докато я открие.

През последните дни я отбягваше, понеже се чувстваше много зле. Не знаеше дали да разговаря с нея за онова, което бе подхвърлила майка му, или да си замълчи. Впрочем то нямаше и нужда, защото Анна често го разбираше и без думи. Внезапно изпита потребност от присъствието, от близостта ѝ.

— Не сме приключили още с чая. Работата ти положително може да почака! — каза Оливия и в гласа ѝ се долови обида, но и отчаяние. Перспективата да прекара остатъка от времето за следобедния чай само с лейди Илайза явно никак не ѝ се нравеше. Само че този път Дейвид не прояви съчувствие.

— Не, не може — отговори лаконично и дръпна вратата на Синия салон зад гърба си, без да погледне назад.

28.

С напрегнато изражение Кейт огледа трапезната маса. Всичко необходимо за теста беше подготвено и тя всъщност отдавна го знаеше, защото бе проверила буквално сто пъти.

Нервирана на себе си, отиде в кухнята и си наля още една чаша чай. Четвъртата за последния половин час. Но самото действие: да държи чашата в ръце, беше сред нещата, които ѝ помагаша да овладее поне наполовина нервността си.

А всъщност сама не беше наясно какво да очаква от срещата с Бен. Преди два дни, когато се сблъскаха в Дарингам Хол, ясно ѝ заяви, че няма да промени мнението си за семейство Камдън, каквото и да казва тя.

Въпреки това оттогава Кейт непрекъснато умуваше как е възможно версиите на Ралф и Бен да се различават толкова рязко една от друга. И някак още не губеше надежда да намерят начин да избистрят нещата. Тогава може би имаше и шанс Бен да...

Какво? Кейт преглътна, защото всичко ѝ се видя толкова безнадеждно. Нямахше да си върне Бен, с когото бе толкова щастлива. И недоумяваше как нещо в нея все още се надяваше. Бенедикт Стърлинг не се интересуваше от извънсъдебно споразумение със семейството — и не се интересуваше от нея. В душата му внезапно се беше насъбрала толкова омраза, че даже ако съумееше да я преодолее по някакъв начин, със сигурност нямаше да остане тук, а щеше да се върне в Америка и да продължи живота си. Фирмата му се нуждаеше от него, та нали Сиена Уокър ѝ даде недвусмислено да разбере това.

Кейт тръсна глава. Не, Бен, в когото се беше влюбила, го нямаше вече. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да ограничи донякъде вредите, ето защо горещо се надяваше тестът, за който настояваше Ралф, наистина да е правилната крачка.

Само да не реагираше толкова бурно при всяка среща с Бен! Посещението му вероятно нямаше да продължи и пет минути, просто трябваше да му вземе проба от слюнката, която се изискваше при теста

за бащинство. Но като се сетеше как се беше разтреперила при последния им разговор в „Трите корони“, когато с няколко думи му съобщи, че днес ще го очаква за теста... тези пет минути щяха да ѝ се сторят цяла вечност.

Боже господи, я се стегни, рече си предупредително и остави чашата на кухненския плот. Поглед към часовника ѝ каза, че Бен ще дойде след петнадесет минути, а поглед към кухненския прозорец — че трябва да побърза, за да не се намокри. Днес за пръв път от седмици насам небето беше затулено, а не сияйно синьо и гъстите купести облаци бяха толкова сиви, че положително щеше да завали всеки момент.

Тъкмо се запъти към дневната, понеже бе твърде напрегната и не я свърташе на едно място, когато кучетата внезапно се разляха и някой почука на вратата.

Кейт вдиша и издиша дълбоко, защото сърцето ѝ мигом запрепуска лудо, и бързо извървя няколкото крачки до вратата. Когато отвори обаче, видя пред себе си не Бен, а човек, когото изобщо не беше очаквала.

— Нанси?

— Прибери кучетата — настоя вуйна ѝ, въпреки че и четирите вече не лаеха, а и не престъпваха прага.

Кейт ги беше приучила да чакат там, докато им даде знак, когато отваряше вратата на непознати, и те изпълняваха стриктно командата. Затова и не виждаше необходимост да изпълни искането на вуйна си.

— Нищо няма да ти направят — заяви, което не попречи на Нанси да стрелне животните със злобен поглед.

Не се беше променила от последната им среща, и този път беше комбинирала убийствено кичозната си рокля на цветчета с неизменната скучна прическа. Доколкото помнеше, Нанси Адлър нито веднъж не бе променила дължината на косата и подстрижката си, горе-долу същото беше и с останалите неща в живота ѝ. Спадеше към хората, които смятаха, че по принцип постъпват винаги правилно, и не изпитваха потребност да си задават въпроси. Затова пък без колебание и с истинска страст коментираше всичко, което другите променяха в себе си или условията си на кивот, и обикновено нищо не се радваше на одобрението ѝ. Което я превръщаше в една от най-начумерените и неприятни особи, познати на Кейт.

Само че този път тя напразно търсеше укорителната физиономия, която най-често бе изписана върху лицето на вуйна й. Вместо това Нанси се усмихваше — като за нейния поздрав дори щогоде приветливо.

— Може ли да поговорим? — попита и понечи да влезе къщата, но Кейт подпря ръка на рамката и й препречи тя.

— В момента не е удобно — заяви, загърбвайки любезностите, понеже подозираше причината за това изненадващо посещение.

— О! — Нанси бе видимо разочарована и се усмихна още широко. — Тъкмо бях наблизил, та реших, че може би ще имаш време да пийнем по чаша чай. От толкова време не сме се виждали.

Ами да, къде да се видим, помисли си Кейт. Откакто се бе изнесла от дома на Бил и Нанси, ходеше там само за рождения ден на вуйчо си. Разбира се, навестяваше и братовчедките си Саманта и Роуз, докато близначките, две години по-малки от нея, още живееха в къщата. Но междувременно и те се бяха преместили, едната в Лондон, другата в Норич, и тъй като Кейт не бе особено близка с тях, контактът със семейството на вуйчо й за щастие се свеждаше кажи-речи само до инцидентни телефонни разговори с Бил. А че вуйна й най-неочаквано бе проявила желание да пие чай с нея, можеше да означава само едно.

— Искаш да говорим за Бен, нали? — Кейт произнесе на глас подозрението си и лицето на Нанси тутакси се проясни. Изведнъж чаят отпадна като предлог и въпросите започнаха да извираат от устата й, сякаш просто беше чакала ключовата дума.

— Вярно ли е, че ще се пресели в Дарингам Хол и ще поеме ръководството на имението? И наистина ли е симулирал амнезия и се е вмъкнал в къщата ти, за да шпионира семейство Камдън?

— Не. — Кейт беше направо потресена от бързината, с която тези нелепици се бяха разнесли из селото. — Не, естествено, че не.

Това очевидно не беше отговорът, който искаше да чуе Нанси, тъй като не се задоволи с него, а продължи да мели.

— Ами има ли нещо вярно в историята, че Ралф Камдън е двуженец? Наистина ли е бил женен за друга, когато се е родил Дейвид?

— Не, не е бил. — Кейт вдигна ръка, когато вуйна й отвори уста за нов въпрос. — Нанси, извинявай, но може ли да си поприказваме друг път? За съжаление моментът е крайно неподходящ.

В никакъв случай не искаше Бен и Нанси да се засекат — това щеше да подклади още повече клюките. Пък и нямаше желание да обсъжда всичко точно с Нанси, която евентуално бе поукрасила слуховете със змийския си език. И с най-голямо удоволствие би продължила да го прави, дори Кейт да разсееше заблудите, така че нямаше полза от разговор с нея.

Нанси явно се обиди, задето я отрязва. И, изглежда, не беше склонна да се оттегли така бързо от полесражението.

— Одумват и теб, Кейт — рече и на лицето ѝ се върна познатата враждебна усмивка. — Казват, че си имала нещо с този Стърлинг и че разбил сърцето ти, защото онази Сиена Уокър сега пак топлела леглото му.

Кейт се помъчи да не ѝ проличи колко я засегна тази реплика, но доволният блясък в очите на Нанси издаде, че не е успяла напълно.

Защо вуйна ѝ я мразеше толкова и все гледаше да я жегне — така и не беше разбрала отговора на този въпрос, обаче от думите в гърдите ѝ и сега се надигна познатото горчиво чувство. Беше я съпровождало през половината ѝ детство и вероятно щеше да я смаже, ако ги нямаше Тили и семейство Камдън, които ѝ бяха внушили, че заслужава обич. Надеждата, че един прекрасен ден и вуйна ѝ ще види това, беше напразна и Кейт го знаеше. Ето защо не реагира на жлъчната забележка на Нанси, макар да се запита дали твърденията за Сиена и Бен са истина.

— Както вече казах: в момента наистина е крайно неудобно. — Кейт се усмихна престорено и измърмори: — Поздрави Бил от мен. — Сетне затвори вратата и силно разстроена от думите на вуйна си, се облегна на нея.

Само че Нанси не беше приключила.

— Не биваше да го прибираш в дома си, Кейт — провикна се от прага и гласът ѝ прозвуча ядосано. — Знаеш ли, че някои хора те упрекват? Нали си наясно колко важно е имението за цялата ни област. Ако изпадне в затруднения, това ще застраши сума ти работни места, а този Стърлинг като нищо ще я оплеска. Мислех, че харесваш семейство Камдън, пък сега им причиняваш това! Пускаш в къщата си мъжа, който им създава толкова ядове, и даже спиш с него! — И изсумтя неодобрително. — Засрами се!

Кейт изчака да заглъхне хрущенето от стъпките на Нанси по чакъла на двора и едва тогава се отдели от вратата и се върна в кухнята. С чаената чаша в ръка се замисли за думите на вуйна си.

Нанси положително беше преувеличила и изкривила чуждите приказки, но Кейт отлично си представяше, че хората са озадачени от ролята ѝ в този случай. Освен това очевидно не беше толкова лесно да ги заблудиш, тъй като всички в селото май бяха наясно, че взаимоотношенията ѝ с Бен надхвърлят чистото гостоприемство.

А нима не беше вярно? Тя действително бе сломена от мисълта, че съвестта ѝ не позволяваше да има чувства към него, защото той застрашаваше важни за нея хора. Че Бен я принуждаваше да вземе решение...

Вдигна чаша да отпие от чая, но вместо това я разля върху блузата си, понеже кучетата отново залаяха.

Стресната, Кейт отдръпна чашата максимално далеч от себе си, за да избегне капките, които се стичаха по ръба ѝ. Но белята беше вече сторена — и този път тропацият на вратата определено беше Бен, защото лаят се примеси с радостно скимтене и кучетата размахаха опашки. Нямаше и капка съмнение, че четириногите ще реагират на Бен по-различно, отколкото на другите ѝ посетители. Никой, освен него, не бе живял толкова дълго в дома ѝ, затова явно все още го смятаха за член на семейството — и го поздравяваха като такъв.

Почука се още веднъж и Кейт трескаво заобмисля какво да прави. В никакъв случай не искаше да се покаже пред Бен в този си вид, но нямаше време да се преоблече. Така че се реши на компромис и само откряхна вратата.

— Влизай. Аз... ей сега се връщам — извика и докато Бен отвори нацяло вратата, спринтира по коридора и се шмугна в спалнята си, заключи се.

— Кейт? — Гласът на Бен прозвуча озадачено, но отдалече, явно бе останал в дневната.

— Момент — извика тя и смъкна блузата, на която се беше спряла след дълго умуване. Стоеше ѝ добре, но не изглеждаше като подобрена специално за Бен — с една дума: идеалният вариант. Уви, блузата беше напълно съсипана и се налагаше да ѝ намери заместник, и то светкавично.

— О, много важно — промърмори и посегна към семплата бяла тениска, която беше най-отгоре върху купчината фланелки в скрина. В крайна сметка, ако Бен наистина имаше нещо с въпросната Сиена Уокър, не беше нужно да полага старание за външността си.

След бегъл поглед в огледалото, от който не можа да се въздържи въпреки размишленията си, излезе от спалнята и вбесена на самата себе си, на Бен и на цялата тази заплетена ситуация, мина по коридора и се насочи към вратата на дневната. Беше откrehната и Кейт я разтвори със замах, обаче в следващия момент вратата се блъсна в нещо.

— По дяволите!

Когато секунда по-късно влезе в стаята, завари Бен притиснал длан към челото си. Явно беше застанал плътно зад вратата и тя го беше ударила.

— Извини ме! — промълви Кейт и се вторачи в него, защото първо трябваше да свикне с вида му.

Вчера в „Трите корони“ — в костюма, който си беше купил сега или който Сиена Уокър бе докарала от гардероба му в Ню Йорк, ѝ се стори чужд и резервиран: американски бизнесмен, какъвто всъщност си беше и какъвто тя не го познаваше. Днес обаче не беше облечен толкова официално; е, носеше сако, но в комбинация с тъмна тениска и джинси, и така изглеждаше небрежно-елегантен и много по-близък. Дори опасно близък, още повече че намръщената гримаса, която допреди малко бе изписана на лицето му, отстъпи пред иронична усмивка.

— Кейт Хъкли, ти май действително си взела на мушка главата ми — рече, докато търкаше челото си.

Кейт преглътна, защото всичко беше тръгнало някак си наопаки. Често си представяше как ще протече срещата ѝ с Бен, но в представите ѝ определено не присъстваха Нанси, изцапани с чай блузи и цицини на челото.

— Дай да видя. — Отмести дланта на Бен, за да прегледа удареното място, и игнорира тръпките на възбуда, които предизвика допирът с кожата му. Окей, още една грешка, но карай да върви. — Ами ще ти излезе хубавичка цицина — произнесе диагнозата си и го погледна извинително. — Не беше умишлено. Но защо ти трябваше да стоиш толкова близо до вратата?

— Може пък да съм копнеел за теб — рече той и когато очите им се срещнаха, Кейт забрави да диша. Бързо извъртя глава настрани и отстъпи крачка назад, за да се отдалечи от него.

Дали го каза, за да я смути? Ако да — успя стопроцентово.

— Срещна ли някого в двора? — поинтересува се тя, за да избегне отговора на думите му.

Въпросът го озадачи.

— Не. Защо?

— Вуйна ми беше преди малко тук и ме уведоми за слуховете, които се носят из селото. А тъй като си умира да изключарства всичко чуто, е по-добре да не знае, че си дошъл тук.

Той повдигна ъгълчето на устата си в лека усмивка, от която стомахът ѝ се разбърка.

— Още ли се страхуваш за реномето си? — Ала в следващия миг пак стана сериозен. — Коя вуйна? Онази същата ли?

Кейт кимна. Беше му споделила как се е чувствала, растейки в семейството на Бил, така че той знаеше за обтегнатите ѝ отношения с жена му. Всъщност Бен знаеше доста неща за нея — докато тя кажи-речи нищо за него.

— Е, започваме ли? — попита тя, защото час по-скоро трябваше да сменят темата. Беше изнервена до краен предел, понеже внезапно се почувства както преди, когато му доверяваше всичко.

Бен явно също усети, че разговорът им е станал твърде личен, и прочисти гърлото си.

— Какво трябва да направя? — запита, възвърнал деловия си тон, и Кейт му посочи един от столовете около трапезната маса.

— Седни. — Слава богу, че гласът ѝ не издаде силното смущение, което бе предизвикал у нея с един-единствен поглед. И че ръцете ѝ не се разтрепериха, когато посегна към контейнера на масата. — Сега ще ти взема проба от слюнка — продължи и му показа тампона, закрепен в долната половина на контейнера.

Всичко беше съвсем елементарно и продължаваше само секунди, но сърцето на Кейт биеше до пръсване, когато го помоли да отвори уста и няколко пъти обтри с тампона вътрешната част на бузата му. Тъй като Бен през цялото време не сваляше сивите си очи от нея и тя усещаше осезателно близостта му. Щом приключи, на бърза ръка се

премести от другата страна на масата и постави долната част на контейнера върху плота, така че тампонът да сочи нагоре.

— Ще трябва да изсъхне, после ще затворя контейнера и ще го изпратя в лабораторията заедно с пробата от Ралф — каза, докато записваше името му върху етикета.

Щом приключи и с това, вдигна глава, сигурна, че Бен веднага ще си тръгне. Само че той май имаше други планове, защото се облегна назад на стола и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тогава ще остана, докато тампонът изсъхне — обяви след това.

Кейт го погледна озадачено.

— Страх те е да не замърся или подменя пробата ли? — Тъй като той не отговори, а само повдигна вежди, тя поклати възмутено глава. — Щом не ми вярваш, защо се съгласи аз да я взема?

— По-добре ти, отколкото друг — отвърна Бен, без да промени позата си. — Но аз обичам да контролирам нещата. Винаги когато мога.

Кейт му повярва, без да се двоуми. Очевидно предпазливостта бе част от характера му, понеже дори докато страдаше от амнезия, му беше трудно да се отърси от това си качество. Явно беше свикнал да разчита само на себе си.

— Ами пробата от Ралф? Може отдавна вече да съм я манипулирала.

Бен все така не сваляше очи от нея и в тях се четяха онези решителност и суровост, от които се беше научила да се бои.

— Би могла, вярно е. Но ще разбере, ако си го направила. Аз съм негов син, в това няма капка съмнение, а това тук... — и посочи контейнера — ... го правя само за да си спестя допълнителни спорове. Пък ако той си въобразява, че ще се отърве от мен с манипулирана проба, дълбоко се лъже. Тогава ще изискам повторение на теста по съдебен ред. Няма да се измъкне.

— Но Ралф изобщо не иска да се измъкне — възрази Кейт. — Напротив. И той е сигурен, че си негов син. — А след като Бен само изпръхтя, добави: — Открил е в Дарингам Хол портрет на един от прадедите си, който много прилича на теб.

След дълъг миг на размисъл Бен попита:

— Сериозно? — Чутото, изглежда, го изненада и донякъде обърка. Сетне недоверието се върна в погледа му. — Е, значи настоява за този тест само защото знае, че вече няма как да се оправдае.

— Не — възрази повторно Кейт. — Всичко това му дойде като гръм от ясно небе. Не е знаел, Бен.

— Разбира се, че е знаел! — Бен стана рязко от стола си и я изгледа с неприязън. — Просто не е допускал, че един прекрасен ден ще се появи и ще го изправя пред този факт. И че вече разполагам със средства и с начини да му потърся отговорност за онова, което е причинил на майка ми.

Докато говореше, сновеше неспокойно из стаята, кучетата, допреди малко лежащи в краката му, също бяха скочили и го следваха по петите. Той обаче не им обръщаше внимание, изцяло завладян от гнева си.

— Когато мама му каза, че е бременна, Ралф Камдън не проявил никакъв интерес — продължи Бен с издаващ възбудата му глас. — Даже напротив. Първо ѝ предложил пари, за да изчезне от живота му, и след като отказала да ги приеме, я заплашил. Искал да я принуди да направи аборт, а имал и влиятелни приятели и добри адвокати. Мама нямала никого и нищо. Била сам-самичка, без семейство, което да ѝ подаде ръка, затова нямала сили да се бори... и избягала в Америка, колкото се може по-далеч от мъжа, който я наранил толкова дълбоко, че никога повече не помислила за друга връзка. При това през цялото време била омъжена за него, защото той дори не сметнал за необходимо да се разведе официално с нея!

Кейт го гледаше смаяна, тъй като всичко, което казваше, звучеше не по-малко достоверно от версията, чува от Ралф. Но как беше възможно? Нима Ралф действително не беше човекът, за когото го смяташе открай време? Нима имаше друга, тъмна страна, за която никой не подозираше? Неволно се сети как бе застанал пред портрета и признал колко лекомислено и незряло е постъпил навремето. Дали тогава е бил друг човек?

— Никога не би постъпил така! — изрече едва ли не отчаяно, защото не знаеше на кого да вярва.

Бен повдигна вежди.

— А майка ми би излъгала... и то малко преди смъртта си? Разказа ми всичко чак когато краят ѝ наближи и ме накара да обещава,

че няма да търся баща си.

Кейт преглътна, когато пак си помисли колко малък е бил по онова време. Тя самата след смъртта на родителите си поне беше имала вуйчо Бил, а по-късно и семейство Камдън. А Бен очевидно бе разчитал единствено на себе си — което обясняваше силната му подозрителност. И неимоверния му гняв.

— А защо все пак го направи? — запита тихичко.

Бен се обърна и пристъпи към прозореца, загледа се навън.

— Защото през всичките години това не ми даваше мира. Мама не пожела да каже името на баща ми и едва благодарение на проучванията си открих, че той е от английската провинциална аристокрация. И внезапно всичко си дойде на мястото. Не е била достатъчно добра за него, разбираш ли? Бъдещият сър Ралф Камдън, баронет на Дарингам Хол, и млада жена, незавършила училище, която изкарва прехраната си като келнерка — явно е решил, че не е подходяща, след като си е направил удоволствието с нея.

Кейт поклати глава, този път сигурна, че е права.

— Не, това изобщо не е логично. Защо Ралф се е оженил за нея, щом не е била достатъчно добра за него? Нима не е възможно да е станало другояче? Ралф казва, че семейният адвокат е движел всичко. Може пък той да е препредал нещо погрешно.

Бен отново се обърна към нея.

— Посланието към майка ми е било абсолютно недвусмислено, повярвай ми. Няма място за грешки. — Гневните му очи прогориха нейните. — Защо отказваш да видиш истината, Кейт? Те се имат за нещо повече. Понеже дълбоко в съзнанието си все още са старите едри земевладелци, които си въобразяват, че всичко им е позволено. Също и спрямо теб. Ти не си една от тях, дори да си го мислиш. В тяхната йерархия те са горе, а ти — долу, наред с прислугата. Преди по-малко от век щеше да бъдеш сред момичетата, които с поднос в ръка обикалят между натруфените дами и им сервират напитки. Които перат бельото им, оправят леглата и изпълняват даже най-ексцентричните им желания.

Кейт пак поклати глава, този път по-енергично.

— Не е вярно. Семейство Камдън са съвсем нормални хора. Та нали общуваше с тях, познаваш ги и сам видя, че са ангажирани със сериозни неща. Дават работа на доста местни жители — и те самите се

трудят здраво, за да запазят постигнатото тук. Това отдавна вече няма нищо общо с класово мислене. — И издиша шумно. — Впрочем, ако резултатът от теста е положителен, и ти ще бъдеш един от тях. Дори ще наследиш титлата баронет, така че ако думите ти са верни, и ти ще си от страната на „едрите земевладелци“.

Бен сви ръце в юмруци, погледът му се вледени.

— Никога няма да застана от страната на Камдън. Никога.

Не, няма, рече си Кейт и отново усети тежестта в гърдите си, която ѝ пречеше да диша. А тя никога нямаше да застане срещу хората, които ѝ бяха давали обич и подкрепа, когато се беше чувствала сам-самичка на света.

— И какво възнамеряваш да правиш? Титлата ще ти бъде ли достатъчна, или искаш да им отнемеш и друго?

— Стига да мога — заяви той, а Кейт го изгледа с ужас. Как беше възможно да е толкова коравосърдечен?

— Наистина ли смяташ, че ще се почувстваш по-добре, ако ги съсипеш? Ами ако грешиш и постъпиш несправедливо с тях — не си ли се замислял за това?

Кейт се помъчи да разгадае погледа му, уви, беше невъзможно. Той не ѝ позволи да види какво се случва в главата му.

— Но какво искаш, Кейт? — Гласът му прозвуча саркастично. — Да се върна там, откъдето съм дошъл, и да изчезна от живота ви?

Не, помисли си Кейт и едва се сдържа да не го каже на глас. Не да изчезне, напротив. Искаше да си го върне, макар че се срамуваше от слабостта си. Преди да го е забелязал, рязко се обърна гърбом и отиде до прозореца, взря се в дъжда навън и стисна зъби, за да не се разплаче. Но всичко просто ѝ дойде в повече: това, че мъжът, в който се беше влюбила безумно, ѝ вдъхваше страх. Че вече не можеше да му се довери.

— Искам само нещата пак да се върнат постарому — промълви тихо и не успя да се пребори с отчаянието, долавящо се в гласа ѝ.

В стъклото, в което се отразяваше стаята, видя, че Бен застана зад нея. И усети присъствието му по топлината на тялото му, облъкна я познатият мъжки аромат, който така ѝ пречеше да мисли трезво. Знаеше, че греши, допускайки го толкова близо до себе си, ала тялото не ѝ се подчиняваше.

По гърба ѝ пробягаха тръпки на възбуда и Кейт отвори леко устни, когато Бен отмахна косата от тила ѝ и нежно погали с пръсти чувствителната ѝ кожа. Сетне плъзна ръце към раменете ѝ и я обърна към себе си. Останала без дъх, тя не се възпротиви и се взря в сивите му очи.

Студената пелена, която ги покриваше, бе изчезнала и за миг нейде дълбоко в тях Кейт като че ли съзря онова, което бе видяла вечерта на бала. Преди Бен да се сети кой е и преди да се случи всичко онова, което сега ги разделяше.

Дочу лека, изпълнена с копнеж въздишка и едва секунда покъсно Кейт осъзна, че въздишката се е отронила от нейните гърди. А след още секунда вече не бе способна да мисли, защото Бен я привлече към себе си и я целуна.

29.

Ръцете му я държаха толкова здраво, че почти ѝ причиняваха болка, ала Кейт жадуваше за по-голяма близост. Отчаяно се прилепи до него и отвърна на целувката му, в която нямаше и следа от нежност. Не, тя беше дива и настойчива, и толкова позната, че сърцето ѝ се сви. Сякаш след дълга абстиненция наново бе вкусила нещо, към което бе пристрастена, и сега нямаше вече никакъв шанс да се избави от него, беше безнадеждно изгубена.

По вените ѝ потече неподправено щастие, разпали в нея огъня, който бе опознала едва чрез любовта си към него. Беше неудържим, разтапяше всяка съпротива на разсъдъка ѝ, докато всичко в нея умираше от копнеж по него.

Желаеше го със сила, която не бе разумна и за броени минути изтри всичко друго от съзнанието ѝ. Затова изохка, но не уплашено, а насърчително, когато той я изтика към стената, и се изви, за да го пресрещне, когато той грубо притисна тялото си към нейното. Тръпнеца от очакване, наклони глава настрани, когато той с устни остави гореща дيريا по шията ѝ, и усети как я разтърси ново желание, когато той обхвана гърдите ѝ в шепи и ги погали.

Беше като восък в ръцете му.

И той вероятно го знаеше.

Мисълта, че Бен може би я целува, воден само от пресметливост, за да я привлече на своя страна, като студен нож разреже мъглата на страстта, в която почти се беше загубила. Той отново я целуна, дъхът му бе все така изкусителен, обаче Кейт някак си успя да опре ръце в гърдите му и да се откъсне от устните му.

Той простена, явно изненадан от отказа ѝ да продължат целувката. Дишаше тежко и Кейт като че ли за миг видя в буреносно сивите му очи същото объркване, което изпитваше и тя. Но може би се заблуждаваше — а и беше на косъм от това пак да му позволи да разбие сърцето ѝ, така че трябваше да внимава.

— Ако е било грешка, може би не бива да я повтаряме — изрече с учудващо твърд глас и усети болезнено пробождање, когато изражението му се промени и пак стана сурово.

Очакваше, че ще я пусне, ала той го направи чак когато силна мелодия на мобилен телефон внезапно наруши тишината. С полугласна ругатня Бен бръкна в джоба на самото си и извади неспирация да звъни смартфон.

— Да? — попита сопнато и Кейт използва момента и отстъпи няколко крачки. Трябваше да се отдалечи от него, за да овладее дишането и сърдечния си ритъм.

Диалогът не продължи много, а Бен отговаряше толкова лаконично, че тя не можа да разбере с кого приказва. Беше обаче почти сигурна, че е асистентката му, с която може би го свързваше нещо повече от работата.

Кейт отново усети неприятното пробождање, проникващо дълбоко в гърдите ѝ. Как можеше да е толкова наивна? Да, Бен я целуна, но със сигурност не защото не бе в състояние да ѝ устои. Очакваше нещо в замяна и ако не беше нащрек, сама щеше да му открие ахилесовата си пета, щеше да се озове много по-навътре между чука и наковалнята.

Потрепери и скръсти ръце пред гърдите си, изчака го да приключи разговора.

— Мисля, че е най-добре да си тръгнеш.

С вдигната брадичка устоя на погледа му, надявайки се да не забележи, че съпротивата ѝ не е нищо друго, освен фасада — която щеше да рухне, ако той пак посегнеше към нея. Бен обаче не го стори, само я погледна, а тя не можа да изтълкува изражението му.

— Обади се, като получиш резултата от теста — заяви и се запъти към вратата.

— Почакай! — извика Кейт и преглътна, когато той спря и се обърна към нея. Посочи пътната чанта, която бе на пода до вратата. — Вътре има твои неща. Твоята... секретарка ги забрави, когато беше тук.

Бен наведе поглед към чантата, после го вдигна към Кейт.

— Тя ми е асистентка — отвърна. — А нещата не са мои.

Кейт сдържа сълзите, които пак нахлуваха в очите ѝ. С две крачки стигна до него, грабна чантата и я тикна в ръцете му.

— Напротив, твои са и ще си ги вземеш. Тъй като не ги искам. Не искам абсолютно нищо, което да ми напомня за теб — изрече поразпалено, отколкото ѝ се искаше, понеже студеният му поглед буквално пронизваше сърцето ѝ.

Бен отстъпи крачка назад и пое чантата.

— Както желаяш — каза с безизразен глас и си тръгна, затвори вратата толкова бързо, че на Кейт не ѝ остана време да реагира.

Тя дълго стоя, без да помръдне, вторачена във вратата. Сетне се завлече до масата и довърши необходимото за изпращане на пробите, затвори контейнера с тампона и попълни съответните формуляри. Имаше да впише само няколко данни, което обаче ѝ струва усилия, защото мислите ѝ непрестанно кръжаха около целувката на Бен и ѝ пречеха да се съсредоточи.

Още усещаше устните му върху своите и трепереше вътрешно, защото близостта му я разтърси издъно. Нямахше чувството, че я е целунал от пресметливост, и при спомена за допира на устните му по гърба ѝ пробягаха тръпки. Докъде ли би стигнал, ако не го беше спряла?

Тъкмо щеше да затвори плика, когато кучетата оповестиха с лай, че идва и друг посетител. От мястото си на масата погледна през прозореца и видя, че се задава Анна, сестрата на Айви. Междувременно наистина бе завалял пороен дъжд и Кейт бързо се изправи да ѝ отвори.

— Преча ли? — необичайно плахо запита Анна, когато я покани да влезе, и Кейт леко се притесни, забелязвайки тъмните кръгове под очите ѝ. Явно последните нощи не беше спала добре.

— Не, напротив. Точно в момента имам крещяща нужда от малко разнообразие. — Помогна на Анна да свали мокрото си яке и посочи масата. — Седни де, ще запаря набързо чай.

— Не, благодаря. — Анна тръсна глава и стиснала едва ли не конвулсивно чантата си, се запъти към масата. — Искам само да поговорим.

Нямаше съмнение, че ѝ тежеше нещо и тя искаше час по-скоро да излее болката си. Ето защо Кейт я последва без излишни приказки и седна срещу нея. Едва тогава мярна плика на масата. Припряно го плъзна към себе си и стана да го прибере. Само че Анна вече го беше видяла.

— Това ли е тестът? — попита директно и впи очи в Кейт.

Кейт се отпусна изненадана на стола си.

— Знаеш ли за него?

Анна кимна.

— Ралф каза на Дейвид. Не искаше да действа зад гърба му. — Поколеба се, а след миг-два продължи: — Затова съм тук.

Кейт смръщи чело и замълча, докато Анна търсеше подходящите думи, за да изложи молбата си.

— Този тест... — продума най-накрая. — Може ли да се разшири?

След като Кейт я изгледа озадачено, Анна бръкна в чантата си и извади найлоново пликче с четка за зъби.

— На Дейвид е. Прочетох в интернет, че и такива вещи може да се използват при тест за бащинство.

Най-накрая на Кейт ѝ проблесна накъде бие Анна.

— Искаш да се провери дали Дейвид е син на Ралф? — Тази мисъл направо я шокира. — Заради твърдението на Оливия? Да не би да вярваш на тези глупости?

Анна въздъхна тежко.

— Не искам да им вярвам, вероятно и никой от нас не иска. Но ти не си ли се замисляла дали е истина?

— Замисляла съм се — призна Кейт, изпитвайки вина.

— Според мен с всички ни е така — продължи Анна. — А Дейвид е най-зле. Наистина се измъчва. Дума не отваря за това и мисля, че се страхува да си направи тест. Както и Ралф. Не че ще му придадат значение, и това разбирам. Но казаното си е казано и то вечно ще тегне над Дейвид, ако не реши въпроса за себе си. По-добре да знае със сигурност — особено сега, когато се появи този Стърлинг.

Все още двоумяща се, Кейт поклати глава.

— Не може без съгласието му.

— Моля те, Кейт — настоя Анна и плъзна пликчето по масата. — Зная, че не е коректно да действаме зад гърба му. Но просто не искам Дейвид да страда. Този тест ще изясни толкова неща — а отговорността поемам аз.

Кейт обърна глава към прозореца и погледна към двора. Всичко в нея се противеше, защото това бе груба намеса в личния живот на Ралф и Дейвид. Нито тя, нито Анна имаха право да вземат това

решение вместо двамата — още повече че резултатът можеше да се окаже различен от предположенията им.

— Ами ако Оливия е казала истината и резултатът е отрицателен?

Ако предприемеха тази стъпка, трябваше да предвидят и тази вероятност. Но Анна явно го беше направила, понеже решителният израз не изчезна от лицето ѝ.

— Тогава ще го знаем само ние двете.

Кейт поклати глава.

— Не е ли по-добре да оставим нещата, както са си? Ще можеш ли да живееш спокойно, ако знаеш истината, но си принудена да мълчиш?

Този довод докосна чувствителна струна в душата на Анна.

— Не зная — призна, превила рамене. — Има обаче голяма вероятност да не се наложи. Нима е по-добре да живеем в неизвестност?

Кейт въздъхна дълбоко, защото този аргумент не можеше да се отхвърли с лека ръка. Твърдението на Оливия витаеше в пространството и след като вълнението около Бен се уталожеше, не бе изключено някой да си спомни за него и да го подхване наново. Достатъчно често бе ставала свидетелка колко бързо се разпространяват слухове и как задълго отравят атмосферата — може би ако Дейвид оставеше всички съмнения зад гърба си, това би му помогнало да се изправи по-самоуверено пред проблема.

— Е, добре — каза Кейт и взе пликчето с четката за зъби. — Веднага ще се обадя в лабораторията и ще попитам дали е възможно.

— О, благодаря ти, Кейт!

Анна беше видимо облекчена, но Кейт я погледна предупредително.

— След като го направим, ще се наложи да поемем отговорността и да живеем с нея. Това може да се окаже тежко бреме... дано си наясно.

Анна кимна и усмивката, пробягнала по лицето ѝ, отново угасна.

— То и сега е така — промълви, а като си тръгна, Кейт осъзна, че и продължителната неизвестност може да нанесе големи вреди. Трябваше да застанат лице в лице със ситуацията и всичко, което би

помогнало да я изясни, можеше да е само от полза. Затова потърси в документите номера на лабораторията.

30.

— Всъщност как си го представяш това? — Питър беше вперил поглед в Бен и на лицето му бе изписано чиста проба раздразнение. — Не може вечно да киснем в това затънтено място. Боже господи, Бен, та ти имаш ангажимента да ръководиш цяла фирма!

Бен изкара въздуха от дробовете си. Тези спорове се водеха още откакто Пийт и Сиена се появиха в Салтърс Енд и той си припомни кой е. Само че приятелят му очевидно не проумяваше колко важно за него е ставащото тук.

— Не ръководя фирмата сам — припомни на Пийт. Посочи бюрото, което приятелят му междувременно бе оборудвал с три компютъра; работеха перманентно и вероятно надуваха неимоверно сметката за ток на „Трите корони“. — Освен това нали всичко е свързано в мрежа, така че да вършим повечето работа оттук.

— Това е временно решение, по дяволите, и ти го знаеш! — възрази Пийт. Но Бен нямаше намерение да отстъпи.

— Окей, щом толкова се тревожиш, че Сиена няма да се справи, вземи самолета и я последвай. Ще мина и без теб.

Още преди два дни бе изпратил Сиена да се върне в Ню Йорк и да удържа фронта в офиса. Не беше идеалният вариант, сам го знаеше, но тя беше много компетентна и докато бяха в тесен контакт — благодарение и на царя на компютърните конфигурации Питър — известно време можеха да карат и така. А за Сиена при всички положения беше по-добре засега да не се мярка пред очите на Бен.

Още ѝ беше ядосан, задето бе отишла на своя глава у Кейт. Искаше да върне смокинга лично и асистентката му положително нямаше да забрави скоро гневния му изблик.

Питър обаче отказваше да последва Сиена и да се върне в Щатите. Вместо това упорито се опитваше да разубеди Бен от плана му. Във всеки случай поне когато не се оплакваше колко е ужасно в Салтърс Енд и най-вече в „Трите корони“. Или не се караше с кръчмарката, на която бе забранил да чисти стаята му. Двата бяха

като куче и котка и по няколко пъти дневно си разменяха словесни престрелки. Впрочем това действаше разтоварващо на Бен, понеже докато бе ангажиран с въпросната Тили, приятелят му не му лазеше по нервите — както сега.

— Какво ще постигнеш? — запита войнствено Пийт. — Ще си осигуриш благородническа титла въпреки нежеланието на смешното си семейство? И какво, като я получиш? Ще окачиш снимка на този грозен мастодонт в кабинета си и ще ни караш да се обръщаме към теб със „сър“?

Бен изсумтя.

— Не можеш да ме разбереш — каза и стана от леглото. Разстоянието до прозореца не беше голямо, но трябваше да внимава да не се спъне в дрехите и кабелите, с които бе осеян подът.

— Да, прав си, пък и не желая. — Питър, който седеше на стола пред временното си работно място, поклати глава. — Братле, ти си направо обсебен от тази история. Искаш да си отмъстиш, защото въпросните Камдън са се отнесли зле към майка ти, с това съм съгласен. Но защо трябва да се размотаваш тук? Те не те искат, Бен, сам го каза. А и какво да търсиш при хора, които за добре дошъл те пребиват и веднага след това те цапардосват с цепеница по главата?

Бен направи гримаса.

— Не зная кой ме е пребил — уточни той, тъй като все още не помнеше какво му се беше случило малко преди първата среща с Кейт. Не беше изключено да се сети впоследствие, но според лекаря именно минутите непосредствено преди или след произшествие често се изтриваха от паметта.

— Тъй да бъде. — На Питър очевидно му беше все едно кой в крайна сметка е виновен за хематомите на Бен. — Във всеки случай не си желан в имението — настоя на своето. — Пък и нямаш никаква работа там. Твоят живот тече в Ню Йорк. Само че в момента за жалост без теб, защото държиш непременно да проучиш родословното...

Почукване на вратата го прекъсна и той изпъшка.

— Господи, сигурно пак е онази Тили Флечър. Ако ми изнесе още една лекция за състоянието на стаята ми, кълна се, че ще ѝ извия врата!

С повдигнати вежди Бен се огледа наоколо. Междувременно Пийт беше сътворил и тук същия хаос както в кабинета си във

фирмата. Само дето той беше малко по-просторен, а стаичката в пансиона изглеждаше като опустошена от ураган.

— Чудна работа, защо ли непрекъснато ти опява едно и също — изрече с усмивка.

Която обаче замръзна на лицето му, щом Пийт отвори вратата и той видя, че на прага е застанала Кейт.

— Аз... почуках при Бен, но никой не отвори — извини се тя и колебливо влезе в стаята. — А после чух, че си приказвате тук...

Погледна Бен, който не сваляше очи от нея.

Минали бяха два дни, откакто си беше тръгнал от къщата ѝ, а образът ѝ все още го преследваше: как го беше отпратила с пламнали бузи и искрящи от гняв очи. И въпреки всичко нещо в погледа ѝ го беше привлякло. Точно както сега. Точно както всеки път, когато я срещаше. Просто не успяваше да я прогони от съзнанието си. Или от мечтите си. А това полека-лека го съсипваше.

— Получи ли резултата? — попита лаконично и се опита да не обръща внимание на напрегнатото ѝ изражение.

Тя кимна и се запъти към него, проправяйки си път през стаята. Още преди да го доближи, Бен скръсти ръце пред гърдите си, за да не се изкуши да ѝ подаде ръка. Колкото по-далеч от себе си я държеше, толкова по-добре. В края на краищата сега вече знаеше какво се случваше, щом се приближеше до нея. Пожелаваше да я целуне — а това още повече усложняваше нещата.

По дяволите, не искаше да се обвързва емоционално. Майка му се беше поддала на чувствата си, беше обичала Ралф Камдън и така и не бе преодоляла дълбокото огорчение, след като я беше отхвърлил. Бен беше още малък, но усещаше колко страда. И се закле никога да не бъде толкова чувствителен, толкова уязвим. Повтаряше си: ако някой означава нещо за теб, ако го допуснеш твърде близо до себе си, тогава си беззащитен срещу болката, която може да ти причини. Като майка му, когато Ралф Камдън я беше изгонил. Като него, когато тя умря и го остави сам. Затова беше по-добре да държи хората на разстояние. И щеше да го постигне и спрямо Кейт. Със сигурност.

Явно разстоянието беше важно и за Кейт, понеже тя дори не понечи да се ръкува с него, само му подаде плика, който носеше.

— Пристигна сутринта — поясни. — Негов син си. Сега го имаш и черно на бяло.

Бен вече бе отворил плика и извади писмото: копие на заключение от лаборатория в Кеймбридж, удостоверяващо, че според резултата от теста вероятността Ралф Тиъдър Камдън да е негов баща е 99,9%. Бен отпусна ръката с листа и погледна Кейт, която все още стоеше пред него, погледна я право в кафявите очи. Дали беше нещастна, задето се е оказал прав?

— Благодаря — каза и внезапно съжали, че тя е тук. Или че Пийт е тук, защото иначе...

Несъзнателно поклати глава, а Кейт го разбра погрешно.

— Мислех, че това е резултатът, който очакваше.

— Така е — отвърна той. — Просто съм... изумен, че пристигна толкова бързо.

Тя сви рамене.

— Ралф се обади в лабораторията и ускори нещата. Много държеше да научи резултата колкото се може по-бързо.

Аха, рече си Бен и отново усети надигация се в гърдите му гняв. Значи лабораторията е работила извънредно за господата от Дарингам Хол. Има си хас.

— Показа ли му го вече?

Кейт поклати глава.

— Оттук веднага отивам при него.

За момент — дълъг или кратък, Бен нямаше никаква представа за това — двамата останаха безмълвни един срещу друг и той се помъчи да прогони от главата си мисълта, че блузата ѝ стои толкова добре. И че трябва само да посегне, за да я привлече към себе си...

Внезапно Питър се прокашля и Кейт преустанови зрителния контакт с поруменели бузи.

— Е, тогава по-добре да тръгвам — каза и се запъти обратно към вратата. Там се обърна още веднъж и кимна на Бен и Питър, а в следващата секунда се скри от погледите им.

— Леле, доста си загазил — рече Питър след кратко мълчание и поклати невярващо глава. — Тази английска ветеринарна докторка... ти сериозно ли?

— Какво? — Бен все още беше твърде зает с това да овладее хормоните си, така че думите на Питър проникнаха в мозъка му със закъснение. — За какво говориш?

— Е, за теб и тази Кейт. Тя е причината за нежеланието ти да си тръгнеш оттук, нали? Заради нея искаш да останеш.

— Глупости! — сръза го Бен, обаче видя, че Питър не му повярва. — Просто ме остави на мира, става ли?

Беше му дошло до гуша да спори с Питър и да се оправдава. Това си беше негова работа, която изобщо не засягаше приятеля му. Безмълвно се обърна към прозореца и се загледа навън, чакайки Кейт да излезе от сградата. Миг по-късно тя наистина го направи и докато притичваше през площада към ландроувъра, извади от джоба си мобилния телефон, разговаря с някого, без да спре и да се обърне назад. Нервиран от факта, че това го подразни, той пак се обърна с лице към стаята и се облегна на перваза със скръстени пред гърдите си ръце.

— И как възнамеряваш да постъпиш сега? — поинтересува се Питър.

Същият въпрос му беше задала и Кейт, но Бен все още не бе решил окончателно. Всъщност досега всичко се развиваше, както си го беше представял. Семейство Камдън бяха загубили ума и дума от появата му и приемаха сериозно претенциите за титлата.

Не бе очаквал обаче, че Ралф Камдън действително ще се съгласи да се подложи на тест за бащинство. Просто ей така, без Бен да го заплаши. Дали предполагаше, че резултатът ще е отрицателен, и се надяваше да се отърве на бърза ръка от него? Може би, но интересът му изглеждаше смущаващо неподправен...

Бен тръсна глава. Не, това беше тактика, нищо друго, която целеше да го отклони от истинската му цел — да улучи най-чувствителното място на семейството, което толкова бе наранило майка му. Там, където щеше да ги заболи най-силно.

Добре че за времето, прекарано тук, бе научил доста за имението и хората. Всичко това бяха опорни точки, на които да стъпи, обмисляйки по-подробно отмъщението си. А че Камдънови трябваше да си платят, бе извън всяко съмнение. Достатъчно беше да си спомни лицето на майка си, за да затвърди решението си. И Кейт нямаше да го промени.

— Засега ще поизчакам — поясни на Питър. — На ход са семейство Камдън, ще обмисля стратегията си в зависимост от тяхната реакция.

Съдебният процес беше само вариант, ако все пак откажеха да признаят претенциите му. Но Бен претегляше и възможността да се занимае по-обстойно с финансовото им състояние. Не беше изключено да имат дългове, които да изкупи. Или да се нуждаят от финансови средства, които можеха да се блокират. Имаше десетки начини да удари господата от Дарингам Хол и най-вече да накаже Ралф Камдън за малодушното му поведение. И той щеше да използва един от тях дори да наранеше Кейт. Тя нямаше никакво значение в случая. Точно така.

— И колко ще чакаш? — Питър беше все така нервен и на Бен окончателно му писна.

— Колкото трябва, окей? А ако не ти изнася, просто хвани самолета за Ню Йорк. Там пак ще имаш всичко, което така ужасно ти липсва тук, и няма да ми лазиш по нервите — изръмжа и тръгна към вратата, понеже вече не издържаше скептичния поглед на приятеля си.

Предполагаше защо Питър не желае да се върне без него в Ню Йорк, въпреки че нито веднъж не го беше изразил открито. И той като Бен афишираше своя страх от обвързване и би отрекъл наличието на други, различни от разумните, причини. Само че Бен познаваше приятеля си. След като оставаше доброволно на място, което всъщност ненавиждаше, значи се тревожеше. Тяхното приятелство, ето кое го задържаше тук, макар че според Бен реакцията му беше направо смехотворна.

Всичко ми е наред, рече си, когато влезе в стаята си и се отпусна на широкото легло. Навъсено се втренчи в крещящия тапет на розички, който непрестанно му напомняше колко далеч е от дома си. Но още малко и щеше да постигне каквото беше запланувал. А Питър трябваше да изтрае дотогава, щом като мислеше, че е длъжен да му оказва подкрепа.

Игнорира присвиването под лъжичката при мисълта какво щеше да остави тук. Кейт няма никакво значение в случая, повтори си, а образът ѝ отново изплува пред вътрешния му взор. Тя беше епизод, нищо повече. Категорично — нищо повече.

* * *

Питър гледаше към вратата, която Бен беше затръшнал подире си, и не знаеше какво да мисли.

Познаваше приятеля си, но не и в такава светлина. Нещо у Бен се беше променило, откакто беше тук в Англия. Дали пък този удар в главата не му беше причинил по-силни увреждания, отколкото предполагаша?

Поне едно обаче беше ясно: в никакъв случай не биваше да си тръгне и да остави приятеля си сам.

Знаеше, че майката на Бен е починала рано и ако тоя лорд Едикой си действително му беше баща, Бен вероятно първо трябваше да изясни ситуацията за себе си. Но пък все някой трябваше да го подсети, че мястото му не е тук — иначе на тези хора току-виж им хрумвало да го задържат тук. Наследство, отговорност и тем подобни — как ли пък не!

Питър поклати глава, защото всичко беше дяволски объркващо. Поведението на Бен — също. Ей богу, смяташе, че познава приятеля си, че разбира мислите и действията му. Такова чудо като сега обаче не се беше случвало. Дори само това как сви сармите на Сиена единствено защото на своя глава бе отишла при тази Кейт да ѝ върне смокинга!

Имаше нещо между него и ветеринарната докторка. Усещаше се във въздуха, когато стояха един срещу друг, и ако Питър не познаваше толкова добре Бен, би казал, че въпросната Кейт хубавичко му е завъртяла главата. Не, това беше пълен абсурд. Той никога досега не бе проявявал сериозен интерес към жена. Служебно може би, тогава съумяваше целенасочено да пусне в ход чара си — нещо, на което Питър неизменно се възхищаваше. Така че не му липсваха предложения и той успешно се възползваше от тях. Връзките му обаче нито веднъж не бяха надхвърлили границите на инцидентни афери.

Не че самият Питър беше специалист в тази област. И неговият любовен живот общо взето изглеждаше по сходен начин. Е, добре, възможностите му далеч не бяха толкова многобройни като на Бен, защото тая работа с чара хич не му се удаваше, но и той определено не търсеше голямата любов. Вече не. Просто не беше съвместим с повечето хора и бе престанал да се пита защо. Да живее сам, си беше окей. Поне в повечето случаи.

Мда, все едно, помисли си. При всички положения трябваше да остане, та Бен да не затъне прекалено дълбоко в тази история. Макар да отричаше, фактът, че Камдън му е баща, май не го оставяше равнодушен и дявол знае как можеха да се развият нещата.

И точно затова не биваше да го изпуска от очи, въпреки че едва издържаше в тази микроскопична стаичка в това микроскопично селце на това микроскопично островче. Направо да те хване клаустрофобия — или пък да полудееш.

Хората като него бяха родени за големия град. Нуждаеше се от автомобилни газове, улични клисури, шум и тълпи от хора, с други думи: от абсолютно нормалната нюйоркска лудница. Ето кое бе неговият свят, а не това село с неговите поля и гори, и хората, които се познаваха и поздравяваха на улицата — боже господи, никой не можеше да изтрае дълго такава идилия...

— Мистър Адамс? — Гласът на кръчмарката, която чукаше на вратата, го изтръгна от мислите му. — Мистър Адамс, там ли сте?

Питър стигна до вратата с три големи крачки и я разтвори със замах.

— Да, тук съм! — каза и се облегна на рамката, така че Тили Флечър можеше да погледне в стаята, но не и да влезе в нея. — И се опитвам да работя. Което е трудно, защото постоянно ми *пречат*.

Последната дума изговори по-силно, понеже бе замислена като предупреждение. Но сърцатата англичанка както винаги не се трогна от нея. Напротив, тя явно я предизвика, тъй като подпря ръце на хълбоците си.

— О, тогава както никога сме на едно и също мнение. И аз се опитвам да работя и мразя някой да ми пречи. А вие, мистър Адамс, правите точно това, и то, откакто сте пристигнали. Пък аз искам само да ви създам уют и да поддържам реда в стаята, за която отговарям. Положително ще се чувствате по-добре в нея, ако е почистена.

— И сега се чувствам много добре — увери я Питър и се ухили доволно, когато в големите сини очи на Тили проблесна гняв.

Като се нервираше, изглеждаше посвоему сладка и колкото и да я ругаеше, дребничката провинциална англичанка всъщност го спасяваше. Споровете с нея бяха единственото, което го възпираше да не умре на мига от скука.

— Радвам се за вас. — Усмихна му се невинно и Питър изведнъж усети как го обля топла вълна. — Само че това надали ще продължи още дълго. Тъй като ако и занаят не ме пускате да почистя стаята ви, ще се задушите в собствената си мръсотия. — Сега вече повиши глас и в очите й отново проблесна гняв. — Да знаете, че скоро ще загубя търпение.

Питър се наведе към нея.

— Само да сте посмяла да влезете в стаята ми в мое отсъствие и да докоснете нещата ми, ще купя тази барака и ще ви уволня без предупреждение — заяви и се усмихна под мустак, понеже тя очевидно се замисли доколко сериозно трябва да приеме заплахата. Във всеки случай май реши, че е способен на това, което донякъде го поласка. За по-сигурно Питър добави: — А, и поздравете господин Мур от мен. Другия път като седнем на чаша бира, трябва да го попитам как в заведението му гледат на девиза „Клиентът винаги има право“.

Затвори вратата под носа на най-сетне загубилата дар слово Тили Флечър и се върна на бюрото си. Да, позабавлява се, дано англичанката не се откажеше от битката. Не че някога щеше да я допусне в своята светая светих. Щеше да се развихри тук само през трупа му! Освен това не проумяваше цялото това вълнение — той просто не беше от най-уредните и туйто. Но това не дразнеше никого.

С дълбока въздишка Питър се обърна пак към мониторите си. Апропо, подреждане. Време беше да се посвети на новата програма, над която работеше. Нали поне един от тях трябваше да се труди, ако не искаха фирмата им да фалира. Така че затрака по клавиатурата и след броени минути беше вече забравил за всичко наоколо.

* * *

Кейт въздъхна с облекчение, когато излезе от „Трите корони“. Все още трепереше вътрешно, понеже срещата с Бен я беше извадила от равновесие. За капак по стълбите срещна Тили, която, естествено, попита какво е търсила горе при Бен и Питър Адамс. Не можеше да й каже, затова я подмина с оправданието, че бърза.

А и наистина бързаше, понеже онова, което й предстоеше, беше спешно. И неприятно.

Щом се озова на площада пред кръчмата, извади телефона си и набра един от запаметените в него номера. Преглътна, когато натисна клавиша за повикване, и за един изпълнен с отчаяние миг се помоли да не ѝ вдигнат. Тогава още мъничко щеше да запази за себе си каквото знаеше. Макар че нищо нямаше да се промени.

Уви, това не ѝ беше спестено, тъй като Анна се обади.

— Кейт? — попита развълнувано, защото явно бе прочела името ѝ на дисплея. — Дойде ли резултатът?

— Да. — Кейт усети как стомахът ѝ се сви на топка. — Именно за него исках да поговорим.

31.

— Значи наистина ти е син?

Дейвид заслони с длан очите си, за да не примижава от ниското слънце, и се вгледа в баща си. А и така можеше да прикрие потреса си от тази новина.

— Да, и твой полубрат. Вече няма никакво съмнение — потвърди Ралф. Новината развълнува и него, само че за разлика от Дейвид той изглеждаше по-скоро облекчен. — Почти бях сигурен в резултата и се радвам, че сега сме наясно.

Не и аз, помисли си Дейвид, но не искаше да го изрече на глас, затова извърна глава и плъзна поглед по редиците от лозя в ширналото се пред него поле.

Тук навън в момента се чувстваше по-добре, отколкото вътре в къщата, а усиленият труд, съпътстващ прибирането на реколтата, му се отразяваше благотворно и поне малко го разсейваше. Пък и имаше куп неща за вършене: заради влажната пролет и силната буря преди няколко седмици тази година май трябваше да избързат с гроздобера и той точно се канеше да огледа състоянието на лозята заедно с Джеймс, когато видя, че колата на баща му се задава по асфалтовия път.

Веднага се досети, че се е случило нещо важно, след като Ралф бе напуснал кабинета си в Дарингам Хол и се беше появил на полето. Обикновено стоеше настрана от земеделската работа, макар че държеше Дейвид да опознае всички аспекти от нея. И щом специално идваше насам, значи трябваше да обсъдят нещо. Дейвид предположи, че разговорът ще се завърти около Стърлинг. То от известно време насам всичко се въртеше само около него.

Естествено, донякъде разбираше защо за баща му беше важно да научи истината. Затова и не възрази, когато преди няколко дни научи за намерението му да предложи този тест на Стърлинг — вече не можеше да го нарича Бен. Но той самият се почувства още по-несигурен. Един ден може би щеше да наблюдава отстрани как този чужд човек получава титлата баронет на Дарингам Хол. А той нямаше никакво

доказателство, че майка му е излъгала и че действително е син на баща си. Истината — да, и на него му се искаше да я научи. Имаше обаче усещането, че стъпва по тънък лед.

— И какво ще стане сега? — запита.

— Сега трябва да се опитаме да се спогодим с Бен.

— Ами ако не желае?

Баща му явно допускаше този вариант, защото само сви рамене.

— Струва си да опитаме. Според мен трябва да направим първата крачка към него, вместо отчаяно да се мъчим да го отблъснем. Това само ще го ядоса повече. Ако обаче забележи, че му протягаме ръка, може би ще имаме шанс да се споразумеем. — С тези думи пъхна ръце в джобовете на панталона си. — Зная, че не ти е лесно в тази ситуация, Дейвид. Но нищо не можем да променим. Бен съществува. Той ти е полубрат и аз не мога чисто и просто да го отпратя. — И въздъхна. — Ако отделиш малко време, за да свикнеш с тази мисъл, предполагам, че ще откриеш и нещо положително в този факт — добави, но Дейвид не намери сили да му отвърне с усмивка.

Та ти дори не се опита да го отпратиш, рече си, и отново усети как го прободе ревност, каквато всъщност не искаше да изпитва. На джентълмен, както го бяха възпитали, със сигурност повече прилягаше да приеме хладнокръвно неизбежното. Бенедикт Стърлинг съществуваше и туйто. Само дето му беше по-лесно, докато възможността да са роднини, бе единствено теоретична. Докато все още успяваше да си внуши, че всичко ще си остане по-старому.

Но сега нещата вече не изглеждаха така, понеже баща му очевидно бе твърдо решен да предостави на Бен място в живота им. Мястото, което до днес бе заемал единствено Дейвид.

Напрежението се върна в гърдите му, когато пак плъзна очи по лозята. Може би едва покрай тази история си даде сметка колко важно за него е всичко тук: замъкът, имението, животните, лозарството, с което се занимаваха отскоро и в чийто успех той твърдо вярваше. Беше се вживял в ролята, която му бе отредена по рождение, и я изпълняваше с желание, беше посветил живота си на Дарингам Хол. Друго просто не можеше да си представи и не желаше да се откаже от онова, което имаше. Не желаше да го поделя с човек, за когото всичко тук беше абсолютно чуждо — и който може би дори го застрашаваше.

— Но мястото на Бен не е тук — заяви по-агресивно, отколкото му се искаше, и разпери ръце. — Та това нищо не му говори. Ами ако просто цели да ни го отнеме? — Вдиша и издиша дълбоко, за да се успокои. Едва тогава се осмели да погледне баща си, който бе сложил ръка на рамото му.

— Не мога да ти обещаая, че нищо няма да се промени — каза Ралф. — Но това не се отнася за твоето положение. Дори да поиска, Бен не може да ти отнеме наследството, никога не бих го допуснал.

Дейвид кимна, донякъде успокоен. И внезапно изпита угризение.

— Съжалявам. Просто... всичко е толкова сложно.

— Зная. — Ралф го прегърна през рамо. — Обаче ще се справим.

Дейвид кимна, после и двамата се озърнаха, защото дочуха цвилене зад гърба си.

По лицето на Дейвид се разля широка усмивка, щом зърна Анна, която яздеше по крайнината на полето и се приближаваше към тях. Възседнала беше Бони, враната кобила на Зоуи, и държеше повода на Честър, белия кастрат на Дейвид.

— Хей, ти пък какво правиш тук? — попита, когато Анна стигна до тях, и хвана юздата на Бони. — И защо си с два коня? Един не ти ли стига?

Анна се усмихна.

— На мен ми стига, но и на теб ти трябва кон — поясни му. — Мислех да пояздим заедно.

— Добрее — проточи Дейвид, защото предложението малко го изненада. — Само трябва да обсъдя още нещо с Джеймс. Защо не ме предупреди по телефона?

Анна сви рамене.

— Защото не си вдигаш телефона.

— Какво? — Дейвид бръкна за смартфона, който винаги носеше в джоба на панталона си, но не го откри. — О, по дяволите, сигурно съм го оставил в стаята си.

Случваше му се много рядко, обаче за последните дни — вече няколко пъти. В момента просто не беше на себе си.

— Е, какво, идваш ли? — Анна го погледна с усмивка и той чак сега забеляза, че бузите ѝ са неестествено червени. Освен това и очите ѝ изглеждаха по-различни. Някак подути.

— Да не си плакала?

— Какво? Не! — Тръсна глава и се наведе напред, така че дългата червеникаворуса коса падна като завеса пред лицето ѝ и го скри от Дейвид. — Чисто и просто имам крещяща нужда от глътка свеж въздух. И си помислих, че най-добрият вариант е да пояздя.

Дейвид погледна към баща си, който бе отишъл при Джеймс и завързал разговор с него. Перспективата да галопира с Анна през полето действително беше доста привлекателна. Със сигурност нямаше по-добър начин да избистри главата си, а в момента точно от това се нуждаеше.

— Къде ти се ходи? — поинтересува се, понеже Анна обикновено имаше съвсем конкретни идеи за крайната цел на излетите им. Но не и този път.

— Някъде, където можем... — И млъкна, а след секунда-две довърши изречението си. — ... където е тихо и спокойно.

— Хм. — Дейвид все още не се бе съвзел напълно от изненадата. — Не съм облечен подходящо за езда.

Ако го бяха планирали, щеше да си сложи други дрехи. Само че Анна не прие аргумента му.

— Щом като можеш да яздиш дори без седло, джинсите и маратонките не са никаква пречка.

Вярно беше. Яздеше отдавна, за да се справи с тези дрехи. И все пак внезапното предложение на Анна не преставаше да го учудва. Въобще не беше в стила ѝ. Освен това беше вече късен следобед и макар че нямаше да се стъмни веднага, не си струваше да тръгнат на дълга разходка.

Анна забеляза колебанието му и направи толкова нещастна гримаса, че съпротивата му тутакси се стопи.

— Е, всъщност защо пък не! — каза Дейвид и взе от нея повода на Честър. След като беше толкова важно за нея, щеше да ѝ достави това удоволствие и толкова. Метна се на седлото и накара коня да се завърти около оста си и да тръгне в обикновен ход към Ралф и Джеймс, които вече гледаха към тях.

— Да пояздите ли отивате?

Джеймс сякаш се подразни от внезапната промяна на плана и Дейвид веднага изпита угризения. В края на краищата беше обещал да помогне на вуйчо си в подготовката за гроздобера — най-вече защото на Джеймс много-много не му се занимаваше с това. Появата на Ралф

ги прекъсна, така че разочарованието на Джеймс беше разбираемо. Въпреки това Дейвид не можеше да постъпи другояче.

— Няма ли начин да привършим утре? — помоли вуйчо си. — Ще ти помагам цял ден. Обещавам.

Джеймс изсумтя недоволно, Ралф обаче сложи ръка на рамото му.

— Остави го да поязди — каза и окуражително кимна на сина си, а в погледа му все още се четеше загриженост. — Всичко е наред. Вървете, и аз мога да помогна на Джеймс.

Това предложение явно втрещи зет му, понеже Дейвид го чу да си мърмори нещо, което прозвуча като „знак и чудо“. Но още преди да отговори, Анна, която беше последвала Дейвид, спря кобилата си до Честър.

— Моля те, тате! Идеята беше моя. Освен това Дейвид е в семестриална ваканция и не е тук само за да работи.

Джеймс окончателно капитулира пред умоляващия поглед на дъщеря си.

— Е, добре, позабавлявайте се — каза и се обърна към Дейвид отново с усмивка на уста. — Извади късмет, младежо. Обаче утре наистина имам нужда от помощта ти и не признавам никакви извинения. Ясно ли е?

— Ясно.

Дейвид се ухили с облекчение. Това му беше хубавото на Джеймс — не можеше да се сърди дълго.

— Благодаря — каза на Анна, след като обърнаха конете и се отдалечиха достатъчно, така че Ралф и Джеймс не можеха да ги чуят. — Идеята ти действително е супер.

Странно и донякъде необяснимо беше облекчението, което изпита, седейки върху гърба на коня. А може би и не с всекиго беше така. Но Дейвид чисто и просто обичаше да язди, откакто се помнеше. Беше най-добрата терапия срещу мрачни мисли и огорчение и сега вече недоумяваше защо изобщо се поколеба, когато чу предложението на Анна.

Обикновено сияйната ѝ усмивка обаче бе някак сдържана, а и не му отговори закачливо, както беше очаквал, затова Дейвид се взря в нея, сбърчил чело.

— Наистина ли всичко е наред?

Тя го погледна и по лицето ѝ пробягна сянка, ала само миг по-късно изчезна и Дейвид не успя да я разгадае.

— Дай сега малко галоп! — подкани го след това и потупа с пети хълбоците на Бони, за да я препусне. — Иначе няма да стигнем далеч!

Хубавата врана кобила, която в отсъствие на Зоуи не извеждаха толкова често, сякаш само чакаше този сигнал, защото почти веднага премина в плавен галоп и докато Дейвид се огледа, Анна вече беше набрала солидна преднина.

— Окей, Честър, няма да оставим нещата така — каза той и се усмихна, когато белият кастрат моментално реагира на шенкелите и също се понесе напред.

Надбягването продължи през ливадите и Дейвид се удиви на неизтощимата енергия на Анна. Обикновено той я пришпорваше за по-агресивен галоп и тя най-често удържаше темпото само за известно време. Всъщност предпочиташе да го дава по-спокойно и разговаряше с него на всевъзможни теми, докато язدهа из разнообразния ландшафт около Дарингам.

Сега обаче беше вперила очи право напред и току препускаше кобилата, сякаш нямаше намерение да спре. Дръпна юздите чак когато достигнаха горист участък, но Дейвид не беше сигурен дали би го направила, ако нямаше естествено препятствие.

— Ей, никой не ни гони — пошегува се той, когато поеха бавно през гората. Отпусна поводата, та Честър да протегне врат, и го потупа за похвала — нещо, което и Анна обикновено правеше след интензивна езда. Само че този път явно бе изцяло потънала в мислите си, което доста озадачи Дейвид. — Защо се беше разбързала толкова преди малко?

— Бони напираше да потича — отвърна Анна, без да го погледне. — Сигурно отдавна не е излизала. Едва я удържах.

Това категорично не беше вярно. Анна беше много добра ездачка и се справяше дори с на моменти нервната кобила на Зоуи. И тогава Дейвид проумя, че причината не е в Бони, а в самата Анна. Полагаше усилия да го скрие от него. А той бе твърде зает със себе си и проблемите си, за да го забележи.

— Анна, какво има? Нещо ти се е случило, нали?

По лицето се познаваше, че мисли трескаво, отвори уста да го изрече, но после се отказа.

— Няма нищо — увери го с усмивка, но Дейвид изобщо не ѝ повярва.

— Каквото и да е, можеш да го споделиш с мен. — Издържа на погледа ѝ, в който сега се четеше неувереност, и в душата му се прокрадна лошо чувство. Тази прибързана покана за езда, агресивният галоп и начинът, по който го гледаше... нещо се беше случило, и то бе свързано с него. — Искаш да ми кажеш нещо, нали?

Анна прехапа долната си устна и сякаш пак потърси подходящите думи. Сетне тръсна глава.

— Не, аз...

Внезапно в гората отекна изстрел, толкова гръмко и близо, че конете се стреснаха. Дейвид съумя да овладее Честър, но Бони, която беше по-боязлива от белия кастрат, изцвили от страх и се изправи на задните си крака. Анна, която не го очакваше, загуби равновесие и се свлече от седлото. С уплашен вик падна възник върху твърдата земя и не помръдна повече.

— Анна! — Дейвид мигновено скочи от коня и се завтече към нея, когато проехтя втори изстрел.

По дяволите! Очевидно някой ловуваше съвсем наблизко, въпреки че този участък определено беше тяхна собственост и Дейвид бе повече от сигурен, че нито дядо му, нито баща му са разрешили лова. И този път изстрелът прозвуча още по-близо и заплашително — твърде заплашително за Бони, която последва инстинкта си и развяла грива, побягна от източника на опасност.

— Честър, не!

Дейвид посегна към поводата на жребеца, за да го задържи. Само че в същата секунда който и да беше стрелецът го направи още веднъж и това се оказа в повече даже за иначе спокойния Честър. Още преди Дейвид да хване поводата, и той превъртя и с оглушителен тропот на копита галопира след Бони по горската пътека. Само след миг конете изчезнаха между дърветата.

Дейвид изруга наум, но насочи цялото си внимание към Анна, която все така лежеше със затворени очи и не шаваше. Коленичи до нея и обхвана лицето ѝ в шепи, уплаши се от допира със студената ѝ кожа. Не, рече си. Нищо не ѝ се е случило. Положително нищо не ѝ се е случило.

— Анна! — От страха, който внезапно стегна гърлото му, гласът му прозвуча хрипкаво. — Анна, моля те... събуди се!

32.

— Здравей, Кейт!

Къркби ѝ отвори голямата входна врата на Дарингам Хол с една от редките си усмивки. Както винаги, когато бяха насаме, се държеше малко по-непосредствено от обикновено и за момент ѝ позволи да надникне зад иначе недостъпната си фасада. За мнозина Къркби представляваше загадка, понеже беше затворен и неразговорлив, но Кейт го познаваше достатъчно дълго, за да е наясно, че е много благ, лоялен човек, който обича мястото, отредено му от живота, и е изцяло отдаден на професията си.

Ето защо беше вече информиран, че тя има нова уговорка с Ралф, и директно я покани в голямото фоайе, без да попита защо е дошла.

— Мистър Камдън току-що телефонира. Забавили са го, но ще дойде всеки момент — поясни. — С Меган тъкмо пием чай в кухнята. Ако желаеш, можеш да ни правиш компания.

Кейт отвърна на усмивката му, макар и с известно усилие.

— Много мило, но предпочитам да го изчакам в библиотеката.

Колкото и да ѝ бяха симпатични Меган и Къркби, днес просто не ѝ беше до общи приказки — или до нова обидна тирада срещу Бен.

Високият иконом кимна. Ако някой проявяваше разбиране, че на хората невинаги им се говори, то това беше Къркби.

— Тогава да ти донеса ли чая в библиотеката? — попита, обаче Кейт отказа и това.

— Не, благодаря.

Сигурна беше, че Къркби и бездруго ще им сервира чай покъсно. А в момента наистина предпочиташе да бъде сама и се зарадва, когато той реагира на думите ѝ единствено с бегла усмивка, преди да се запъти към кухнята.

Кейт остана във фоайето и докато го прекосяваше, унесена в мисли, се огледа наоколо в просторното помещение. Долови познатата миризма — тази неподдаваща се на определение комбинация от дърво, политура и вековно достолепие, която обикновено извикваше на

лицето ѝ усмивка, защото именно нея толкова обичаше в Дарингам Хол. Сега обаче миризмата засили тягостното чувство, стегнало гърлото ѝ. За пръв път предпочиташе да бъде където и да било, само не тук. Понеже се чувстваше като предателка...

— Кейт?

Клер, която в същия момент влезе във фоайето от другата страна, я изгледа с изненада. Носеше наръч току-що откъснати цветя, явно се канеше да ги сложи във вазите отдясно и отляво на стълбището. Но сега се насочи към Кейт да я поздрави.

— Дано не търсиш Айви. Не ти ли каза, че заминава за Лондон?

— Да, каза ми — отвърна Кейт. — Имам среща с Ралф.

— Пак ли? — Клер се намръщи. — Какво толкова има да обсъжда с теб? Е, няма значение — добави и махна с ръка, защото си даде сметка в какво неловко положение поставя Кейт с въпроса си. — Във всеки случай е добре, че те виждам. Тъй и тъй исках да поговорим. — И продължи със сериозно изражение: — Дали не можеш да поприказваш с Анна? Днес още от сутринта се държи толкова странно, че наистина започвам да се безпокоя. Сигурна съм, че се е случило нещо, а като я попитах, избегна отговора. Бих помолила Айви, но я няма, та си помислих за теб. Двете сте като сестри, може би ще ти се довери.

Вече ми се довери, рече си отчаяно Кейт. Мразеше се, задето не можеше да каже истината на Клер, но с Анна още не бяха решили как да постъпят. Вчера цял следобед умуваха и не стигнаха до никакъв резултат. Имаше аргументи и за това да кажат истината, и за това да премълчат, а Кейт също като Анна се боеше и от двата варианта.

— А сега къде е? — запита Кейт.

— Джеймс каза, че с Дейвид отишли да пояздят, скоро обаче трябва да се върнат. — Клер въздъхна. — Според мен е свързано и с Дейвид. Анна е толкова привързана към него и се притеснява, понеже историята с Бен ужасно го тормози.

Буцата в гърлото на Кейт стана още по-голяма.

— Ще поговоря с нея — обеща и се почувства отвратително, като видя благодарната усмивка на Клер.

Набързо се сбогува и по пътя за библиотеката се запита дали няма специална причина за тази разходка с коне.

По един въпрос Анна беше абсолютно категорична: ако се стигнеше дотам, искаше лично да каже истината на Дейвид — тъй като идеята за теста бе нейна. Не беше конкретизирала кога и дали изобщо ще го направи, но може би не беше издържала и бе решила да използва разходката, за да поговори с Дейвид. Беше още много млада и импулсивна и Кейт бе кажи-речи сигурна, че няма да устиска да носи тайната вечно в душата си.

Със свито сърце отвори вратата на библиотеката и влезе в голямата стая, едно от най-любимите ѝ помещения в целия замък. По лавиците на високите до тавана шкафове, някои зад стъклени врати, бяха подредени истински книжни съкровища — томове с кожени подвързии, които разказваха за много поколения, седели тук и прелиствали произведенията на старите майстори. И въпреки това стаята не действаше потискащо, а изглеждаше уютна с дивана и креслата в центъра, които приканваха влезлия да поседне. Навремето с Айви често си играеха на криеница в замъка и Кейт си спомни, че веднъж се мушна в долната част на големия стоящ часовник в ъгъла. На Айви ѝ отне цяла вечност да я открие, защото силното успокоително тиктакане, от което вибрираше дървеният корпус, беше унесло Кейт. Тогава изпита чувство на защитеност, което нерядко ѝ липсваше болезнено и което свързваше с тази стая.

Сега обаче беше всичко друго, но не и спокойна, сновеше нервно напред-назад и цялата подскочи, когато вратата неочаквано се отвори и Ралф влезе в библиотеката, следван по петите от Къркби, който внесе кана чай и табла с две чаши.

— Извини ме за закъснението — каза Ралф. — Наложил се набързо да свърша още нещо и ме забавиха. Благодаря, Къркби. — Кимна на иконома, който безшумно се оттегли, и посочи четиърфийлдския диван. — Заповядай, седни.

Кейт прие поканата с тайната надежда Ралф да не забележи, че е адски нервна. Явно и той не се чувстваше по-добре, понеже също изглеждаше превъзбуден. Такъв беше и вчера, когато му съобщи резултатите от теста, само че сега в държането му се усещаше и някаква решителност, защото прескочи любезните общи приказки, игнорира дори чая, сервиран на масичката, и заговори веднага по същество.

— Кейт, трябва да ми помогнеш още веднъж — започна, след като седна в едно от креслата. — Откакто съм сигурен, че Бен е мой син, обмислям какво следва оттук нататък. И стигнах до извода, че твърдият курс, поет от Тимъти, няма да донесе нищо. Подробно обсъдих всичко с татко и той напълно споделя мнението ми. Трябва да направим първата крачка към Бен — или по-скоро аз да я направя. Може би вече е прекалено късно, въпреки това на драго сърце ще се опитам. Твърде дълго проявявах пасивност в това отношение. В крайна сметка не бихме се оказали в днешното положение, ако още по-рано се бях заинтересувал от съдбата на Джейн. — Всичко това очевидно го измъчваше, тъй като въздъхна дълбоко. — Ситуацията е нова за всички ни, но трябва да се намери решение, за да не се озовем в съдебната зала. Не искам да се стигне до грозни сцени.

Кейт трепна вътрешно и си пожела да е някъде далеч оттук. Тъй като щеше да се стигне до грозни сцени. Много грозни дори, макар Ралф още нищо да не подозираше. Тя почти не се надяваше, че Бен ще се съгласи на мирното им предложение, каквото и да беше то. И когато всички факти се сложеха на масата, ситуацията щеше отново да се промени. Всичко щеше да се промени — а тя самата бе замесена много повече, отколкото й се искаше.

— Разбирам те — отвърна. — Но не мога да ти помогна.

Ралф се усмихна.

— Можеш. Добре е да присъстваш на разговора. Идеята беше на татко, а според мен е прав — добави, когато Кейт поклати глава. — Кейт, познаваш Бен по-добре от всички ни. Към теб не е толкова подозрителен. Съгласи се да вземеш пробата за теста, значи те цени. Освен това наистина имам нужда от подкрепа. Не ми е лесно в тази ситуация и ще се чувствам по-добре, ако не остана насаме с него, когато дойде.

Кейт го погледна уплашено.

— Да дойде ли? Кога?

— Всъщност би трябвало да се появи всеки момент.

Кейт веднага скочи от мястото си.

— Тогава си тръгвам — каза и понечи да се насочи към вратата. Само че Ралф я улови за ръката и я задържа.

— Моля те, Кейт! Направи ми тази услуга и остани. Нямах представа колко ще ми помогнеш.

Кейт си даде сметка, че Ралф говори повече от сериозно. Изглеждаше напрегнат, а зад усмивката му прозираше неувереност. Но въпреки че не искаше да го изостави, не можеше да потисне инстинктивното си желание да избяга. Беше вече твърде дълбоко въввлечена в цялата история и всъщност я влошаваше още повече с всяко свое решение. Затова и нямаше чувството, че точно нейното присъствие ще му бъде от каквато и да било помощ.

— Не зная — рече, все още колебаейки се. — Не е ли по-добре да дойде някой от семейството?

Ралф се усмихна.

— Кейт, та ти също си от семейството — увери я, а тя преглътна. Тъй като чу онова, което толкова често си бе пожелавала — ала то засили вътрешния ѝ конфликт. Дали с всичките си действия напоследък не беше предала семейство Камдън? Пък и изобщо — каква опора щеше да бъде на Ралф, след като бе разлюляна от нерви не по-малко от него? Дори от самата мисъл, че след миг-два пак ще застане срещу Бен, я полазиха тръпки, а заради всичко, което вече знаеше, имаше чувството, че се е устремила право към пропаст.

И все пак не можеше и да го изостави. Щеше да му е трудно и макар според нея да не беше най-подходящата за случая, щеше да остане, щом Ралф се нуждаеше от помощта ѝ. Ето защо след кратко колебание пак седна на дивана.

— И какво смяташ да го попиташ?

Докато той ѝ обясняваше намерението си, в душата ѝ наново се надигна страх. Всичко това няма да свърши добре, помисли си Кейт и впи очи в стоящия часовник, чието силно и равномерно тиктакане днес ѝ звучеше като заплаха.

* * *

Бен се загледа в широкия гръб на иконома, който вървеше пред него, и за пореден път се почуди какво търси тук този снажен тип. Обстановката изобщо не му подходеше. Нито пък униформата на иконом. Приличаше му на класически пример за човек не на мястото си, но някак си му вдъхваше и уважение. Тъй като Къркби му отвори вратата с обичайното си изражение. Невъзмутимо. Непроницаемо. Бен

нямаше представа какво криеше зад маската си, а и нямаше желание да научи. Разбираше обаче потребността на Къркби да не показва картите си. За предпочитане е никой да не знае слабите ти места.

Пред очите му неволно изплува образът на Кейт, отново чу гласа ѝ и видя изуменото ѝ лице, което го преследваше и насън. *Не можеш да постъпиш така — след случилото се между нас.* Напротив, помисли си и изтласка спомена от съзнанието си. Можеше. И щеше да постъпи така.

В края на краищата нещата се подреждаха в негова полза. Ралф Камдън сам предложи да направят теста за бащинство и резултатът заздрави позицията на Бен. А сега, изглежда, беше готов и на отстъпки. Във всеки случай Бен предполагаше, че поради тази причина Ралф му се обади днес и го покани в Дарингам Хол. Вероятно и той, и брат му — адвокатът, бяха осъзнали, че все някак трябва да се споразумеят с него.

Усмихна се язвително. Дори си представяше как точно ще протече разговорът с двамата: в опити да го накарат да изчезне от живота им. Появата му не им отърваше и държаха на всяка цена да се отърват от него. Тъй като нищо не се беше променило: както навремето майка му, така сега и Бен беше натрапникът, нарушителят на спокойствието, чието място не беше тук — макар да имаше вече черно на бяло доказателство, че е потомък на Камдън. Щяха да му го натякват, също както го бяха натяквали на майка му. Въпросът беше само докъде щяха да вдигнат залога. И докога щеше да издържи той, преди да извади от ръкава си асата, които смяташе да изиграе.

Къркби се спря пред вратата на библиотеката и почука, след това я отвори.

— Мистър Стърлинг дойде — оповести и отстъпи встрани, за да направи път на Бен.

Щом влезе в стаята, Бен видя Ралф, който бе седнал в едно от креслата. А на дивана седеше... Кейт!

Погледите им се срещнаха и в първия миг Бен толкова се изненада, че насмалко да се закове намясто. Очакваше всичко друго, но не и че ще я завари тук — и му струваше големи усилия да не се издаде какво се надигна в душата му при вида на Кейт.

Облечена бе в лятната разкроена рокля на цветя, която помнеше толкова добре, а бледото ѝ лице беше обрамчено от тъмните къдрици,

сега озарени от залязващото слънце.

Не беше негов тип, сега го осъзна. Тъй като той нямаше тип. Затова и най-накрая трябваше да я пропъди от мислите си. И да овладее чувството, което го поразяваше всеки път, щом я погледнеше в очите.

Какво търсеше тук? Е, да, наясно беше, че тя е близка с Камдън. Но след като Ралф Камдън не само я беше натоварил с теста, а и държеше тя да присъства на този разговор, явно беше много по-важна за семейството, отколкото бе предполагал. Не беше напълно сигурен за естеството на взаимоотношенията им, но именно по тази причина в никакъв случай не биваше да се издава колко го смущава присъствието ѝ. С каменно изражение прекоси стаята и се спря току пред къта за сядане.

Ралф Камдън се беше изправил, както и Кейт, която бе вперила очи в него и сякаш предпочиташе да бъде навсякъде другаде, само не и тук. Ралф Камдън също изглеждаше неуверен, но се усмихваше.

— Бен! — каза, все едно бяха стари приятели. Обаче номерът с фамилиарниченето нямаше да мине.

— За вас съм мистър Стърлинг! — внесе яснота Бен. — Ще се придържаме към това обръщение.

Плъзна поглед по голямото помещение, но Тимъти Камдън не изскочи иззад никой от шкафовете. Действително го нямаше.

— Къде е брат ви? Днес не се ли нуждаете от юридическа помощ? — попита насмешливо, за да прикрие силното си учудване от липсата на Тимъти. Беше абсолютно сигурен, че адвокатът ще присъства и на този разговор. В библиотеката обаче бяха само Ралф и Кейт. Да не беше някакъв номер? Нова тактика, която все още не бе прозрял?

— Не — отвърна Ралф, а когато размени поглед с Кейт, си пролича, че не му е много приятно да води този разговор без брат си. Но тъй като не обясни защо Тимъти отсъства, явно така беше планирано. Изглежда, още не си беше избистрил онова, което възнамеряваше да му каже, защото лицето му издаваше усилие и настъпи дълга пауза, в която Ралф Камдън очевидно търсеше подходящите думи.

Най-накрая се прокашля.

— Аз... имам предложение. Или по-точно: молба.

Бен само повдигна вежди и го зачака да продължи. Вместо това обаче Ралф Камдън посочи едно от празните кресла.

— Няма ли да поседнем? — попита и Бен се замисли дали да не откаже. Така постъпи на предишната си среща с Ралф и Тимъти Камдън — за да им сигнализира, че не е готов на никакви отстъпки и няма да се подведе по любезностите им.

Този път обаче се поколеба и погледна към Кейт. Тя явно очакваше да откаже и напрегнатото, едва ли не измъчено изражение в очите ѝ накара нещо в душата му да отстъпи и да приеме поканата. Но избра креслото, което бе най-далече от Кейт. И достатъчно далече от Ралф Камдън. Тъй като му беше пределно ясно какво ще последва.

— Нека да отгатна. — Повдигна ъгълчето на устата си. — Искате да ме помолите да изчезна там, откъдето съм дошъл. И сте готови да ми предложите солидна сума, ако се откажа от всички права, свързани с фамилията Камдън. Ако е така, трябва да ви разочаровам. Не съм заинтересован от офертата.

Ралф Камдън се усмихна.

— Така си и мислех — рече. — А и не това се канех да ви предложа. Напротив. Всъщност ви повиках тук, защото искам да ви поканя да останете.

Този път Бен не съумя да прикрие изненадата си. Както и да отговори веднага. А Ралф продължи.

— Зная, ситуацията е сложна и съзнавам, че имате ужасно мнение за мен. Което е разбираемо, понеже досегашното ми поведение ви е дало малко основания да смятате, че се интересувам от вас. Предположението, че не ви искам в живота си, обаче е погрешно. Не знаех, че имам и друг син, и силно се упреквам, задето не положих усилия да го науча. Повярвайте ми, никога няма да си простя този пропуск.

При тези думи въздъхна и ако не беше толкова добре информиран, Бен би му повярвал, че е покрусен.

— За съжаление няма как да променя това — продължи Ралф Камдън, а когато обърна глава към Бен, в погледа му се четеше новопридобитата решителност. — Но Бен... моля те, позволи да те наричам така, не мога да се обръщам към теб с „мистър Стърлинг“... тук не си нежелан, както си мислиш. Зная, че няма начин да върнем времето, обаче бих желал да се възползвам от възможността да те

опознава. Нямам представа дали е осъществимо и дали изобщо ще вземеш под внимание идеята ми, но ти предлагам, ако желаеш, да останеш при нас. Поне за известно време. За да имаме шанс да се опознаем.

Бен изсумтя, но не от възмущение. По-скоро от смайване. Какво означаваше това? Наистина ли го вземаха за такъв глупак, че да се подлъже по любезните им приказки? Или действително бяха толкова самонадеяни, че го подценяваха?

Не, рече си. Тук имаше нещо гнило. Сто процента. Дали пък не бяха разучили колко просперираща е неговата фирма и не разчитаха да се доберат до парите му? При всички положения целяха нещо, изключено беше да го улесняват толкова по своя воля.

Погледът му се прехвърли върху Кейт, може би защото се надяваше да прочете в очите ѝ какво се разиграваше всъщност тук. Ала и тя се взираше в него със същата настойчивост както Ралф и очевидно чакаше напрегнато неговия отговор. Въпросът беше само какво точно чакаше. Дали искаше да остане, или се надяваше да си тръгне?

За частица от секундата през главата му се прокрадна мисълта, че Ралф Камдън е казал истината и че действително иска да го опознае, обаче веднага я пресече още в зародиш. В края на краищата не беше дошъл тук, за да намери баща. А да накаже мъжа, причинил болка на майка му да го опознае, как ли пък не! Не желаше да опознава Ралф Камдън. Ако изобщо се стигнеше дотам, щеше да използва възможността най-много за да...

— Ралф! — Вратата на библиотеката се разтвори със замах и Клер влетя вътре, без да е почукала. Щом видя, че брат ѝ не е сам, застина от изненада. — О!

— Какво е станало? — запита Ралф и лицето на Клер възвърна сериозния си и съсредоточен израз.

— Конете се върнаха — каза тя. — Дейвид и Анна излязоха следобед да пояздят, но Честър и Бони току-що се появиха сами пред конюшните, все още оседлани. И не можем да открием нито един от двамата.

Ралф и Кейт скочиха уплашено на крака, Бен също стана от мястото си в мига, в който сър Рупърт и лейди Илайза нахлуха в библиотеката.

— Дейвид и Анна са изчезнали! — възкликна лейди Илайза, но когато забеляза Бен, вълнението ѝ моментално изби в гняв. Необуздан гняв, понеже обикновено бледите ѝ бузи пламнаха.

— Какво търси той тук? — запита с леден глас и посочи Бен. Ралф обаче пренебрегна въпроса ѝ, цялото му внимание бе насочено към Клер и Рупърт, на чиито лица бе изписана тревога.

— Да не им се е случило нещо?

Клер сви рамене.

— Да се надяваме, че не, но трябва да ги потърсим. Проблемът е само, че не са казали къде отиват.

— Джеймс тръгна с Грег, ще обиколи всички маршрути за езда в имението — добави сър Рупърт. — А аз веднага потеглям с Къркби нагоре към крайбрежието.

— Не успях да се свържа с Оливия, но ще продължа да опитвам — допълни Клер. — Тя ще ни помогне, щом научи. Май ще ни трябват и още хора. Дватама може да са навсякъде и колкото повече разширим търсенето, толкова... — В този момент се сепна. — Кейт? Всичко наред ли е?

В същата секунда и Бен погледна към Кейт, която издаде задавен звук и се свлече на дивана. Беше побеляла като платно и имаше толкова нещастен вид, че Бен с мъка потисна импулсивното си желание да отиде при нея. Вместо него го направи Ралф.

— Какво става? Да не ти е зле?

— Сигурно му е казала — промълви Кейт и поклати глава. — О, боже! Може да му е дошло в повече и затова да се е случило нещо! — Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— На кого? — попита озадачено Ралф. — Кейт, за какво говориш?

Кейт подири погледа на Бен, сякаш всичко това бе свързано донякъде и с него. След миг-два се обърна към Ралф и преглътна с усилие.

— Има... има нещо, което трябва да знаеш — промълви с провлечен глас и Бен видя в очите ѝ отчаяното желание следващите ѝ думи да останат неизречени.

33.

Анна отвори очи и погледна Дейвид, който се беше надвесил над нея. Беше обхванал лицето ѝ в шепи и я гледаше угрижено. Понеже беше паднала от коня. Точно така. Ама че тъпотия. Искаше да се усмихне и да подхвърли някоя нахакана реплика, за да го успокои. Но тогава се сети какво бе обсебило съзнанието ѝ. Причината за топката в стомаха, която я измъчваше от вчера и сега пак напомни за себе си. Затова просто направи гримаса, надявайки се да мине за усмивка.

— Искам да стана — каза и Дейвид я подхвана, помогна ѝ да седне.

— Полека — рече и я възпря, когато понечи да се изправи на крака. — Наистина ли си добре? Нещо боли ли те?

— Не. — Анна поклати глава. Е, глезенът я наболяваше, но най-много да го беше понатъртила. Виж, сърцето по всяка вероятност не влизаше в сметката. — Мисля, че минах между капките.

— Хубавичко ме изплаши, знаеш ли? — Едва сега сянката окончателно изчезна от лицето на Дейвид. — Откога взе да падаш от коня? — подкачи я и отново се усмихна.

И както винаги на бузата му се появи мъничка трапчинка. Беше ѝ позната, ала и нова. Тъй като породил у нея нещо, което бе ново. Анна извърна глава и изведнъж забеляза, че нещо липсва.

— Но къде са конете?

— Избягаха. — Дейвид сви рамене. — Заради пукотевицата. Само да пипна този тип, дето стреля, ще му дам да разбере. Обзалагам се, че е браконьер.

Анна смръщи чело.

— И Честър ли избяга? Защо не го задържа?

— Ти лежеше на земята и не помръдваше. Уплаших се за теб — рече той и сърцето на Анна прескочи.

— А сега?

— У теб ли е мобилният ти телефон? — попита Дейвид. Анна кимна и бръкна в джоба си, но когато извади смартфона и се опита да

набере номера на Дарингам Хол, екранът остана тъмен. По дяволите!

— Батерията е паднала — каза отчаяно. — Снощи забравих да я заредя.

Което изобщо не беше за чудене. Тъй като след дългия разговор с Кейт мозъкът ѝ бе зает единствено с въпроса как да постъпи и в него нямаше място за нищо друго. Обаче така и не взе решение. Всъщност знаеше само, че не може да си замълчи, след като бе разбрала резултата от теста за бащинство. Да си замълчи завинаги. Само дето умът ѝ не побираше как да каже на Дейвид онова, което трябваше да научи?

Някак се надяваше, че все ще ѝ падне удобен случай, затова и реши да пояздят заедно. Но куражът я напусна и вече не беше сигурна дали ще събере сили да му каже.

— Толкова млада и вече забравана — подразни я Дейвид.

— Каза човекът, който за щастие носи телефона у себе си — върна му го тя и двамата си размениха мимолетни усмивки.

Както преди, помисли си Анна и сърцето ѝ се сви, щом осъзна, че той ще престане да се усмихва, когато му каже истината. Тогава ще я намрази, и то с право. В края на краищата всичко беше по нейна вина.

— Какво има? — попита озадачено Дейвид и леко наклони глава настрани. — Каква е тази физиономия, да не е настъпил краят на света?

— Нищо, аз... просто много отдавна не съм падала от кон — каза тя, за да отвлече вниманието му. — Е, какво ще правим сега?

Той вдигна рамене и ѝ помогна да стане.

— Сега щем не щем, ще трябва да вървим. Но сигурно няма да се наложи да изминем целия обратен път. Когато конете се върнат в имението, сто на сто ще тръгнат да ни търсят. — В следващия миг млькна и подхвана Анна, която се олюля. — Какво има?

— Не зная — каза тя и повторно се опита да стъпи на левия си крак, само че острата болка отново прониза глезена ѝ. — Не мога. Може би все пак съм разтегнала сухожилие.

Дейвид клекна и опипа глезена ѝ, който действително беше леко отеъкъл и сега я болеше по-силно отпреди. После се изправи.

— Дали ще можеш да се движиш, ако те подкрепям?

— До Дарингам Хол? — запита скептично Анна. До имението положително имаше двадесет мили. Не, наистина не можеше да си го представи. Дейвид обаче само се усмихна.

— До църквата „Вси светии“ — поясни. — Там ще можеш да седнеш и да вдигнеш болния крак. И ще имаш покрив над главата си, ако кавалерията закъснее и се наложи да доведе помощ.

Ами да, рече си Анна. Малкият параклис, една от най-старите църкви в околността, беше наблизко, накрай гората. Често яздеха дотам. Богослужения имаше веднъж месечно, и то от април до септември, понеже в постройката нямаше ток. Просто не си струваше да прекарат електричество до нея, тъй като беше доста отдалечена. Чифликът, в който се бе намирал в миналото параклисът, беше отдавна изоставен, а и в района кажи-речи не живееха други хора, така че при нужда се палеха свещи. Ала точно тази атмосфера на запустялост, излъчвана от църквицата, ѝ придаваше чар и Анна обичаше да ходи там.

— Да, мисля, че ще се справя — каза тя и обви ръка около рамото му, а той я прегърна през кръста, за да я крепи, доколкото може.

Само дето не след дълго се оказа, че планът им е бил твърде оптимистичен, понеже Анна взе да куца много по-силно и напредваха едва-едва. Тя полагаше усилия да не се предава, но в един момент Дейвид спря.

— Така няма да се получи — каза и я накара да обгърне врата му. После ѝ нареди да се държи здраво и я вдигна на ръце.

— Дейвид, няма да стане, много съм тежка — възрази Анна, обаче той само се усмихна.

— Лека си като перце — каза и не я пусна, носи я по останалия път до параклиса, който вече се виждаше.

Килограмите ѝ явно наистина не го затрудняваха, а на Анна ѝ беше приятно да я носят, затова престана да се дърпа и изтощена, склони глава на рамото му. Куцането и болката я бяха измъчили, а размишленията за това как да постъпи, още повече влошаваха нещата.

Щом стигнаха до параклиса, Дейвид внимателно я пусна да стъпи на земята и отвори вратата, която никога не се заключваше. След това ѝ помогна да докуцука до помещението.

Корабът беше тесен, с оскъдна украса — с изключение на разноцветните витражи и дървените паметни плочи на пастори и църковни дарители от миналото. Затова пък почти навсякъде имаше

най-обикновени свещници със свещи, заместващи липсващите лампи. Останалата част от обзавеждането беше спартанска: голям каменен олтар, дървен амвон и четири стари пейки с високи облегалки отдясно и отляво на пътеката. Пейките бяха за двама, най-много трима души и в краищата им имаше вратички, така че наподобяваха килийки от пчелна пита. Анна неволно се засмя, когато Дейвид ѝ отвори една от вратичките, за да седне.

По-рано, в детството си, понякога си играеха на криеница в параклиса. Единият „изчезваше“ в някоя от килия, а другият влизаше в помещението и трябваше да отгатне в коя. Най-често печелеше тя, защото рошавата му коса обикновено се подаваше от ръба на пейката. Сто на сто го правеше нарочно — днес беше вече сигурна, макар да отричаше упорито. Винаги я превъзхождаше, защото беше доста по-голям, но за разлика от сестрите ѝ, които не бяха толкова тактични, никога не го демонстрираше пред нея. Затова и Анна толкова обичаше компанията му — открай време помежду им съществуваше специална връзка, симпатия, неподвластна на разликата във възрастта. Можеше да разчита на него, беше го усетила още като малка, а през годините това чувство се беше засилило и превърнало в близко приятелство, за чиито действителни измерения си даваше сметка едва сега. Всъщност май нямаше нищо, което да прави без Дейвид. Беше винаги на линия, когато имаше нужда от него, даваше ѝ съвети или просто изслушваше, когато нещо ѝ тежеше на сърцето. Беше съвсем естествена, важна част от живота ѝ. Може би дори важната...

— Ало, Земята вика Анна — каза Дейвид и се захла, когато тя го погледна стреснато. После ѝ нареди да вдигне болния си крак и тя побърза да го качи на пейката. Очевидно ѝ го беше казал вече, но тя бе толкова унесена в мисли, че не го беше чула. — Пък аз ще потърся кибрит, скоро ще се стъмни и не е зле да имаме някаква светлина.

Отиде до олтара и действително откри кибрит, така че малко по-късно всички свещи вече горяха. Пламъчетата бяха достатъчни, за да осветят помещението, но хвърляха треперливи сенки в ъглите. Старите варосани стени от камък също допринасяха за атмосферата на хлад и Анна препери.

Дейвид, който все още беше на пътеката, го забеляза и се намръщи.

— Май е по-добре да се върна и да доведа помощ. Иначе може и да си седим тук цяла нощ.

— Не. — Анна тръсна енергично глава. — Моля те, недей. Аз... не искам да остана сама тук.

Дейвид пак се захили, отвори вратичката на пейката и седна до нея, прегърна я през рамо.

— Не ми казвай, че се страхуваш на това толкова тихо и спокойно кътче! Имаш ли представа кога е построено? — попита, видимо в стихията си, и посочи към олтара и дървената конструкция на тавана. — Преди цяла вечност и ако можеха да говорят, стените положително биха ни разказали вълнуващи истории, например за епохата, когато тук е върлувала черната смърт. Или за поселищата, които навярно са били на същото място, но отдавна са изчезнали от лицето на земята. Останала е само църквата. Устояла е на всичко, като непоклатима скала. Затова никъде няма да си на по-сигурно място и не бива да се плашиш.

Анна се облегна на него и зарови лице в ямката на ключицата му, за пръв път равнодушна към познанията му по история, от които иначе толкова се възхищаваше. Въпреки че усещаше топлината на тялото му, още ѝ беше студено.

Тя обаче се страхуваше. Дори много. Но причината не бе в църквата, а в нея. В ситуацията, в която сама се беше поставила.

— Няма ли все пак да споделиш? — попита Дейвид, който, изглежда, усещаше, че нещо я измъчва.

Първият ѝ импулс беше да отрече, ала колко още би могла да пази тайната? Кейт беше права, не можеше да мълчи вечно. Ала как да му каже? Беше толкова подло, толкова чудовищно, а тя не искаше да нарани Дейвид. Нито за миг. Как можеше да е толкова наивна и да вярва, че не друго, а нови тайни биха оправили нещата? Преглътна с усилие, сърцето ѝ се качи чак в гърлото, докато се взираше в очите му, в които искряха весели пламъчета.

— Толкова ли е зле? — попита той и в усмивката му се прокрадна несигурност, след като тя не отвърна. — Хайде, кажи де. Пак ли е свързано с Бен?

Анна понечи да отговори, но не успя, а Дейвид го изтълкува като потвърждение. И въздъхна дълбоко.

— Ако се каниш да ми разкриеш, че Бен ми е полубрат, вече зная. Татко ми каза, преди да дойдеш.

Мисълта за това явно не му хареса и лицето му помръкна. За миг-два се втренчи право пред себе си.

Сърцето на Анна препускаше лудо, а под кожата на главата ѝ сякаш полазиха мравки. Тъй като отведнъж ѝ стана ясно, че трябва да му каже. Нещата нямаше да се разминат даже да си замълчеше за седмици или месеци. Пък и истината бе твърде значима, твърде важна. И за него, и за нея самата.

— Не — промълви тихо. — Друго е.

Дейвид смръщи чело объркан.

— Това пък какво означава? Да не би тестът да е неточен?

— А, не, точен е. — Анна посегна към ръката му, стисна я между дланите си. — Дейвид, сега навярно ще ме намразиш, защото идеята беше моя. Обаче знаех, че съзнанието ти е ангажирано с казаното от майка ти вечерта на бала и исках да разсееш съмненията си. Затова помолих Кейт да направи още един тест. С твоя проба.

Дейвид само се вторачи в нея, а тя сви безпомощно рамене.

— Мислех... мислех си, че постъпвам правилно. Не исках да се измъчваш, но...

— Но какво?

Анна вдиша и издиша дълбоко, а очите ѝ се напълниха със сълзи, защото болката, която неминуемо щеше да му причини, се заби като нож в гърдите ѝ.

— Дейвид, страшно съжалявам, но Оливия не е излъгала. Вуйчо Ралф... не ти е баща.

34.

— Не! — Гласът на лейди Илайза изтъня почти до писък. — Не е възможно! Това е подла лъжа!

Не спираше да клати глава. Клер се приближи до нея и я подхвана под мишница, понеже старата дама леко се олюляваше.

— Хайде, седни — каза и отведе майка си до едно от креслата.

Над помещението се спусна тягостно мълчание, прекъсвано само от тежкото дишане на лейди Илайза.

Кейт се чувстваше ужасно и не сваляше очи от Ралф, който видимо се бореше с емоциите си.

— Не е мой син? — попита глухо и треперливо.

Кейт отчаяно поклати глава.

— Резултатът е категоричен.

— А той научи ли вече?

Кейт вдигна рамене.

— Анна сигурно му е казала. Няма друго обяснение за изчезването им. Не мога да си представя, че са претърпели злополука, защото и двамата са много добри ездачи. След като конете са се върнали, значи...

Недоизказано остана, че Дейвид може би не е преглътнал истината и е извършил някоя глупост.

— Боже господи! — Ралф закри устата си с длан, а безизразният му поглед, вперен в нищото, изплаши Кейт.

Очаквала беше да е стъписан. Или ядосан, задето с Анна са предали пробата без разрешението му. Той обаче изглеждаше просто като пребит и тя внезапно осъзна, че всичко това го е сринало.

Не за пръв път съжали, че е откликнала на молбата на Анна. Искаха да изяснят ситуацията — а сега всичко беше много по-лошо. Но дали можеше да се спре лавината, която бяха отприцили изтърваните от Оливия думи на бала? Дали Дейвид рано или късно нямаше сам да потърси истината? Още повече че и след теста за

бащинство във връзка с Бен беше наясно колко лесноосъществима е процедурата.

Поне така си казваше, когато угризенията заплашваха да я смажат. Само дето това бе слаба утеха. Абсолютно нищо не променяше и фактът, че не бе виновна за станалото. Ей богу, не проумяваше как Оливия е могла да живее толкова време с това предателство. И сега всички се нуждаеха от много сили, за да се справят със ситуацията — ако изобщо беше възможно. В момента обаче важно беше едно-единствено нещо: да намерят Дейвид и Анна. Очевидно и Ралф смяташе така, понеже се изправи, а погледът му отново беше фокусиран.

— Трябва да отида при него — каза по-скоро на себе си и се обърна към баща си и сестра си. — Къде биха могли да бъдат?

— На практика навсякъде — отвърна сър Рупърт. — Не ни остава нищо друго, освен да се разпръснем във всички посоки и да ги търсим.

— Тогава да тръгваме!

Ралф се запъти към вратата. Кейт също не я сдържаше на едно място. Трябваше да помогне, доколкото можеше, затова заобиколи ниската масичка между дивана и креслата и последва Ралф.

— Аз мога да тръгна към Уотърдън — предложи. — Местността е безлюдна, но Анна веднъж ми спомена, че с Дейвид обичали да яздят през тамошната гора. Може би са...

— Не! — Лейди Илайза, която дотогава бе седяла безмълвно в креслото си, стана, когато Кейт мина покрай нея, и впи пръсти в ръката ѝ. — Не ни трябва помощта ѝ! — В очите ѝ проблесна омраза. — Тя е виновна за всичко, Ралф! Сдушила се е с този тип! — изригна и посочи Бен. — Това е заговор! Целят да изместят Дейвид и да отнемат онова, което му принадлежи. Но ти не бива да го допускаш!

И така здраво стисна ръката на Кейт, че тя извика от болка. С две крачки Бен се озова до двете, захлупи с длан ръката на лейди Илайза, разтвори пръстите ѝ и дръпна Кейт от разпенената стара дама, докато сър Рупърт и Клер я задържаха далеч от Кейт.

Сърцето на Кейт препускаше, а главата ѝ сякаш за миг се изпразни. Знаеше, че лейди Илайза не я обича, но тази отявлена враждебност я разтърси до мозъка на костите.

— Всичко наред ли е? — попита Бен и чак когато чу гласа му досами ухото си, тя осъзна, че всъщност се е облегнала на него. Лейди Илайза толкова я беше стреснала, че инстинктивно бе подирила закрила при него. Нервно отстъпи крача назад и кимна, обаче близостта помежду им бе достатъчна на лейди Илайза, за да предприеме нова атака.

— Ето, вижте ги! — И посочи Кейт и Бен. — Двамата имат нещо един с друг. Целуваха се в библиотеката. Още щом видях този тип, разбрах, че ще ни причини неприятности. И вината е нейна! Тя го доведе тук!

— Престани, Илайза! — извика сър Рупърт и погледна строго жена си. — Кейт няма вина, нито пък Бен.

— Не — добави Клер с гневно изражение. — Отговорността е изцяло на Оливия.

Но лейди Илайза изобщо не ги слушаше. Цялата трепереше, бузите ѝ пламтяха. Изглеждаше като изпаднала в умопомрачение, напълно обсебена от омразата си към Бен. Е, театралниченето беше кажи-речи неин специалитет, ала ставащото в момента определено беше страшно. И другите явно го забелязаха, понеже Клер и баща ѝ се спогледаха.

— Ще остана с нея — каза Клер и кимна по посока на вратата. — Мисля, че е по-добре да тръгвате.

Настоятелният жест и думите и бяха насочени най-вече към Кейт и Бен, защото беше очевидно, че лейди Илайза ще се успокои едва когато те излязат. Двамата изпълниха подканата, сър Рупърт и Ралф също напуснаха библиотеката.

— Кейт, съжалявам, не зная какво я прихвана. — Ралф се извини за държането на майка си и добави: — Дали би могла все пак да отидеш в Уотърдън и да ги потърсиш там? Ще ти бъдем много благодарни. Тогава аз ще тръгна надолу към Фейкънхам, а татко и Къркби ще обиколят крайбрежните пътища.

— Да, разбира се.

Кейт кимна, зарадвана, че може да помогне с нещо. Но в следващия миг се вцепени, защото Бен неочаквано сложи длан на рамото ѝ.

— Ще те придружа.

Кейт се вторачи в него, Ралф и сър Рупърт — също.

— Не си длъжен — възрази тя, обаче на лицето му се изписа онова решително изражение, което така добре познаваше.

— Може да помогна.

— Благодаря. — Ралф очевидно също бе изненадан от предложението, но не зададе никакви въпроси, а само кимна. По лицето му пробягна мимолетна усмивка на облекчение. — Помощта ти със сигурност ще бъде от полза.

С тези думи се обърна и се запъти към голямото фоайе. Кейт го последва заедно с Бен и сър Рупърт, който току поглеждаше изпитателно Бен с крайчеца на окото си. Никой не продума, докато не се разделиха на площада пред замъка.

— Обадете се веднага, ако ги откриете — извика Ралф и отиде при мерцедеса си. И потегли още преди Кейт и Бен да се качат в нейния ландровър.

— Как така изведнъж промени принципите си? — попита Кейт по-гневно, отколкото всъщност искаше, запали колата и даде на заден. — Мислех, че никога няма да застанеш на страната на Камдън.

Върху бузата на Бен трепна мускулче.

— Не съм ги променил, но съм задължен на Дейвид — заяви и Кейт преглътна, тъй като пак си припомни инцидента на терасата. Дали Бен наистина се чувстваше задължен на Дейвид... или това беше просто предлог, а причината да участва в търсенето беше друга?

Толкова ѝ се искаше да вярва, че Анна и Дейвид не са му безразлични и затова идва с нея. Само че, честно казано, знаеше твърде малко за него и подбудите му и твърде много се боеше от нови разочарования.

За едно обаче беше прав — може би наистина щеше да бъде от помощ в търсенето. Така че Кейт не каза нищо повече, а подкара ландровъра по алеята, включи фаровете и даде газ.

35.

— Дейвид?

Гласът на Анна стигна до него като през мъгла и той вдигна глава, погледна я в очите, пълни със страх. И с болка.

Искаше да ѝ каже, че няма нищо страшно и да не се притеснява, но не беше в състояние да си отвори устата. Чувстваше се замаян.

— Не съм син на татко? — повтори и едва когато го произнесе, в стомаха му сякаш се заби железен юмрук и той осъзна какво означават тези думи.

Беше се опасявал от това. Дори като че ли бе усещал, че казаното от майка му на бала е вярно. И все пак нищо, абсолютно нищо не го беше подготвило за истината и чак след като го изрече, си даде сметка за много неща, за които не си беше задавал въпроси. Че не прилича на другите Камдън. Беше почти чернокос, а не тъмнорус. Имаше зелени очи и по това също се различаваше от синеоките си роднини. Но се беше надявал да не е вярно. Беше си внушавал, че това са глупости — ала въпреки всичко нито за миг не го беше напускало чувството, че седи върху цъкаща бомба, която всеки момент може да взриви живота му.

И ето че сега тя експлодира, стабилната почва под краката му пропадна и го повлече неудържимо към черната дупка, зейнала пред него.

Вече нищо не беше наред. Баща му не му беше баща и семейството му, хората, с които бе израсъл, всъщност нямаха абсолютно нищо общо с него. Нямаше роднинска връзка с тях, беше... никой. Чужд. Кукувиче.

Рязко се изправи и се отдалечи от пейката, отиде отпред при олтара и няколко пъти си пое дълбоко дъх. Не съумя обаче да се пребори със залялото го отчаяние, а в душата му внезапно изригна и невъобразим гняв.

— Защо го е направила?

Отново видя майка си на терасата: залитаща, пияна, жалка картинка, неспособна да овладее разсъдъка си. Дали е била пияна и когато го е заченала? Кой е бил мъжът, с когото е спала, въпреки че сигурно вече е познавала Ралф? И защо, по дяволите, е мълчала през всичките тези години?

Отчаяно поклати глава, като се сети за опитите ѝ да го сватоса. Изведнъж и това му се видя перверзно. След като Оливия знаеше, че той в действителност не е потомък на Камдън, навярно това бе опитът ѝ да подsigури неговото „положение“ чрез брачна партньорка от сой.

Сви ръце в юмруци, стисна очи. Целият му живот бе лъжа. От самото начало. Не беше този, за когото се мислеше. Това беше Бен. През цялото време семейството му бе залагало на погрешния човек.

Бавно се обърна към Анна, която все така седеше на пейката.

— Тат... Ралф знае ли?

Тя поклати глава.

— Не.

Дейвид преглътна.

— И сега какво? Да отида при него и да му кажа, че през всичките тези години е отглеждал чуждо дете като свое?

Отчаяно се обърна пак напред и се вторачи в олтара, стисна още по-здраво юмруци, защото болката беше много силна. В един момент се почувства като измамник, като човек, претърпял провал в нещо важно. Разочаровал всички. Как можеше да поправи стореното?

Изведнъж се сепна, усетил ръката на Анна върху рамото си. Въобще не беше забелязал, че е станала и се е приближила до него, а неочакваната ѝ близост опасно разлюля устоите му.

— И какво да правя сега? — попита с пресипнал глас.

Анна го улови за ръката. Пламъчетата на свещите се отразяваха в очите ѝ и той внезапно осъзна, че се е променило и всичко между тях. Вече не му беше братовчедка. Както и Айви или Зоуи. Родствената близост помежду им от един път изчезна и той я видя с нови очи. И нея ли щеше да загуби?

— Абсолютно нищо няма да правиш — каза тя. — Дейвид, вината не е твоя.

— Но това променя всичко. — Дейвид издърпа грубо ръката си от нейната и ѝ се сопна. — За какво ти беше този тест? Зад гърба ми? Не съм ти позволил. А и не съм искал да науча резултата, по дяволите!

Анна уплашено отстъпи крачка назад и сълзите, които през цялото време напиреха в очите ѝ, сега се затъркаляха по бузите ѝ.

— Но ти се измъчваше. Помислих си, че...

— Какво си помисли? Че ще се почувствам по-добре, като се уверя, че не съм един от вас? Да, точно така. Чувството е повече от страхотно. Много ти благодаря!

Рязко се обърна и я остави, тръгна по пътеката на кораба към изхода. Съзнаваше, че не е справедлив. Анна просто бе направила онова, което би искал да направи той самият. Вярно е, че се измъчваше, вярно е и че държеше да научи. Но как щеше да живее занапред с истината? Как щеше да свърши всичко?

Излезе от параклиса и застана под малката козирка, зарея поглед над полята, които, потънали във вечерния здрач, се простираха по полегатите хълмове пред него, просечени само от високите храсти глог, които ги обрамчваха, и от отделни групички дървета.

Беше вече притъмняло, но това беше добре дошло за него. Поне не се налагаше да контролира изражението си и можеше да се предаде на отчаянието, което набъбваше в гърдите му и изпиваше и последния остатък от сили. Очите и гърлото му пареха, но не можеше да заплаче, а само се взираше пред себе си и се опитваше да подреди хаоса в душата си.

Вратата изскърца и Дейвид чу, че Анна пристъпи зад него. Този път не го докосна и не продума, може би защото усещаше, че той се мъчи да се овладее — познаваше го по-добре от всеки друг. Внезапно изпита благодарност, задето точно тя му каза истината. С нея можеше да бъде себе си, с нея нямаше нужда да се преструва, тя не го притискаше, когато му трябваше време.

Дейвид въздъхна дълбоко.

— Съжалявам — каза, без да се обърне към нея. — Не исках да ти се развикам.

— Няма защо да се извиняваш — отвърна тихо тя.

Пак се умълчаха, известно време се вслушваха в почти пълната вечерна тишина. Чуваха се само шумолене тук-там в тревата и вятърът, който бродеше из короните на близките дървета.

Дейвид обичаше този покой, който цареше единствено тук, в провинцията. Запита се обаче дали някога ще го намери отново? Дали мястото му още беше в Дарингам Хол? И нямаше ли занапред да бъде

само търпян там? Гост, който имаше разрешение да остане, но нямаше вече право да живее за постоянно там. Пък и имаше кой да го замести. Истинският наследник. Сега Бен щеше да вземе доскорошното му място. И Дейвид не беше сигурен дали ще съумее да го понесе.

— Може би е най-добре да си тръгна — продума и усети как го заля нова вълна от отчаяние. — Така ще е по-лесно за всички.

— Окей. — Гласът на Анна прозвуча тихо и твърдо. — Но няма да тръгнеш без мен.

Това не беше отговорът, който очакваше, затова се обърна към нея. В сумрака не различи ясно изражението на лицето ѝ. Ала в очите ѝ проблясваха решителни искрици и още нещо, което запълни празнотата в душата му.

— Ще остана с теб, докато отново се вразумиш, и тогава ще те върна там, където е мястото ти — рече тя и пристъпи към него, сложи ръце на гърдите му. — Нищо няма да се промени, Дейвид. Няма значение кой те е създал. Ралф е твоят баща и те обича. Това не може да изчезне току-така само защото Оливия ви е излъгала. — По бузите ѝ пак потекоха сълзи. — Важно е не откъде си, а какъв си. А ти си прекрасен, Дейвид. Прекрасен и изключителен, и неповторим. Ние се нуждаем от теб. Аз се нуждая от теб. — Пръстите ѝ се впиха в трикото на тениската му. — И затова не можеш чисто и просто да се махнеш оттук. Разбра ли?

Дейвид кимна и усети как нещо в него се огъна. Не искаше да се разплаче, ала не се сдържа. В гърдите му се разля парлива болка и той посегна слепешком към Анна, вкопчи се в нея и даде воля на тъгата си, на гнева и на страха, които сякаш заличаваха всичко, което бе имало стойност за него.

И Анна не се отдръпна, даде му опора. Усещаше ръцете ѝ, които го галеха по гърба, чуваше тихия ѝ глас, който му казваше, че всичко ще се оправи.

Измина доста време, но в един миг се почувства по-добре, задиша по-спокойно, овладя се. Не съумя обаче да се откъсне от Анна, задържа я още малко в обятията си и осъзна колко добре му действа близостта ѝ. Колко силно се нуждае от нея.

Когато най-сетне я пусна, припряно избърса сълзите от бузите си. Беше му неловко, че се е разплакал, но тъкмо отвори уста да каже нещо, когато Анна леко забарабани с юмруци по гърдите му.

— Сега да не вземеш да се извиняваш — предупреди го и едва доловимата усмивка, която заигра на устните ѝ, го улучи право в сърцето.

— И ти си прекрасна, знаеш ли? — Нежно я помилва по мокрите от сълзи страни и за свое учудване усети, че се усмихва.

— Забрави да споменеш, че съм умна и хубава — отвърна сухо тя и извъртя самоиронично очи. — Но предвид извънредните обстоятелства по изключение ще проявя снизхождение.

Дейвид го напуши смях, напрежението в раменете му отслабна.

— Много любезно от твоя страна. Само че не съм забравил — рече и в мига, в който двамата се спогледаха ухилени, някой сякаш дръпна настрана завеса в съзнанието му. Внезапно си даде сметка, че казаното от нея е истина.

Ако тръгнеше за където и да било, нямаше да е без Анна. Тъй като животът му функционираше само с нея. Тя беше неговата опора. Неговата сродна душа. Неговата половинка. Открай време, въпреки четирите години разлика помежду им. Винаги си беше давал сметка, че тя означава много за него, ала чувството, което го завладя сега, бе ново и значително по-дълбоко. То не беше в състояние да затвори дупката, която бе пробила в живота му новината за неговия произход, но облекчи болката, изцели нещо вътре в него.

Все още не можеше да намери думи за чувството, затова просто я привлече в обятията си и я задържа така миг-два, целуна я по косата.

— Хайде да влезем — каза после и отвори вратата на параклиса, а навън се изля топлата примамлива светлина на свещите. — Трябва да вдигнем болния ти крак и да чакаме най-сетне да ни приберат.

Тайно се надяваше да не ги открият толкова скоро. При мисълта, че пак ще се срещне с баща си — след всичко, което вече знаеше — усети тежест в гърдите и обгърна по-плътено Анна, докато ѝ помагаше да прекрачи прага и да доуца до вътрешността на параклиса.

36.

— Стъмва се.

Бен посочи към пейзажа зад предното стъкло, където дърветата и храстите все по-бързо потъваха в здрача, щом излезеха от обсега на конусите на фаровете. А тъй като по тесните пътища, по които пътуваха, нямаше осветителни стълбове, видимостта им намаляваше с всяка изминала минута. Кейт също си даваше сметка за това, но не беше готова да го признае.

— Още се вижда достатъчно — заяви и продължи да кара без капка колебание.

Бен беше по-скептичен.

— Когато падне пълен мрак, търсенето ще стане безсмислено — настоя и за жалост беше прав. В провинцията безлунните нощи като предстоящата понякога бяха наистина черни и тогава щяха да намерят Анна и Дейвид само ако изникнеха на пътя пред тях. Не по-малка беше вероятността двамата да са се залутали някъде, откъдето не можеха да се измъкнат — да речем, в гората, покрай която караха в момента, или на друго непроходимо място, до което нямаше никакъв начин да се стигне с кола.

Това беше най-голямото притеснение на Кейт. Анна и Дейвид бяха превъзходни ездачи и беше направо необяснимо защо не се обаждаха. Ако единият беше паднал от коня, другият би могъл да доведе помощ. Но и досега си оставаха неоткриваеми, въпреки че от доста време насам ги търсеха на различни места. А това усилваше страха, че им се е случило нещо лошо.

— Ще спра чак като ги намерим — отсече Кейт само за да изясни намеренията си и допусна грешка, поглеждайки Бен. Както винаги, погледите им се вкlescиха един в друг и тя за миг остана без дъх, взряна в сивите му очи, които държаха нейните в плен.

Чувстваше се отвратително и адски виновна, задето бе отстъпила пред молбата на Анна и изпратила пробата на Дейвид. И не стигаше

това, ами и трябваше да се бори с чувствата си към мъжа, предизвикал целия този хаос.

С изключение на няколкото въпроса, които ѝ зададе за обхвата на търсене, Бен не проронваше нито дума. Въпреки това тя не можеше да се абстрахира и за секунда от присъствието му, защото близостта им в колата ѝ действаше опустошително. В един момент, когато понечи да превключи скоростта, ръката ѝ случайно докосна неговата и този мимолетен физически контакт бе достатъчен, за да прескочи сърцето ѝ. А когато погледите им се срещаха както сега, ставаше още по-зле, понеже пеперудите в стомаха ѝ отново запърхваха и я изваждаха от равновесие.

Само дето в очите му вече не виждаше нищо познато. От време на време в тях сякаш проблясваше някаква искрица, ала угасваше още преди да я е изтъкувала, заменена от недоверието, с което я държеше на разстояние. Твърде ревниво пазеше ставащото в душата си, не ѝ позволяваше да надникне в мислите му, а това невъобразимо я разстройваше.

С огромно усилие откъсна поглед от неговия и го насочи пак към пътя.

— Нямахте нужда да идваш — каза и сама долови упрека в гласа си. — Не съм те молила за това.

— Обаче съм тук — отвърна той. — И се питам какъв е смисълът да караме в тази тъмнина, след като дори не сме сигурни накъде са поели.

Не прозвуча гневно, а угрижено и с известна доза раздражение, сякаш беше недоволен, че търсенето им е безуспешно.

— Ами тогава да вземем кучетата. — Идеята ѝ хрумна изненадващо, беше само сламка, обаче Кейт бе готова да се хване за нея. — Предишният собственик на Лоси е бил ловец и тя се е справяла доста сносно като следово куче. Отдавна не го е вършила, но пък си струва да опитаме. Може би...

— В тъмното? А и изобщо не е сигурно, че Анна и Дейвид са някъде там. — Бен махна в знак на отказ. — Не вярвам да има някакъв резултат, освен че ще се потрошим, докато се провираме с фенерчета из шубраците.

Кейт му метна ядосан поглед. Защо винаги беше такъв ужасен реалист? Тя не искаше да се отказва от търсенето и не искаше да ѝ се

напомня, че на практика е безнадеждно, докато нямаше основания за противното или съществуваше някакъв шанс да открият Анна и Дейвид.

— Да имаш по-добра идея? — сопна му се в отговор. — Все пак не можем да...

— Внимавай!

Възклицанието на Бен я накара да насочи вниманието си пак към пътя и в последния момент да избегне сблъсък с малката жълта кола, която изскочи с пълна газ иззад завоя.

Шофьорът явно съвсем не очакваше, че някой ще изникне срещу него, и рязко изви волана наляво. Кейт направи същото, изнесе се плътно до банкетата, убедена, че мястото въпреки това няма да стигне. То обаче стигна, понеже двете коли се разминаха на милиметри, без да се допрат. За секунда Кейт мерна пътниците и като че ли различи на задната седалка Джаз Мур — или друго момиче със същата крещящо лилава коса. Минути по-късно старият воксхол нова, който така и не намали скоростта, се скри зад следващия завой.

Разтреперана и с биещо до пръсване сърце Кейт също продължи пътя си. Боже, на косъм беше! Няколко сантиметра по-вдясно и другата кола щеше да я блъсне...

— Спри!

Гласът на Бен прозвуча настойчиво и Кейт едва ли не с облекчение се подчини на заповедния му тон, спря ландроувъра на първото подходящо място — широка отбивка за полето.

Бен се беше обърнал назад и се взираше след колата, която отдавна вече бе изчезнала от полезрението им.

— Тази кола — измърмори. — Бих могъл да се закълна...

Нервно тръсна глава, понеже очевидно не можеше да се сети какво бе извикал в паметта му шофьорът камикадзе, и пак се обърна напред. В същия миг погледът му падна върху Кейт и Бен събра вежди.

— Всичко наред ли е?

Кейт вкопчи пръсти във волана и се вторачи пред себе си. Не можеше да го погледне, защото навярно щеше да избухне в сълзи или да направи някоя друга глупост. Например да се хвърли на врата му от облекчение, задето нищо не им се случи.

— Кейт?

Бен, явно разтревожен от мълчанието, сложи ръка на рамото ѝ и тя внезапно усети как напрежението, на което бе подложена през цялото време, изби в гняв.

— Как може да ми задаваш такива въпроси? Точно ти? — каза и избута ръката му, стрелна го с искрящи от яд очи. — Не, вече нищо не е наред. Откакто дойде, всичко се обърна с главата надолу, но такъв беше планът ти, нали? — Сви ръце в юмруци, за да спре треперенето. — И всъщност защо искаш да намериш Дейвид? Нали държиш да причиниш страдания на Ралф, а нищо няма да го нарани по-дълбоко от загубата на Дейвид. Тъй като го обича. Той е добър баща и би бил такъв и за теб, стига да му дадеш шанс. Само че ти не желаш да имаш нищо общо с него и предпочиташ да му навредиш. Така че не ме питай дали всичко е наред!

Разкопча предпазния колан при втория опит, после отвори вратата, заобиколи колата и изтича в нивата, граничеща с шосето, няколко пъти вдиша и издиша дълбоко, за да се успокои.

Зад гърба ѝ хлопна автомобилна врата, чуха се приближаващите стъпки на Бен.

— Кейт...

— Недей! — Завъртя се като опарена и вдигна ръка да го спре, но той вече бе толкова близо до нея, че можеше да го докосне. Светлата му коса се открояваше на фона на смрачаващото се небе, обаче лицето беше в сянка и Кейт само предполагаше какво е изписано на него.

— Ако си имал намерение да направиш всички ни нещастни, успя. И можеш да се върнеш в Ню Йорк и...

Не успя да продължи, понеже той посегна към нея и я дръпна толкова поривисто към себе си, че тя едва не остана без дъх от уплаха. Ала устните му вече бяха покрили нейните и Бен я целуна грубо, почти я наказа с целувка, сякаш не желаше да слуша повече упреците ѝ. А в следващия миг всичко отстъпи пред горещото желание, което никой от двамата не бе в състояние да овладее.

Тялото престана да слуша Кейт и отказа да отблъсне Бен, въпреки че главата ѝ го заповядваше, копнееше да го усети по-отчетливо, да бъде още по-близо до него. Затова простена, когато целувката му стана по-нежна и по-опияняваща и езикът му потъна дълбоко в гърлото ѝ, предизвика я за страстен дуел и тя за броени минути лумна в пламъци. Вече нищо нямаше значение, само това, че

той бе толкова близо до нея и тя отново го вкуси, че можеше да почувства колко силно я желае. Заля я вълна от облекчение, сякаш всичко отново беше наред, и Кейт напълно забрави защо не биваше да го целува.

В един момент — не можеше да каже дали са минали секунди или часове — Бен откъсна устата си от нейната. Все още прегърнати, двамата останаха така, задъхани, с устни на милиметри едни от други.

— Не искам да те направя нещастна, Кейт — изрече дрезгаво той и тя се взря в очите му, разкъсвана между онова, което все още я привличаше неудържимо към него, и всичко, което ги разделяше.

Искаше да му повярва, че говори сериозно, копнееше да се довери на топлото, блажено чувство, което я изпълваше, докато бе в обятията му. Ала нямаше как да погледне в душата му и съмненията, които за кратко бе потиснала, отново се промъкнаха в съзнанието ѝ, пречеха ѝ да изтласка от него мисълта защо двамата са тук, на полето във вечерния сумрак.

— Тогава защо постъпваш така? — попита. — Защо не даваш шанс на семейство Камдън? Предложението на Ралф е сериозно. Той наистина държи да те опознае и да ти се отплати за дългите години, в които не се е грижил за теб.

Бен затвори очи и Кейт усети как мускулите на ръцете му се напрегнаха. Сетне я отдръпна от себе си, а когато пак я погледна, тя видя враждебното му изражение.

— И той си въобразява, че някоя и друга любезност ще свърши работа? Че просто ще забравя какво е направил?

— Та ти изобщо не знаеш какво е станало тогава. Но би могъл да научиш. Ралф иска да започне отначало, подава ти ръка. Бен, той ти е баща. Това трябва да означава нещо за теб.

Направо не го разбираше. Вече беше един от семейство Камдън и те бяха готови да го приемат. Отново имаше близки. Как можеше с лека ръка да отхвърли такъв подарък?

Бен изсумтя и каза:

— Нямам баща.

— Но би могъл да имаш, стига да останеш тук.

Той повдигна ъгълчетата на устата си в усмивка, която обаче не достигна очите му.

— Повярвай, в Дарингам Хол съм желан точно толкова, колкото е била и майка ми навремето — каза, а наред с ледената непримирима ярост в гласа му Кейт долови и тъга.

За миг замълчаха и тя се запита дали не е прав. През вътрешния ѝ взор изплува образът на Дейвид, а после и на лейди Илайза, на Оливия, на Тимъти. В момента в имението бушуваха смут и тревога и виновна за тях бе появата на Бен. Дали наистина щяха да го посрещнат с отворени обятия, както му представяше нещата Ралф?

— И какво ще правиш сега? — попита със свито сърце и напрегнато зачака отговора му. Какъвто и да беше, щеше да ѝ бъде трудно да живее с истината.

Само че Бен мълчеше, загледан в слабата светлинка, която се забелязваше в окръжнината на гората отгатак полето.

— А всъщност какво е това отпред? — запита. — Там живее ли някой? Мислех си, че местността е безлюдна.

Кейт беше потънала в мисли и ѝ трябваше малко време да се съсредоточи върху въпроса му. След това обаче изведнъж разшири очи и се вкопчи в ръката му.

— Господи, та това е параклисът! Църквата „Вси светии“!

Бен я погледна с известно недоумение.

— Е, и?

— Параклисът се използва много рядко, а по това време изобщо не се използва. Разбираш ли? Щом свети, значи може би там са...

— Анна и Дейвид — допълни Бен и енергично побутна Кейт обратно към колата. — Знаеш ли пътя?

Кейт кимна, макар че се позамисли. Сетне обаче се качи, запали ландроувъра и потегли.

Естествено, не беше изключено да е някой енорияш, проверяващ дали всичко в параклиса е наред. Но пък може би беше така дълго търсената следа, може би наистина бяха открили двамата. Тази мисъл накара Кейт да пришпори колата по тесните пътища.

Беше минало доста време от последното ѝ ходене в параклиса, а и падналият здрач я затрудни да намери малката отбивка, водеща до него. И все пак броени минути по-късно Кейт спря на поляната пред църквицата.

Зад витражните прозорци се виждаше топла светлина и Кейт се затича натам с такава скорост, че в последните метри се спъна и едва

не падна, разтвори със замах дебелия дървен врата.

— Дейвид? Анна? — извика, а щом зърна двамата, сгущени на една от пейките, от сърцето ѝ падна огромен камък. — Слава богу, че сте тук!

Както изглеждаше обаче, двамата май нямаха належаща нужда от помощ, дори напротив. Неохотно се откъснаха един от друг, а на лицата им бе изписано едва ли не объркване — сякаш тъкмо бяха потънали в разговор или в мисли и сега трябваше да се върнат в действителността.

— Кейт!

Анна се усмихна, макар и слабо, когато миг по-късно прегърна Кейт. За разлика от нея Дейвид остана сериозен и ясно му личеше, че не е на себе си. Кейт беше сигурна, че е плакал. Значи Анна наистина му беше казала.

— И другите ви търсят... толкова се притеснихме — рече тя и тутакси съжали за казаното, защото Дейвид видимо трепна при думата „другите“.

Така ѝ се искаше да го утеши. Ала нима в неговото положение имаше място за утеха? Сигурно му беше невъобразимо трудно да се справи със ситуацията и направо не ѝ се мислеше какво ли щеше да стане, щом се върнеха в Дарингам Хол.

Но веднага след това смръщи чело, виждайки, че Дейвид помогна на Анна да стане от пейката. Явно тя не можеше да стъпи добре на крака си.

— Боже мой, да не си контузена? Какво се е случило?

Анна ѝ разказа за падането и че конете са избягали, в един момент обаче млъкна и погледна към Дейвид, който вече не ги слушаше, а вместо това беше вперил очи в изхода на параклиса.

Където беше Бен.

Докато го наблюдаваше, Кейт усети присвиване под лъжичката. Не я беше последвал в параклиса, а бе останал на прага. Стоеше с ръце в джобовете и този път в позата му, в начина, по който гледаше към тях, нямаше и капка враждебност. По-скоро някакво изчакване, колебание. Все едно не беше сигурен какво всъщност търси тук.

— Бен ми помогна в търсенето — каза Кейт, когато двамата тръгнаха към него, но Дейвид не реагира, а просто застана срещу Бен, без да сваля очи от него.

Последва миг напрегнато мълчание, лицето на Дейвид издаваше вътрешната му борба. Сетне кимна на Бен, едва-едва и без да се усмихне.

— Благодаря.

Бен също кимна, обаче не отговори и остана на мястото си, докато другите продължиха към вратата. Когато Кейт го погледна въпросително, посочи към олтарното пространство.

— Ще изгася свещите — рече и ѝ обърна гръб, толкова бързо, че не ѝ даде възможност да прочете погледа му.

Двамата с Дейвид придружиха Анна до колата и ѝ помогнаха да се качи отзад. Едва тогава Кейт се сети, че е забравила нещо много важно, и взе мобилния си телефон от предната седалка.

— Само да им съобщя набързо, че сме ви намерили — поясни и понечи да набере номера на Дарингам Хол, но Дейвид посегна към ръката ѝ.

— Моля те, недей. — Погледна я умолително. — Не може ли просто да се върнем там?

Кейт не беше сигурна какво се крие зад молбата му. Дали се надяваше да пристигнат, преди другите да са се прибрали, за да забави още малко срещата с Ралф? Или се опасяваше от реакцията на Ралф, когато научеше от нея?

Или може би дори се боеше, че ще се наложи да му го каже лично?

Най-вероятно от всичко по малко, рече си Кейт, уловила трескавия му поглед. Достойни за възхищение бяха усилията му да запази самообладание. Е, тя можеше да му спести поне една от тревогите.

— Дейвид, той знае — продума тихо. — И се е поболял от тревога. Трябва да съобщя и на него, и на другите, че сте добре.

Дейвид я изслуша, но думите ѝ ни най-малко не промениха покрусения му вид. Очевидно не повярва, че състоянието му има значение за Ралф. Поне прояви разбиране, че Кейт не може да чака повече.

— Добре, обади им се.

И сви рамене, седна до Анна отзад и хлопна вратата, сякаш в никакъв случай не искаше да чуе разговора на Кейт с Ралф.

— О, слава богу!

Гласът на Ралф потрепери, щом чу добрите новини, и въпреки облекчението в него се долавяше напрежението, на което бе подложен.

— Анна си е навехнала крака. Ще докарам двамата в имението — поясни Кейт и понечи да затвори, но Ралф я задържа на телефона.

— Кейт? Бен още ли е с теб?

Тя погледна към високата тъмна фигура, която се открояваше на фона на също така тъмната църква и вървеше към тях. Пулсът ѝ се ускори.

— Да. Защо?

Ралф въздъхна.

— Просто исках да зная.

Кейт привърши разговора със свито сърце и се качи в колата, включи двигателя. През предното стъкло продължи да наблюдава Бен, който се приближаваше, осветен от фаровете, и се сети, че допреди малко я беше целувал, стомахът пак я присви, когато погледите им се срещнаха.

Той все още дължи отговор на баща си, рече си. Но изражението му беше толкова недостъпно, че тя не се реши дори да си помисли какво би отговорил. Или какво желае тя.

Изчака го да седне до нея, после потегли.

37.

— О, не! — прошепна Дейвид и изкара целия въздух от дробовете си, когато се насочиха към обляния в светлина замък. В момента най-малко се нуждаеше от навалица, а именно това го очакваше на двора, където бяха паркирани много повече коли от обикновено и където направо гъмжеше от хора. Дейвид не ги виждаше ясно, но не бяха само членове на семейството му, имаше и неколцина служители. Всички чакаха пристигането им. То се знае, и Къркби, широкоплещестата му фигура се извисяваше над тълпата.

Супер. Дейвид преглътна. Точно сега, когато му идваше да се завре в миша дупка, се канеха да му устроят шумно посрещане.

Анна, която седеше съвсем близо до него, изглежда, усети нарастващото му безпокойство и го улови за ръка. С усмивка вдигна очи към него и той пак издиша дълбоко и сплете пръсти с нейните. Важното беше, че тя беше тук, и мисълта, че го подкрепя, му помогна донякъде. Но въпреки това все още се чувстваше ужасно. А най-лошото предстоеше.

Докато пътуваха, никой от останалите не обели нито дума и Дейвид им беше благодарен за това. Не му се говореше, още по-малко пък пред Бен, чието присъствие продължаваше да го озадачава. За какво беше тук, щом не искаше да има нищо общо с тях? Наслаждаваше се на кашата, която бе забъркал? Дали беше доволен, че животът на Дейвид е разбит?

Вината не е негова, напомни си Дейвид. Вероятно дори трябваше да му бъде благодарен, понеже ако Бен не се беше появил, може би никога нямаше да узнае, че животът му е построен върху лъжа.

Потърси в тълпата майка си, обаче никъде не я откри. Не се виждаше и Ралф, затова пък Клер, Джеймс, баба му и дядо му чакаха до голямата входна врата. И именно натам насочи ландроувъра Кейт, намали плавно скоростта, а хората се дръпнаха, за да направят място. Когато спря почти пред самата врата, Кейт се обърна към него.

— Така не се налага Анна да върви много — поясни му необичайната си маневра за паркиране, но съзаклятническата ѝ усмивка издаде, че е абсолютно наясно с нежеланието му да се срещне с всичките тези хора на двора. Достатъчно беше, че роднините му, предвождани от Клер и Джеймс, тутакси се спуснаха към колата.

— Ще се справиш — каза Анна и още веднъж хвана здраво ръката му, преди да отвори вратата. Клер ѝ помогна да слезе, притисна я към гърдите си и разпита надълго и нашироко за крака ѝ.

Дейвид я последва колебливо и по погледите на роднините си разбра, че и те знаят всичко. Клер, която бе най-близо до него, пусна Анна и го прегърна.

— Ах, Дейвид — каза и нежно го погали по бузата. — Всичко ще се нареди. Не се тревожи!

Май обаче сама не повярва на думите си, защото в очите ѝ проблеснаха сълзи, а погледът ѝ се премести върху Бен, който също бе слязъл и сега стоеше с Кейт до колата, но на достатъчно разстояние от събитията — точно както одева в параклиса.

Сър Рупърт и Джеймс също го стрелнаха с очи. Унило поздравиха Дейвид и Анна, а лейди Илайза чисто и просто игнорира русия американец. Насочи цялото си внимание към Дейвид и въпреки че беше по-скоро сдържана по отношение на физическата близост, го привлече в обятията си и безмълвно го потупа по бузата.

Ала двама души все още липсваха.

— Къде е мама? — запита Дейвид, макар че всъщност не държеше на присъствието на Оливия.

Клер само сви рамене.

— Преди четири-пет часа замина на някакво парти, малко след като с Анна излязохте с конете. Досега не успяхме да се свържем с нея — поясни тя и остави открит въпроса колко пъти се беше опитвала. Това беше добре дошло за Дейвид. В момента трудно можеше да си представи как би се изправил пред майка си. Твърде много ѝ беше набрал.

— А къде е...? — попита след кратко колебание, понечи да продължи с думата „татко“, но просто не можа да я произнесе. Другите обаче разбраха кого има предвид.

— Говори по телефона с Джеф Кроум от пожарната и дава отбой — каза Джеймс, а когато Дейвид се навъси, добави: — Направи всичко

възможно да те открие.

Дейвид кимна и в следващия миг се обърна стреснат, защото входната врата се отвори зад гърба му. Ралф излезе, а когато погледите им се срещнаха, нещо така стегна Дейвид за гърлото, че го остави почти без дъх.

През пелена от сълзи видя приближаващия се мъж, когото цял живот беше смятал за свой баща, но се почувства толкова притеснен, че не можа да направи и крачка към него. Ралф също спря нерешително пред Давид, сякаш не знаеше как да постъпи.

За момент, продължил цяла вечност, двамата впериха очи един в друг, после Дейвид усети, че не издържа повече. Челюстните му мускули го боляха, защото ги беше стиснал, за да не се разплаче, и усещането за изоставеност внезапно взе връх над него, подкоси краката му. Ала в секундата, в която чертите на баща му вече щяха да се размият пред очите му, Ралф пристъпи напред и го прегърна.

— Съжалявам — продума Дейвид със задавен от сълзи глас, но Ралф го отдалечи леко от себе си и поклати глава.

— Аз пък не — рече също с насълзени очи. — Чуваш ли? Не съжалявам за нито един ден. Нито един-единствен. Ти си мой син и ще останеш такъв. — И неговият глас потрепери, когато пак прегърна Дейвид, завладян от чувствата си. — Завинаги ще останеш такъв, чу ли?

Дейвид кимна и усети как примката, стегнала гърдите му, се отпусна, така че най-накрая задиша малко по-спокойно. Наложил се няколко пъти да си поеме дълбоко дъх, после обаче се овладя и се освободи от прегръдката на Ралф, защото си даде сметка, че са заобиколени от многобройни зрители. Служителите, които бяха помогнали в търсенето, се бяха скупчили около тях, вероятно усещайки, че нещо не е както трябва. Само че Дейвид бе типичен представител на семейство Камдън и владееше изкуството да избягва публични сцени.

Е, клюките нямаше как да се избегнат. Все още не всички знаеха, но по лицата на хората се виждаше, че са озадачени. Подозираха, че се е случило нещо. Ето защо Дейвид беше сигурен, че не след дълго новината ще се разнесе. И той трябваше да живее с тази мисъл. Обаче сега, в този момент усещаше само облекчение. И умора. Невероятна умора.

Насочи поглед към Анна, която беше до майка си. Усмиваше се, но и в нейните очи се четеше изтощение. Внезапно Дейвид изпита непреодолима потребност отново да остане насаме с нея, както одева в параклиса. Прииска му се да я задържи в обятията си и да усети топлината ѝ, да направи така, че тя да се почувства добре. А за целта в момента и Анна също като него се нуждаеше само от спокойствие.

Дейвид се изкашля, за да прочисти окончателно гърлото си от заседналата буца.

— Май е по-добре да влезем — рече. — Анна трябва да си легне.

— Разбира се! — Думите му стреснаха Клер, която пак се обърна към дъщеря си. — Хайде, миличка — каза и понечи да я подкрепи, но Дейвид я изпревари и предложи на Анна да го хване под ръка. Заедно се запътиха към входа, последвани от Клер, лейди Илайза и Къркби, който избърза напред, за да им придържа отворена вратата за голямото фоайе, в което за огромно облекчение на Дейвид всичко си беше точно такава, каквото го познаваше и обичаше.

* * *

Кейт изпрати с поглед Дейвид, Анна и другите, които се скриха зад вратата, после отново спря очи на застаналия малко встрани от нея Бен.

През цялото време го наблюдаваше крадешком и се питаше какво ли става в душата му. Как се чувстваше, виждайки Ралф в ролята на любвеобилен баща? Дали това по някакъв начин бе променило мнението му? Или още повече влошаваше нещата, понеже Ралф никога не се беше грижил за него?

Не можеше да си отговори, но нещо ставаше, макар лицето му да изглеждаше равнодушно. Няма начин, каза си. Тези мисли със сигурност го занимаваха, нали го познаваше.

Бен не беше безчувствен, напротив. Таеше в себе си толкова емоции, които просто не демонстрираше, рани, които не показваше на никого и за които тя инстинктивно се досещаше. От самото начало. Те бяха виновни за това, че той вече не беше мъжът, който бе живял в дома ѝ и я беше любил страстно всяка нощ. Мъжът, когото все още жадуваше и искаше да си върне. Но заедно със спомените му се бе

появила отново и бронята, с която той предпазваше най-интимната си същност, и Кейт не беше сигурна дали нещо можеше да я разбие.

Бен очевидно усети, че го наблюдава, тъй като неочаквано извъртя глава към нея. Погледите им се срещнаха, а реакцията му свари Кейт неподготвена и тя не успя да прикрие чувствата си, усети как сърцето ѝ пак заби учестено.

Колата, която неочаквано спря до ландроувъра обаче, я изтръгна от този миг и тя с изненада позна старичкото комби на Тили. Зад волана седеше приятелката ѝ, само че не беше сама.

— По дяволите, какво става тук! — избухна Питър Адамс, слезе от предната врата, щом колата спря, и с укорително изражение тръгна към Бен. — Вече си мислех, че си изчезнал безследно!

Тили хлопна вратата на шофьора и застана до Кейт. Множеството коли и навалицата явно я изненадаха, защото се озърна учудено и попита:

— Да не съм пропуснала нещо?

Въпреки че хората полака-лека се разпръсваха, понеже Анна и Дейвид се бяха върнали здрави и читави и вече нямаше нищо за гледане, на двора все още цареше необичайно оживление.

Кейт въздъхна.

— Дълга история. Но аз определено съм пропуснала нещо, а? — И кимна дискретно към Питър Адамс, който разговаряше с Бен. — Мислех, че не понасяш този тип.

— Ами то си е така, той е абсолютно невъзможен — потвърди Тили с мрачна физиономия. — Обаче обеща най-накрая да ме пусне да почистя с прахосмукачка стаята му, ако го докарам тук. Според мен си мисли, че семейство Камдън ще се опита да задържи Бен в имението. — При тези думи изпръхтя, сякаш отдавна не беше чувала по-голяма нелепица. Едва когато видя изражението на Кейт, се стъписа. — Нямам такова намерение, нали?

Кейт отвори уста да отговори, но Ралф, който допреди секунди разговаряше с Джеймс и сър Рупърт, се запъти към Бен. Изглеждаше сериозен и Кейт затаи дъх, когато спря на две-три крачки от Бен. Отново ѝ направи впечатление, че двамата си приличат кажи-речи само по цвета на косата. И все пак нещо в стойката и профила на Бен леко напомняше на сър Рупърт. Бен действително е потомък на Камдън, помисли си тя. Независимо дали желае или не.

— Обмисли ли предложението ми? — запита Ралф.

По лицето на Бен пробягна сянка.

— То още ли е валидно? — Това като че ли го учуди.

Ралф кимна.

— Естествено.

— Какво предложение? — намеси се Питър Адамс и прониза Ралф с такъв поглед, все едно беше самият дявол, домогващ се до душата на Бен. Малко оставаше да застане пред приятеля си като предпазен щит. Представа, която се стори на Кейт абсурдна, но по някакъв начин и едва ли не трогателна. Явно Бен означаваше много за Питър.

— Бих искал да остане известно време при нас, за да се опознаем — поясни Ралф и пренебрегна изпъшкването на Питър, вместо това фиксира с очи Бен. Сега вече всички бяха вперили погледи в него, но сър Рупърт като че ли единствен одобряваше идеята. Джеймс и Тили изглеждаха по-скоро скептични, а Питър Адамс беше буквално ужасен.

Самият Ралф сякаш също не бе съвсем сигурен дали постъпва правилно, понеже Кейт забеляза едва доловимия тик под дясното му око, докато се взираше в непознатия си син — сигурен знак, че бе много по-нервен, отколкото му се щеше да признае.

— Е, и? Ще останеш ли?

Бен дълго мълча. Сърцето на Кейт се блъскаше болезнено в гърдите ѝ, докато заедно с другите чакаше отговора му.

Положително ще откаже, помисли си тя. Ще се върне в Ню Йорк, а аз волю-неволю ще го намразя, защото оттам ще продължи с опитите си да вреди на Камдън. Няма да го видя повече. Нито да го целуна. Нито...

— Да, ще поостана още малко — рече Бен и Кейт си отдъхна разтреперана.

— Няма начин, Бен! Забрави за това! — изригна Питър Адамс, след като с огромно усилие на волята се окопоти от шока. Но Бен не му обърна никакво внимание, а пое ръката, подадена от Ралф.

В продължение на миг двамата мъже се оглеждаха преценяващо. После Ралф се прокашля и Кейт видя, че мускулчето под окото му отново трепна.

— Е, в такъв случай — каза, — добре дошъл в Дарингам Хол!

Издание:

Автор: Катрин Тейлър

Заглавие: Наследството

Преводач: Емилия Владимирова Драганова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: немска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 978-954-26-1607-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7889>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.